Barbara Cartland

FLACĂRA E IUBIRE

BARBARA CARTLAND

THE FLAME IS LOVE

FLACĂRA E IUBIRE

Traducător: Mihnea Columbeanu

— N-am să mai ascult şi alte minciuni! spuse el brutal.

Vadă, cunoscută şi ca Emmeline Nevada Holtz, cea mai bogată fată din America, vine în Anglia pentru a se logodi cu un aristocrat pe care nu l-a cunoscut niciodată. Mai întâi însă, ea face o vizită la Paris, ca să-şi cumpere trusoul.

Un accident suferit de însoţitoarea ei îi dă Vadei ocazia de a simţi gustul libertăţii şi a explora Parisul secolului al XIX-lea sub un nume fals. Din Cartierul Latin şi până în Montmartre,

din studioul unui artist până la un templu satanic, inocenţa ei o poartă printr-o serie de întâmplări înspăimântătoare şi periculoase.

Fără să-i pese de viitor, Vadă îşi pierde capul după Pierre Valmont, un ziarist chipeş, ale cărui buze par să-i smulgă inima din piept şi să şi-o însuşească…

„Cuvintele nu au niciun rost”, îşi spuse ea, „ştie ce simt, iar eu ştiu că şi el simte acelaşi lucru”.

Nici măcar nu se întrebă unde o ducea, până când deodată se pomeni pe malul Senei, cu privirea spre râul argintat de lună.

Chiar în faţa lor se profila pe cerul spuzit de stele silueta enormă şi întunecată a catedralei Notre-Dame.

În apă se reflectau lumini. Pe râu trecea încet o barjă, cu felinarele roşu şi verde lucind în întuneric.

Vadă trase adânc aer în piept.

— Este atât de… incredibil de frumos!

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când îşi recitase Verlaine poezia.

— Şi tu la fel, dulcea mea, răspunse Pierre.

Fu surprinsă – atât de cuvintele lui, cât şi de tonul profund pe care le rostise.

Apoi, când se întoarse să-l privească, braţele lui o cuprinseră, strângând-o la piept.

Un moment, Vadă nu înţelese ce voia să facă.

Înainte de a apuca să gândească, înainte de a i se părea că putea să respire, buzele lui le acoperiră pe ale ei.

Fu prea surprinsă, prea uluită ca să se mişte.

Şi atunci, înainte de a putea să se zbată, simţi o senzaţie înrudită cu aceea pe care o avusese când îl ascultase pe Wagner.

Era un miracol şi un extaz cum niciodată nu mai cunoscuse.

Un fulger îi străbătu trupul, lăsând-o atât de vlăguită încât nu mai putu să se zbată; nu putea decât să se lase pradă acelei glorii inestimabile.

I se părea că o posedau nu numai buzele lui Pierre, ci toată frumuseţea serii.

Râul, Notre-Dame şi cerul înstelat, toate făceau parte dintr-însa – şi, prin urmare, făceau parte şi din el.

Toate se contopeau în miracolul cald al săturării lui, până când Vadei i se păru că nimeni

n-ar fi putut avea o senzaţie atât de intensă fără să moară de bucurie.

Ştia foarte vag, undeva în străfundurile minţii, că ar fiu trebuit să facă un efort, dar nu mai era ea însăşi.

Vadă Holtz încetase să mai existe.

Era prinsă în misterul creaţiunii, făcea parte din intensitatea şi taina vieţii însăşi.

Ştia că asta însemna a trăi! Asta însemna să se trezească la viaţă!

Apoi, în făptura ei se învăpăie o flacără, arzându-i trupul din adâncurile sufletului.

Toate personajele din această carte există numai în imaginaţia autoarei, şi nu au nici cea mai mică legătură cu unele persoane care ar putea să poarte aceleaşi nume. Ele nu sunt inspirate nici măcar aproximativ de unele persoane reale, cunoscute sau necunoscute de autoare, şi toate incidentele descrise sunt absolut imaginare.

NOTA AUTOAREI

Fundalul acestei povestiri despre simbolişti şi Malul Stâng al Senei, în 1893, este corect. Descrierile lui Paul Verlaine, Joseph Péladan, Léo Taxil şi ale *„Soleil d'Or"* sunt toate exacte. Marchizul de Guaita prezida şedinţe stranii şi şi-a distrus sănătatea stând treaz nopţi de-a rândul, cu ajutorul morfinei şi al haşişului. Practica proiecţia astrală şi se credea bântuit de *larvae* (apariţii imperfecte ale unor suflete). A devenit pe jumătate nebun şi a murit la vârsta de treizeci şi şase de ani.

La Goulue a cunoscut timpuri grele. A devenit luptătoare în arenă, îmblânzitoare de lei şi servitoare într-un bordel, înainte de a-şi sfârşi zilele în zdrenţe, cerşind şi adunând de prin gunoaie. A locuit într-o caravană nenorocită, şi singura relicvă a succesului ei a mai fost o bucată de dantelă de la jupoanele cu care dansa *French cancan*-ul. Şi-a făcut din ea o perdea „care era

cenuşie de praf”. A murit în 1929.

Capitolul 1

1892

— Emmeline Nevada Holtz! Ai să faci cum spun eu!

Se auzi un uşor hohot de râs, şi o voce de fată răspunse:

— Acum ştiu, mamă, că te-ai supărat pe mine, pentru că numai când eşti supărată mă numeşti „Emmeline”!

— Foarte bine atunci… Vadă! se înduplecă mama ei. Deşi nu-mi dau seama de ce ţi-a permis tatăl tău să foloseşti porecla asta ridicolă!

— Numele mele adevărate sunt ridicole! replică Vadă. Dar am avut minte încă de la doi ani, când am început să vorbesc, să mi-l scurtez pe unul la „Vadă”.

— Numele pe care ţi le-am ales noi erau foarte americane!

— Desigur, mamă. Cine-ar vrea să fie altceva decât american?

Fata se ridică în picioare şi străbătu salonul luxos din New York, pentru a privi spre Central Park.

Copacii tocmai începeau să înverzească, iar lalelele străluceau în rondurile de flori.

— Mă simt foarte bine aici, cu dumneata, spuse Vadă după un moment. N-am niciun chef să mă duc în Anglia.

— Dar vreau să te duci, draga mea, şi mai mult, sunt hotărâtă să te oblig să faci ce spun, măcar în situaţia asta, dacă nu şi în altele!

Vadă se întoarse de la fereastră, privindu-şi mama.

Doamna Holtz stătea pe o canapea, lângă foc, şi avea picioarele acoperite cu un pled de hermină tivit cu blănuri de sobol.

Cu o săptămână în urmă, după ce plănuiseră să viziteze Anglia, făcuse o întindere gravă de spate, la coborârea din trăsură, iar doctorul spusese

că era esenţial să rămână nemişcată timp de cel puţin două luni.

Foarte atrăgătoare, cu păr blond care începea să încărunţească, doamna Holtz fusese o „Frumoasă Sudistă” la vremea când se însurase cu ea soţul ei.

Dar frumuseţea ei n-o egalase niciodată pe aceea a unicei lor fiice. Emmeline, sau „Vadă”, cum prefera să i se spună acasă, era minunată.

Mama ei o privea cu admiraţie cum străbătea camera fără să scoată niciun sunet pe covorul gros. Ajungând la canapea, îngenunche alături.

Părul, atât de blond încât avea culoarea grâului încă nerumenit de soare, era pieptănat înapoi din jurul ovalului perfect al frunţii, sub care străluceau doi ochi albaştri-închis imenşi, mărginiţi cu gene negre şi dese.

Doamna Holtz susţinuse întotdeauna că Vadă îi moştenise de la un strămoş irlandez nu prea îndepărtat care traversase Atlanticul în

căutarea libertăţii şi, poate, a averii.

Cu siguranţă, ochii Vadei păreau să-i domine faţa, dar avea o gură perfect arcuită şi o bărbie mică însă hotărâtă, care-i dădea feţei sale un caracter absent la multe femei frumoase.

— Lasă-mă să rămân cu dumneata, mamă! o rugă ea.

Dar dacă Vadă era hotărâtă, mama ei era şi mai hotărâtă. Doamna Holtz fusese întotdeauna capul familiei.

O fi fost soţul ei unul dintre cei mai bogaţi magnaţi ai petrolului din America, un om care-şi conducea imperiul cu o mână de fier, dar acasă era sub papucul frumoasei şi independentei sale soţii.

— Nu, Vadă, spuse doamna Holtz, mi-am făcut planurile şi n-am să mi le schimb numai pentru un fleac sâcâitor ca o întindere de spate.

— Ne putem duce când ai să te simţi mai bine, mamă. În fond, cum aş putea să mă descurc în Anglia fără dumneata?

— Poate că tocmai acesta e scopul, comentă

filosofic doamna Holtz. Simt adeseori că ai fi mai îndrăzneaţă în absenţa mea. Mamele drăguţe tind adesea să-şi eclipseze fiicele!

Vadă râse.

— Dar îmi place să fiu eclipsată, mamă! Şi-n plus, ce-aş avea să-i spun ducelui fără să mă înveţi dumneata?

— Tocmai despre asta e vorba, Vadă, replică tăios mama ei. Trebuie să stai pe propriile tale picioare. Tu ai să te măriţi cu ducele, nu eu!

Vadă se ridică din genunchi, aşezându-se pe un taburet de lângă şemineu.

Flăcările îi făceau părul blond să lucească auriu-roşiatic, iar faţa îi era foarte serioasă, când spuse încet – atât de încet, încât mama ei abia reuşi s-o audă:

— Nu pot s-o fac, mamă! Îmi pare rău, dar nu mă pot mărita cu un om pe care nu-l iubesc!

Doamna Holtz scoase o exclamaţie de nemulţumire.

— Zău aşa, Vadă, e mult prea târziu ca să te

mai gândeşti la asemenea prostii! Cum ţi-am mai spus, în America nu există nimeni cu care să te poţi mărita – nimeni!

În ochii Vadei se zări o lucire răutăcioasă, alungându-i expresia gravă.

— Ţara asta e foarte mare, mamă, şi conţine o mulţime de bărbaţi.

— Ştii prea bine ce vreau să spun, răspunse tăios doamna Holtz. În lumea unde trăim noi, nu mă pot gândi la niciun tânăr care să fie egalul tău din punct de vedere financiar.

— Ăsta-i adevăratul răspuns, mamă. Există destui tineri, cum bine ştii, care onorează Balurile Debutantelor cu prezenţa lor şi care ar fi dispuşi să mă ceară.

— Te-ai gândit măcar o clipă că, dacă l-ai accepta pe unul dintre tinerii aceia despre care vorbeşti, s-ar crede că-i interesează mai mult milioanele decât persoana ta?

Vadă tăcu un moment, iar mama ei continuă mai încet:

— Ţi-am mai explicat, Vadă, că e imposibil, absolut imposibil, să desparţi o persoană de bunurie sale. De exemplu, cum ar putea un bărbat să spună: „M-ai iubit dacă n-aş fi Preşedinte, sau Prinţ de Wales… sau Caruso?”

Făcu o pauză.

— Recunoşti că e imposibil să te gândeşti la ei fără să-i înscrii în context – fără toate valtrapurile care-i înfrumuseţează! Şi acelaşi lucru este valabil şi pentru tine!

— Vrei să spui că niciun bărbat nu m-ar iubi pentru ceea ce sunt? întrebă Vadă.

— În niciun caz! ripostă doamna Holtz. Vei fi iubită, sper, de mulţi oameni în viaţa ta, dar când e vorba de căsătorie, cum poţi fi convinsă că, după ce te-ai întâlnit de câteva ori cu un bărbat la baluri sau recepţii, te iubeşte numai pentru ceea ce eşti?

— Adică mă vede printr-o ceaţă aurie?

— Exact! fu mama ei de acord. E o asemănare foarte bună. Ai o aureolă, de

încercuieşte strălucirea de a fi milionară – cea mai bogată fată din America!

Să lăsă tăcerea, apoi doamna Holtz spuse pe un ton îmbietor:

— Te iubesc, Vadă, şi de-asta încerc să fac ceea ce e mai bine pentru tine, acum şi în viitor.

— Măritându-mă cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată şi pe care nu-l interesează decât averea mea? întrebă Vadă, sarcastic.

— Exact! răspunse mama ei cu convingere. Şi tocmai de-asta ţi-am ales un bărbat care are ceva de dat în schimb! Ce-ar putea oferi bărbaţii americani mai mult, sau măcar egal cu ceea ce le oferi tu?

Vadă tăcu şi, după un moment, doamna Holtz continuă:

— Dar un duce englez îşi poate o feri o poziţie superioară oricărei alteia în lume, cu excepţia casei regale.

— Mă mir, numai, că nu aspiri la un prinţ, remarcă Vadă.

— Aş aspira, cu siguranţă, dacă ar exista vreunul disponibil! Dar adevăratele vlăstare de neam regal, dacă sunt vrednice de numele lor, se însoară tot cu fete de viţă regească. Alţii care-şi spun prinţi, ca italian, sunt de obicei nişte prefăcuţi.

— Ştiu că ai studiat subiectul cu multă atenţie, mamă, replică Vadă pe un ton care dădea de înţeles că nu era un compliment.

— L-am studiat, recunoscu doamna Holtz, fiindcă-mi doresc pentru propriul meu copil tot ce poate fi mai bun în lume. Chiar dacă tu nu crezi, vreau să fii fericită.

Vadă se ridică de pe taburet, aşezându-se la capătul canapelei.

— Uiţi un lucru, mamă, şi anume: sentimentele mele. Am şi eu o inimă şi, oricât doresc să mă mărit, la fel ca toate fetele de vârsta mea, mai vreau şi să mă îndrăgostesc.

Doamna Holtz oftă.

— Numai persoanele foarte tinere sunt atât

de nesăţios de lacome încât uită să fie recunoscătoare.

— Ce vrei să spui cu asta? se interesă Vadă.

— Vreau să spun că pretinzi prea mult de la viaţă. Nimic nu e perfect. Existenţa nimănui nu e scutită de penalităţi şi inconveniente.

Se opri un moment, constatând că fiica ei o asculta cu multă atenţie.

— Ai atâtea lucruri pentru care ar trebui să fii recunoscătoare, continuă ea. Un cămin fericit, cu tot confortul, o frumuseţe excepţională, o avere imensă – şi totuşi, vrei mai mult! Vrei să iubeşti un străin. Un om pe care încă nu l-ai văzut, într-o poveste de dragoste cum nu există decât în romanele de duzină.

— Dar e firesc! exclamă Vadă. Trebuie să fie firesc!

— Firesc va fi să te îndrăgosteşti de soţul tău, şi el de tine, după ce vă căsătoriţi. Aşa se întâmplă în milioane de căsnicii din întreaga lume.

Vadă tăcu, iar doamna Holtz continuă:

— În Franţa, căsătoriile au fost dintotdeauna aranjate, şi înţeleg că sunt extrem de reuşite. În Anglia, sunt aranjate încă de la Cucerirea Normandă, de obicei fiindcă mireasa îi putea aduce mirelui ca zestre o moşie care se unea cu aceea a lui.

— Sau bani, ca să cumpere şi mai multe pământuri, murmură Vadă printre dinţi.

— În Răsărit, urmă doamna Holtz, cu tot mai multă aprindere, mirii nici nu se cunosc până după ceremonia nupţială propriu-zisă. Totul e aranjat de combinatoare, astrologi şi ghicitori, şi totuşi, în India nici nu există noţiunea de divorţ.

— Să ne întoarcem în Anglia! propuse Vadă. Nu poţi susţine că nu există o mulţime de scandaluri în rândurile aristocraţiei, am citit şi eu despre ele.

— Atunci, nu aveai dreptul s-o faci! o mustră tăios domnişoara Graham. Întotdeauna am încercat să ţin departe de tine ziarele vulgare, de senzaţie.

— Dar există scandaluri sau nu există? întrebă Vadă.

— Dacă există, apar după căsătorie, replică mama ei. Nu susţin că nu se bârfeşte mult despre Prinţul de Wales şi legăturile lui cu anumite doamne frumoase.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Dar Prinţul se comportă întotdeauna în maniera cea mai circumspectă faţă de Prinţesa Alexandra şi, oficial, sunt foarte fericiţi.

— O asemenea căsnicie îmi sugerezi şi mie? vru să ştie Vadă.

— Nu sugerez aşa ceva, replică rece mama ei. Dacă eşti deşteaptă cu soţul tău, Vadă, aşa cum am fost şi eu cu tatăl tău, e foarte improbabil să se uite după alte femei.

— Şi dacă totuşi se uită?

Doamna Holtz îşi desfăcu mâinile albe, pe care scânteiau mai multe inele cu diamante.

— Ţi-ar fi mult mai rău cu un duce englez care calcă pe de alături, decât cu un american de la

care nu poţi rămâne decât cu amintiri amare?

— Adică titlul de ducesă şi coroniţa de pe cap ar compensa ceva?

— Vor compensa multe, răspunse doamna Holtz. Cel puţin, îţi vei începe căsnicia ştiind că n-ai să simţi, de fiecare dată când soţul tău se poartă frumos cu tine, că se întreabă cât de curând îţi poate cere să completezi câte un cec în schimbul căruia nu vei primi nimic!

— Totul e atât de sordid, atât de oribil! se plânse Vadă, aproape cu violenţă.

— Iubito, te rog să mă crezi că ceea ce fac e numai spre binele tău. Aici, în America, nu te poate aştepta niciun fel de fericire – de atâta lucru sunt sigură.

— Îmi place în America… Iubesc America! E ţara mea! insistă Vadă.

— Şi în toată lumea nu există femei care să se poată acomoda mai bine decât femeile americane, i-o întoarse doamna Holtz. Au o adaptabilitate specială, Vadă, pe care n-a reuşit s-o

egaleze nicio altă ţară!

— Nu vreau să fiu adaptabilă! murmură încăpăţânată Vadă.

Doamna Holtz nu răspunse, iar după un moment fiica ei continuă:

— Nu cred că tata ar fi vrut să mă mărit cu un străin – şi în niciun caz cu un nobil englez!

— Aici greşeşti! replică doamna Holtz. Tatăl tău a fost de acord cu mine, ca întotdeauna, că atunci când vei avea vârsta potrivită va trebui să-ţi alegem noi soţul.

Vadă făcu un gest nervos cu mâna, dar n-o întrerupse, lăsând-o să continue.

— Tatăl tău a ştiut chiar din clipa când te-ai născut că erai altfel decât ceilalţi copii. De-asta ai fost crescută aşa, discret, la ţară, departe de reporterii de la ziare şi de toată publicitatea şi vulgaritatea care-i înconjoară pe copiii altor bogătaşi.

— Tata se temea să nu fiu răpită!

— Desigur, îi dădu dreptate doamna Holtz.

Mai e nevoie să spui că de-asta n-ai fost fotografiată niciodată, Vadă? Şi nici portretul pictat nu ţi s-a făcut.

Îşi privi un moment fiica, apoi adăugă, cu uşoară nostalgie:

— Mi-ar fi plăcut mult să am un portret mare al tău, aşa cum arăţi acum, sau măcar o schiţă a acelui artist tânăr şi îndemânatic ale cărui desene le admir atât de mult… Cum se numeşte?

— Charles Dana Gibson, răspunse maşinal Vadă.

— Da, Gibson, repetă doamna Holtz, şi cred într-adevăr că ar fi putut să te reprezinte bine. De fapt, eşti o „fată Gibson” aproape perfectă, cum se numesc modelele lui.

Oftă, apoi vorbi mai departe:

— Dar tatăl tău n-ar fi permis niciodată ca imaginile tale să apară în jurnalele mondene şi în niciun caz în „zdrenţele” acelea sordide care se vând la colţ de stradă.

— Cred că el i-a numit pe redactorii şefi ai

celor mai multe dintre ziare.

— Sigur că da! Tatăl tău putea face orice şi-n plus, câteva ziare erau proprietatea lui. Oricum, lipsa de publicitate e unul dintre motivele pentru care ai putut avea o viaţă liniştită, şi de aceea sunt hotărâtă să nu las să fii supusă vulgarităţilor care le înconjoară de obicei pe debutantele americane.

— Nu doresc deloc să mă duc la balurile newyorkeze, nici să mă amestec printre oameni care nu mă vor, declară aproape sfidător Vadă.

— Te vor, ba bine că nu, ripostă doamna Holtz, dar nimic din New York nu e atât de impresionant, spectaculos şi de calitate ca recepţiile la care vei participa în Anglia.

— Ca… ducesă?

— Ca ducesă.

Vadă tăcu un moment, apoi spuse:

— An să-ţi fac o propunere, mamă. Lasă-mă să duc o viaţă normală în societate, să cunosc pe oricine alegi tu din New York sau din oricare altă

parte a Americii, timp de un an. După aceea, dacă nu întâlnesc pe nimeni care să-mi placă, niciun bărbat pe care l-aş putea… iubi, am să mă duc în Anglia.

Doamna Holtz râse.

— Serios, Vadă. Cum poţi fi atât de naivă? Ce prostie incredibilă, să crezi că ducii englezi aşteaptă cu mâinile-n sân până când vreunei moştenitoare americane i se năzare să-i culeagă ca pe ciuperci?

Şi râse din nou.

— Nu, draga mea, nu-i deloc uşor să găseşti un duce. Sunt doar vreo treizeci şi ştiu foarte bine cât sunt de importanţi!

Vadă îşi privi mama, care continuă:

— Dacă nu eram colegă de şcoală la Florenţa cu mama ducelui, n-ai fi avut niciodată ocazia asta, dar prietenia noastră a dăinuit de-a lungul anilor.

Făcu o pauză.

— Când ducesa mamă a venit în America,

acum şase ani, a locuit la noi, în Long Island. Atunci am stat de vorbă, reţinut, dar totuşi înţelegând perfect ce s-ar putea întâmpla când vei ajunge la vârsta potrivită.

— Îmi amintesc de ducesă, spuse Vadă. Era destul de impresionantă.

— Provine dintr-o familie engleză de obârşie foarte veche, îi explică doamna Holtz, şi întrucât pământurile tatălui ei, care era marchiz, erau învecinate cu cele ale Ducelui de Grantham, era foarte firesc ca familiile să se unească prin căsătorie.

— Atunci, trebuie să-l fi cunoscut pe duce încă din tinereţe. E cu totul altceva ca eu să călătoresc în Anglia pentru a mă mărita cu un om pe care nu l-am văzut niciodată.

— Vă veţi cunoaşte şi vă veţi logodi, declară doamna Holtz. Nici nu se pune problema unei căsătorii grăbite, sau aşa ceva.

Oftă uşor, mulţumită.

— Şi-ţi promit, Vadă, că va fi cea mai

spectaculoasă şi senzaţională nuntă pe care-a văzut-o America vreodată.

— Chiar crezi că mi-ar plăcea una ca asta?

— Tuturor fetelor cu minte le plac nunţile lor, răspunse răstit doamna Holtz. O dată în viaţă nu ai nicio rivală şi nicio egală. Eşti mireasa, centrul atenţiei tuturor.

— Iar când nunta se sfârşeşte, rămâi singură cu mirele, adăugă Vadă cu o voce cam abătută.

— În cazul tău, cu un mire vrednic de respect; un bărbat pe care-l întâlneşti pe picior de egalitate. Dacă tu îi aduci o avere mare, el îţi aduce un titlu şi o poziţie în înalta societate pe care nimeni n-o poate egala.

În cameră se lăsă tăcerea, apoi Vadă se ridică şi porni spre pian, nervoasă.

Apăsă pe o clapă, apoi se aşeză şi cântă primele acorduri din Marşul Nupţial al lui Mendelssohn. După care, închizând capacul pianului, se ridică de pe taburet pentru a se duce la fereastră.

— N-avem de ales, spuse încet doamna Holtz. Îţi dau cuvântul meu, Vadă, că vei fi mult mai fericită aşa decât lăsând ceva în seama acelei emoţii înşelătoare, perfide şi adeseori crude pe care o numim iubire.

Vadă nu se întoarse de la fereastră şi, după un moment, doamna Holtz continuă cu vioiciune:

— Totul e aranjat, iar domnişoara Nancy Sparling a promis să te însoţească, până de va da oficial în primire mamei ducelui.

— Nancy Sparling? repetă Vadă.

— Da, draga mea. O mai ţii minte? Este sora Episcopului de New York, o femeie absolut fermecătoare. Călătoreşte mult şi, ştiindu-te în grija ei, am să fiu liniştită.

— Când plecăm? întrebă încet Vadă.

În ochii doamnei Holtz se zări o lucire de triumf, când îşi dădu seama că fiica ei acceptase inevitabilul.

— Săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare? repetă Vadă,

întorcându-se de la fereastră. Dar e imposibil!

— De ce?

— Doar va trebui să-mi cumpăr haine noi, ni?

— M-am gândit şi la asta, răspunse mama ei. Nu vreau ca ziarele să afle că te duci în Europa, ca să nu se trezească suspiciuni că voiajul tău ascunde cine ştie ce motive. Aşa că-ţi vei cumpăra de la Paris toate hainele de care ai nevoie.

— Mă duc la Paris? întrebă Vadă, cu un interes care înainte nu se simţise.

— Aşa am plănuit, şi sunt foarte dezamăgită cu un pot veni cu tine. Primăvara la Paris este visul paradisiac al fiecărei femei din America!

Cu un zâmbet nostalgic pe buze, continuă:

— Din fericire, Nancy Sparling cunoaşte Parisul la fel de bine ca mine, dacă nu chiar mai bine. A locuit acolo câteva luni şi, prin urmare, Vadă, te va duce la cei mai buni *Couturiers:* Worth, Doucet, Rouff.

— Asta măcar sună interesant.

— Vreau să fii îmbrăcată aşa cum se cuvine şi cât mai elegantă când vei ajunge în Anglia. Nicăieri în lume nu se găsesc haine mai interesante decât la Paris. Măcar pentru atâta lucru ar trebui să aştepţi cu nerăbdare călătoria.

— Aştept cu nerăbdare să văd Parisul, răspunse Vadă. E un oraş pe care dintotdeauna mi-am dorit să-l vizitez. Ştii, mamă, cât de mult mă interesează arta nouă şi gândirea revoluţionară din capitala Franţei.

— În niciun caz nu vreau să-ţi pierzi vremea cu asemenea prostii! i-o întoarse tăios doamna Holtz. Englezii sunt foarte convenţionali şi, în ceea ce priveşte arta, au tablouri fabuloase în toate casele aristocraţilor, care nu pot fi egalată de nicio ţară a lumii.

Vadă nu spuse nimic.

În ochii ei licărea o luminiţă care înainte nu fusese acolo.

— Oricum, o săptămână la Paris îţi va ajunge berechet ca să-ţi cumperi tot ce e necesar,

continuă doamna Holtz. Unele dintre rochii ar putea fi comandate din timp, iar francezii sunt atât de iscusiţi încât pot întocmi un trusou întreg de două ori mai repede decât îi ia oricărui alt croitor ca să confecţioneze o singură rochie.

— Vreau să văd Parisul primăvara! spuse încet, aproape ca pentru sine, Vadă.

— Şi exact asta ai să vezi, răspunse doamna Holtz. Şi, Vadă, te vei comporta cu multă bunăcuviinţă, reţinând că vizita la Paris e doar un preludiu al apariţiei tale în Anglia.

Făcu o pauză de efect, ca să adauge pe un ton impresionant:

— Vreau să fii nu numai cea mai frumoasă ducesă americană, ci şi cea mai circumspectă.

— Voi încerca, mamă. Dar vreau să-ţi spun un lucru.

— Ce anume?

— Iată: dacă ducele şi cu mine nu ne simpatizăm deloc, dacă simţim că între noi nu poate exista nicio legătură, atunci voi refuza să mă

mărit cu el, zică lumea ce-o zice.

— E o eventualitate atât de improbabilă, replică doamna Holtz cu trufie, încât nici nu mă gândesc s-o discut. Ducele e un englez fermecător, cultivat, extrem de binecrescut. Dacă-l priveşti în acelaşi spirit în care sunt absolut sigură că e şi el pregătit să te întâmpine, fără îndoială că veţi găsi destule afinităţi între voi.

— Sper, mamă, spuse încet Vadă.

Voia să mai adauge ceva, dar tocmai atunci intră o servitoare, apropiindu-se de canapea.

— A venit maseuza, doamnă Holtz.

— A, mulţumesc, Jessie. Roagă-l pe Carlos să vină cu fotoliul rulant şi să mă ducă în dormitor.

— Mă duc să-l chem, doamnă Holtz, răspunse servitoarea şi ieşi.

— N-am s-o trimit pe Jessie cu tine în Europa, spuse doamna Holtz după ce uşa se închise. Nu s-ar potrivi deloc cu servitorii englezi.

— Vrei să spun că e prea familiar să te

numească „doamnă Holtz”, în loc de „Madame”, zâmbi Vadă. Asta-i independenţa americană.

— Care în Lumea Veche nu e deloc privită cu ochi buni, remarcă doamna Holtz. Prin urmare, o vei lua cu tine pe Charity.

— O, ce bine! exclamă Vadă. Prefer să călătoresc cu Charity, deşi tinde foarte mult să se poarte cu mine ca o doică, mamă, cum bine ştii.

— O să aibă grijă de tine, altceva nu contează. Charity e o servitoare de modă veche, care-şi cunoaşte locul şi pe care ne putem baza. A călătorit mult cu mine şi-i voi simţi lipsa. Dar Charity ştie să se poarte.

— În niciun caz nu va bârfi cu ceilalţi servitori, cum ar face Jessie, comentă Vadă. Nu m-aş mira, mamă, dacă Jessie ar vinde povestea vieţii ei ziarelor de senzaţie. Îţi dai seama, cum ar fi să citeşti: „Anii mei în palatele Regelui Petrolului” sau „Secretele familiei Loftus Holtz şi inhibiţiile membrilor ei”!

— Zău aşa, Vadă, exclamă doamna Holtz,

nu mi se pare deloc amuzant!

— Numai fiindcă simt că e foarte aproape de adevăr, zâmbi Vadă.

— Tatăl tău avea oroare de jurnalişti, şi eu la fel. Trebuie să fii foarte atentă să nu afle nimeni că pleci în Europa, nici cu ce vapor vei călători. Desigur, cabinele vor fi rezervate pe numele de Nancy Sparling. Nimeni nu va avea idee că o însoţeşte bogătaşa Emmeline Holtz.

Vadă râse, înainte de a răspunde:

— Ştii, mamă, atâţia ani ne-a fost frică şi de umbrele noastre, ne-am temut de orice posibilitate de a ne fi menţionate numele, încât nu cred că „Emmeline Holtz” ar însemna ceva pentru marele public american!

— Ar însemna mult mai mult imediat ce gazetari ar începe să se ocupe de acest nume, spuse cu gravitate doamna Holtz, iar după aceea, Vadă, niciodată n-ai să mai poţi apărea nicăieri fără ca mulţimea să se adune în jurul tău, nici să spui ceva fără ca a doua zi să apară în ziare, sau

să-ţi cumperi o pălărie nouă ori o pereche de pantofi fără ca te miri cine să speculeze că vrei să-i porţi pentru a face cine ştie ce lucru senzaţional.

Vadă oftă.

— Ai dreptate, mamă, ar fi detestabil.

— Atunci, crede-mă când îţi spun că viaţa pe care bietul tău tată ţi-a planificat-o e cea potrivită, iar eu nu fac decât să-i îndeplinesc dorinţele.

Mişcată de aceste cuvinte, Vadă îngenunche lângă canapea şi se aplecă să-şi sărute mama.

— Te iubesc, mamă! Aşa că am să fac ce doreşti şi voi călători în Europa ca să-i arunc o privire ducelui.

— Ai să te măriţi cu el, Vadă! preciză încet doamna Holtz.

— Am să mă gândesc, îi promise fiica ei.

Doamna Holtz îi puse mâna pe obraz, cu un neaşteptat gest de afecţiune.

— Eşti foarte frumoasă, copilă. Mi-a face o

mare bucurie să mă gândesc la tine la deschiderea Parlamentului, participând la un bal în Palatul Buckingham şi făcând reverenţe în faţa Reginei Victoria, cu trei pene albe ale Prinţului de Wales în păr.

— Totul sună foarte formal, spuse Vadă, şi când plec de la Palatul Buckingham cu trei pene albe-n păr, lângă soţul meu cu pieptul sclipind de decoraţii, despre ce am să vorbesc cu el?

— Ei, Vadă, o mustră doamna Holtz, asemenea întrebări nu fac decât să-ţi îngreuneze situaţia.

— Dar e genul de întrebări care trebuie să-şi primească răspunsul cândva, mamă, nu-i aşa?

— Vei găsi o mie de lucruri care să te intereseze în Anglia, răspunse cu entuziasm doamna Holtz, şi o mie de subiecte de conversaţie diferite.

— Care vor fi toate foarte potrivite, cu excepţia unuia, replică Vadă.

— Şi care este acela?

— Dragostea! Şi trebuie să recunoşti, mamă, ca asta nu-mi va veni uşor la gură.

Se lăsă tăcere, iar doamna Holtz atinse din nou obrazul fiicei sale.

— Vorbeşti fără cap, iubito, spuse ea. Promite-mi că ai să te duci în Anglia. Asta-i tot ce-ţi cer în acest moment. Toate celelalte se vor potrivi de la sine ca un joc de puzzle, când vei ajunge acolo. Şi acum, du-te şi alege-ţi lucrurile pe care vrei să le iei cu tine. Nu prea multe! Ţine minte, ai de făcut atâtea cumpărături interesante la Paris!

— N-am uitat de Paris, răspunse Vadă.

Pe ultimul cuvânt, coborî vocea, pentru că uşa se deschise şi Jessie intră, împreună cu un servitor care împingea un fotoliu cu rotile.

O ridicară cu grijă pe doamna Holtz de pe canapea, aşezând-o în fotoliu, iar valetul începu s-o împingă pe coridor, spre dormitorul ei.

Casa era foarte mare şi urâtă, din piatră brună, dar era una dintre cele mai impresionante

din New York.

Vadă o considerase întotdeauna prea mare pentru necesităţile lor, după moartea tatălui ei.

Acesta murise cu doi ani în urmă şi, după un an de doliu pe care-l petrecuseră pe diversele lui proprietăţi răspândite prin toată America, veniseră la New York pentru doar două sau trei luni, ca să cumpere haine noi şi s-o prezinte pe Vadă unor prieteni de-ai mamei sale.

Pe-atunci, Vadă fusese surprinsă să vadă la cât de puţine petreceri, şi niciun bal, avea permisiunea să participe.

În ţară aveau loc baluri şi petreceri pentru tineri de când se ştia, dar încă de la cincisprezece ani observase cât de strict supravegheată era, şi cum i se interziceau atâtea lucruri permise altor fete de vârsta ei.

Când dansa cu câte un tânăr, întotdeauna era chemată imediat înapoi lângă mama ei.

Nici nu se putea pune problema să se ducă la picnicuri sau la plimbare cu prietenele fără a fi

însoţită – cel mai adesea, de mama ei.

Prietenele erau invitate la ea acasă, dar rareori rămânea mult timp singură cu ele.

Avea impresia că mama ei nu privea cu ochi buni confidenţele între fete.

Acest lucru n-o îngrijora prea mult, pentru că avea multe feluri de a-şi ocupa timpul.

Îi plăcea să citească, pe de o parte, şi nu trecea nicio zi în care să nu călărească, ştia să cânte la pian extrem de bine, iar tatăl ei angajase întotdeauna cei mai buni profesori ca să-i cultive acest talent deosebit.

Cumva, i se părea ciudat că, deşi profesorul ei de muzică era bătrân, guvernanta sau Charity stăteau mereu în cameră pe parcursul lecţiilor.

Uneori, Vadă avea impresia că se plictiseau, dar se concentra asupra muzicii şi, în cele din urmă, uita complet de prezenţa lor.

Acelaşi lucru se întâmpla la lecţiile de franceză şi germană, şi la operele italiene, pe care le studia cu un instructor italian.

Printre ceilalţi se numărau profesori de discipline clasice şi unul care avea licenţa în literatură engleză.

Când veneau, întotdeauna era prezentă şi guvernanta Vadei, o femeie fermecătoare care-i predase primele lecţii.

Miss Miribelle Channing era neobişnuit de inteligentă şi de cultă pentru acea epocă în care femeile nu aveau niciun fel de erudiţie.

O învăţase pe Vadă tot ce ştia, apoi îl convinsese pe tatăl ei să-i continue educaţia cu profesori particulari şi mai bine calificaţi.

— Ar fi trebuit să fii băiat, îi spusese ea cu o ocazie Vadei. I-ai fi fost de un ajutor considerabil tatălui tău.

— De ce nu-l pot ajuta acum? întrebase Vadă.

— Fiindcă, draga mea, femeile se cuvine să stea acasă şi să devină soţii şi mame bune şi îngăduitoare, replicase Miribelle Channing.

— Şi dacă nu-şi găsesc niciun soţ? se

interesare Vadă, cu gândul la guvernanta ei.

— În acest caz, nu-şi pot dori decât să se fi născut bărbaţi.

Vadă se gândise de multe ori la cuvintele ei – şi totuşi, nu dorea deloc să fie bărbat.

Voia să fie femeie. Dar îşi dorea o viaţă mult mai interesantă decât a majorităţii femeilor.

Era adevărat că se discuta despre emanciparea feminină, iar fetelor americane, după cum aflase, li se permiteau mult mai multe lucruri decât le fuseseră îngăduite mamelor lor.

Însă chiar şi aşa, Vadă avea impresia că întâmpinau prea multe restricţii – atât de multe, încât subiectele care le interesau şi despre care aveau voie să vorbească păreau incredibil de limitate.

Îşi dădea seama că era diferită de marea majoritate a contemporanelor ei, prin faptul că primise o educaţie atât de extinsă.

Odată, îi spusese domnişoarei Channing:

— Ştiu că dumitale trebuie să-ţi mulţumesc

pentru tot ce am învăţat. Fără dumneata, acum n-aş fi făcut decât să pictez acuarele sau să cos eşantioane.

— Cunoaşterea compensează multe alte lucruri, răspunsese Miribelle Channing.

Vadă avusese impresia că depista un anumit subînţeles, ca şi cum domnişoara Channing ar fi încercat să-i transmită un mesaj codificat.

Acum, după ce mama ei ieşi din cameră, Vadă se aşeză pe podea, în faţa focului, iar în minte îi reveniră cuvintele domnişoarei Channing.

Cunoaşterea compensează multe alte lucruri…

„Oare cunoaşterea poate compensa şi iubirea?” se întrebă ea.

Oare cunoaşterea avea s-o facă să le invidieze mai puţin pe femeile care erau iubite numai fiindcă erau femei, nu pentru că se scăldau în bani?

Niciodată până acum nu se mai gândise la averea ei.

Dar acum, cu gândul la milioanele pe care i le lăsase tatăl său şi la cele ce se acumulau an de ani, din petrolul pe care-l extrăgeau puţurile lui, îşi dădea seama că mama ei avea dreptate când spunea că nu era asemenea celorlalte fete.

Cum ar fi putut cineva s-o privească separat de piedestalul aurit pe care stătea înălţată deasupra muritorilor de rând?

Toată America era obsedată de dorinţa aurului. Se înrobeau pentru el, trudeau pentru el, şi-l imaginau, îl visau…

Tot mai mulţi şi mai mulţi bani! Aur care putea să cumpere, după cum credeau ei, tot ce-şi putea dori un bărbat sau o femeie.

„Cu o excepţie”, îşi spuse Vadă: „… iubirea!”

Un cărbune căzu în şemineu, iar Vadă se ridică în picioare, ca să-şi schimbe rochia la timp pentru ceai.

Era unul dintre felurile în care bogătaşii îşi petreceau timpul liber: schimbându-şi la nesfârşit

hainele.

„Schimbări… schimbări… schimbări!” îşi spuse Vadă, în timp ce mergea pe coridor. „Parcă ar face parte din un joc al cuiva care ne manipulează pe noi, bieţii muritori, ca pe nişte pioni”.

Râse de propria ei imaginaţie, dar când ajunse în camera sa o privi cu un neaşteptat sentiment de nemulţumire.

Era decorată atât de artificial, ca dormitorul idealizat al unei tinere fete.

În jurul patului de alamă, cu tăblii ornamentate la căpătâi şi la picioare, atârnau perdele albe. Faţa de masă albă, de muselină, a măsuţei de toaletă, era cusută cu panglicuţe roz legate în funde.

Draperiile, tot roz, aveau franjuri şi canafi şi erau legate cu volane de dantelă şi cordoane de catifea, iar mobila era imprimată manual cu păsărele şi floricele.

Peste tot erau puse mici bibelouri, iar Vadă

nu-şi amintea niciun Crăciun sau zi de naştere în care mama ei să nu-i fi dat, printre nenumăratele alte cadouri, şi porţelanuri.

Unele erau ciobăniţe de Dresda, altele erau piese din aur şi argint, cu pietre semipreţioase.

Majoritatea reprezentau oameni şi animale, deşi printre ele se vedeau şi câteva casete mici fără nicio valoare deosebită, dar pe gustul fetelor.

Una peste alta, dormitorul ei arăta ca un bazar de care tare ar mai fi vrut să scape.

Dar o asemenea idee ar fi îngrozit-o pe mama ei, care nu putea să înţeleagă nici că Vadă se săturase de tablourile care împodobeau pereţii.

Picturi reprezentând copii jucându-se cu animale, reproduceri după „Vârsta inocenţei” de Sir Joshua Reynold, sau tablouri ale altor pictori reputaţi, care idealizau animalele.

Mai existau şi anumite subiecte sacre, prea ţipătoare sau fanteziste ca să aibă vreo legătură cu realitatea din jur.

„Nu e doar camera unui copil, cu a unui

copil netot", îşi spuse Vadă, după care se ruşină că era atât de critică.

Mama ei spusese că era nerecunoscătoare, iar ea încerca să se convingă ce noroc avea cu o asemenea cameră, a ei şi numai a ei.

Existau oameni fără casă, care umblau pe străzile New York-ului, familii întregi îngrămădite în poduri şi pivniţe unde abia aveau loc unii de alţii.

Vadă însă putea doar să simtă că dormitorul acela, la fel ca salonul său privat, erau adevărate insulte la adresa inteligenţei ei.

Acelaşi lucru era valabil în toate casele pe care le aveau.

Camerele erau aproape identice, cu excepţia culorilor, iar când călătoreau, obiectele speciale ale Vadei le însoţeau şi ele.

Porţelanurile, bibelourile, casetele, toate erau împachetate în bagaje.

Rezultatul era acela că Vadă se simţea legată în lanţuri, ca şi cum ar fi avut cătuşe la mâini şi la

picioare. Îi era imposibil să gândească de una singură şi să ia vreo hotărâre.

Uneori, făcea câte o încercare de a schimba rânduiala existentă.

„În loc de a călări dimineaţa”, spunea ea, „aş vrea ca mâine să călăresc după-amiaza”.

„Dar profesorul Haber vine la tine după gustare, Vadă. Ai uitat?”

„De ce nu poate veni după prânz?”

„Şi ce rost ar avea?” întreba mama ei, sau domnişoara Channing.

Vadă nu avea niciun răspuns, iar programul continua ca înainte, dându-i senzaţia că nimic n-avea să se schimbe vreodată.

Dar acum, pentru prima oară în viaţa ei, avea să facă un lucru nou!

Simţi că moralul începea să-i crească.

Măcar avea să vadă Parisul, fie şi doar pentru o săptămână. Măcar avea să lase în urmă monotonia şi familiaritatea Americii.

Se îngrozea la gândul celor ce puteau să se

întâmple când ajungea în Anglia, dar prefera să nu cugete la asta.

În schimb, avea să ţină minte că urma să vadă atât de multe dintre lucrurile despre care citise, pe care jinduise să le descopere, să le înţeleagă şi să le atingă.

Parisul, primăvara!

Pentru prima dată, Vadă avea senzaţia că acelei colivii aurite în care fusese încarcerată de când se născuse i se deschisese o fereastră.

Era o fereastră mică – dar totuşi, se deschisese!

Capitolul 2

— Mâine ajungem în Franţa, anunţă domnişoara Nancy Sparling.

— Ştiu, răspunse Vadă. Sunt atât de emoţionată, nici nu-mi vine să cred!

Domnişoara Sparling zâmbi.

Era o femeie înaltă şi masivă, cu o faţă nu foarte diferită de a unui cal arătos.

Înrudită prin mamă cu majoritatea familiilor importante din America şi fiică a Episcopului de New York, frecventa lumea cea mai bună, nu numai în Statele Unite, ci şi în cele mai multe ţări din Europa.

Vadă aflase că numai cu multă condescendenţă acceptase să-i fie însoţitoare.

Nancy Sparling fusese o persoană independentă încă din copilărie.

Dându-şi seama de la o vârstă fragedă că nu era atrăgătoare pentru sexul opus, luase o atitudine

de independenţă pe care, în mod surprinzător, părinţii ei o încurajaseră.

La treizeci de ani, călătorise aproape prin toată lumea, iar la cincizeci, avea o personalitate care-o făcea să fie foarte populară în rândurile marelui public american.

Îmbrăcată întotdeauna în haine *dernier cri* când venea la premierele noilor piese de teatru, la deschiderile stagiunii de operă sau la dineurile Casei Albe, înfăţişarea ei era descrisă în toate ziarele.

Dacă era posibil, publicau şi comentarii pentru cititorii rubricilor mondene, care le devorau cu lăcomie a doua zi.

Când cele trei femei se îmbarcaseră pe vaporul englezesc de linie care urma să le ducă în Europa, Nancy Sparling fusese aceea care dăduse interviuri presei, schimbase câteva glume cu reporterii pe care-i cunoştea, şi se plimba pe punte ca o primadonă.

Vadă se strecurase la bord pe o altă pasarelă,

escortată numai de Charity, pentru a ajunge în cabine, unde avea să rămână până la ridicarea ancorei.

— Mama ta are motive să fie mulţumită de mine, îi spuse domnişoara Sparling. Niciun reporter n-a bănuit că nu călătoresc singură.

Râse uşor.

— Cât s-ar înfuria dacă ar şti ce bombă le-a scăpat printre degete!

— Nu-mi vorbi despre asta, o rugă Vadă. Nu vreau să bănuiască nimeni motivul pentru care mă duc în Anglia.

— Nu te învinuiesc! replică tăios domnişoara Sparling. Nimic nu dezumflă mai tare o poveste de dragoste decât bârfele şi apariţia în presă înainte de a avea loc.

— Poate că n-o să aibă niciodată loc, spuse încet Vadă.

— Mai bine să nu te-audă mama ta spunând asta, răspunse domnişoara Sparling. Şi-a pus în cap că trebuie să ajungi ducesă.

— Ştiu. Şi în acelaşi timp…

Domnişoara Sparling îi privi expresia şi spuse cu vioiciune:

— Ia să nu ne stricăm noi tot cheful, anticipând ceea ce ne aşteaptă. Prima escală e la Paris, şi ai toate motivele să fii încântată.

— Într-adevăr! fu Vadă de acord.

Vorbiră despre Paris aproape în tot timpul călătoriei.

Vadă era fascinată să audă despre oamenii pe care Nancy Sparling îi întâlnise cu ocazia vizitelor anterioare.

— Chiar e un oraş atât de vesel şi nebunatic cum spune toată lumea? întrebă ea.

Nancy Sparling râse.

— Ultima dată când am fost la Paris, m-a însoţit tatăl meu, fiindcă tânjea să vadă catedrala Notre Dame înainte de a muri. A spus că a fost cea mai măreaţă şi mai înălţătoare spiritual experienţă din viaţa lui.

— Înţeleg ce vrei să spui, răspunse Vadă.

Paris înseamnă altceva pentru fiecare.

— La fel ca toate locurile din lume, preciză Nancy Sparling. Dar tu ai un mare avantaj, Emmeline, faţă de majoritatea celorlalţi călători.

— Şi anume? întrebă Vadă cu interes.

— Nu eşti numai inteligentă, ci şi foarte citită.

Văzu surprinderea pe faţa feţei şi continuă:

— N-ai idee ce educaţie superficială au majoritatea fetelor, şi mai ales cele americane. E destul de rău în America, unde bărbaţii adulează femeile, dar vor să fie gospodine supuse şi nimic altceva, câtă vreme în Anglia…

Se întrerupse.

— Ce e în Anglia?

— Fetele englezoaice au noroc dacă primesc lecţii de la o guvernantă care a mai citit şi altceva decât Biblia şi *„The Ladies' Journal"*.

În timp ce Vadă o privea curioasă, Nancy Sparling continuă:

— Toţi banii unei familii engleze sunt

cheltuiţi pentru studiile bărbaţilor. Fiii vin pe primul loc. Firimiturile rămase de la necesităţile lor – şi rămân foarte puţine – sunt cheltuite pentru nefericitele de surori ale tânărului.

— Mă faci să-mi pară rău pentru ele, remarcă Vadă.

— Ai şi motive, răspunse Nancy Sparling, şi te asigur că sunt vrednice de compasiunea ta. În acelaşi timp, lucru uluitor, un mare număr de femei englezoaice reies ca fiind spirituale, fascinante şi foarte atrăgătoare.

— Văd că vom avea destulă concurenţă, zâmbi Vadă.

— Nu şi când e vorba de înfăţişarea şi de banii tăi, replică Nancy Sparling.

O văzu pe Vadă strâmbându-se şi adăugă:

— Priveşte adevărul în faţă, Emmeline, n-are niciun rost să te sfieşti ca o mânză nervoasă ori de câte ori cineva aduce vorba de bani. Poţi fi bogată şi mândră de asta. De ce nu?

— Îmi urăsc banii! declară Vadă.

— Asta-i singura prostie pe care te-am auzit spunând-o vreodată, ripostă Nancy Sparling. Banii pot fi întrebuinţaţi întotdeauna şi în scopuri bune, într-un fel sau altul. Dar dacă-ţi eclipsează viaţa, îţi afectează dezvoltarea caracterlui, şi atunci devin automat răi.

— Şi ce pot face eu? întrebă Vadă, cu un tremur în voce care nu-i scăpă domnişoarei Sparling.

— Ţine sus bărbia aia a ta mică şi hotărâtă, şi fii mândră, la fel de mândră ca pentru faptul că eşti americană! Fii puternică! Fii hotărâtă! Noi, femeile, putem cuceri lumea, numai să ne punem mintea.

Vadă oftă.

— Eşti curajoasă. Eu mă tem de ceea ce-mi rezervă viitorul.

— La fel mă temeam şi eu când eram de vârsta ta, replică Nancy Sparling, şi n-aveam nici pe jumătate avantajele tale, dar m-am hotărât să obţin ceea ce voiam şi, cu foarte puţine excepţii,

chiar asta am făcut.

— Şi ce voiai? întrebă Vadă.

Nancy Sparling stătu un moment pe gânduri.

— Dacă spun „să văd lumea”, sună banal, răspunse ea. Voiam să aflu cât mai multe despre viaţă. Voiam să-mi trăiesc viaţa din plin şi exact asta am făcut.

— Te invidiez, spuse cu sinceritate Vadă.

— Dacă-mi vei mai spune asta şi peste cinci ani, am să te cred, replică Nancy Sparling. Pe moment, abia ieşi din găoace – dintr-o cochilie confortabilă, învăluitoare, vătuită, unde-ai trăit protejată de când te-ai născut. Lume de-afară e uneori rece şi trădătoare, dar mai este şi aventuroasă şi foarte interesantă.

* * *

Era interesantă într-adevăr, îşi spuse Vadă a doua zi, când vaporul, tras de remorchere, intră încet în portul Cherbourg.

Stând pe punte, Vadă vedea frumosul golf natural protejat din toate părţile, mai puţin dinspre miazănoapte.

Putea să vadă uriaşul dig început de Ludovic al XIV-lea, continuat de Ludovic al XVI-lea şi terminat de Napoleon Bonaparte.

— Păşesc într-o carte de istorie, îşi spuse ea, în extaz.

Majoritatea pasagerilor erau americani bogaţi, oameni de afaceri, care stăteau de vorbă în fumoar, într-o limbă numai de ei înţeleasă, şi câţiva aspiranţi la înalta societate care încercaseră s-o agrăiască pe Vadă, numai pentru a fi descurajaţi nemilos de domnişoara Nancy Sparling.

— Nu mă pot deranja cu asemenea oameni, îi spuse ea Vadei, şi nici tu nu e nevoie s-o faci. În general, nu-i interesăm ca persoane, nu vor decât să le spună la întoarcere prietenilor lor din Brooklyn cum s-au împrietenit cu noi în drum spre Europa.

În timp ce vorbea, Nancy Sparling imita tonul slugarnic al oamenilor care aspiraseră la prietenia lor, făcând-o pe Vadă să se prăpădească de râs.

La sfârşitul călătoriei, Vadă ştia că niciodată nu mai avusese o însoţitoare mai amuzantă.

De asemenea, Nancy Sparling critica usturător creşterea pe care o primise Vadă.

— Tatăl şi mama ta erau fanatici în ceea ce priveşte publicitatea, spuse ea. Cea mai mare parte din ea nu e decât vechea curiozitate americană. Nu face niciun rău. Desigur, ziarele mai forţează mâna din când în când – şi de ce nu? Puţină critică nu strică nimănui.

— Aş vrea să-i spui mamei asta, replică Vadă. Dar, în acelaşi timp, mă simt uşurată că nu s-a scris şi despre mine ca despre alte fete.

— Ar plânge cu lacrimi amare dacă n-ar fi menţionate tot timpul, remarcă Nancy Sparling.

În cea mai mare parte a timpului, vorbeau despre Paris – un subiect fiind impresioniştii,

despre care Nancy Sparling ştia foarte multe.

Spre deosebire de majoritatea americanilor, făcea eforturi să înţeleagă ceea ce încercau să reprezinte în tablourile lor.

— Am cumpărat una sau două din picturile lor, spuse ea, şi-am să-mi mai iau şi altele în călătoria asta, deşi nu vom avea mult timp, dacă trebuie să cumpărăm jumătate din rochiile dorite de mama ta pentru trusou.

— O, nu, să nu cumpărăm prea multe! o rugă Vadă. Detest probele! Sunt atât de plicticoase… Eu vreau să explorez Parisul, vreau să văd Champs Élysées, Turnul Eiffel, Notre Dame – şi, desigur, cafenelele, şi poate…

Îi aruncă lui Nancy o privire, pe sub gene…

— … poate şi *Moulin Rouge!*

— Mama ta ar face un atac de inimă dacă te-ar auzi, replică Nancy Sparling.

Nu spuse dacă avea s-o ducă pe Vadă într-un asemenea local.

Privind-o şi ascultând-o pe Nancy Sparling,

Vadă se întreba dacă nu era posibil ca o femeie să fie fericită şi fără a se căsători. Până acum, nu se mai gândise niciodată la aşa ceva.

„Şi dacă nu mă mărit niciodată?” se întreba ea. „Aş putea să călătoresc. Mi-aş putea face prieteni în toată lumea”.

Dar ştia că atâta nu i-ar fi fost de ajuns. Voia să se căsătorească, însă cel mai mult voia să iubească şi să fie iubită.

Dar cât de puţin ştia despre asta!

Îşi privise tatăl şi mama când erau împreună dar, cumva, deşi se vedea clar că tatăl ei ţinea foarte mult la soţia lui, îi era greu să şi-i imagineze îndrăgostiţi la nebunie.

Ce era emoţia aceea pe care o descriau scriitorii, care-i inspira pe pictori şi din cauza căreia regii erau siliţi să abdice, ca Lodwig I al Bavariei?

Vadă era foarte neştiutoare. Avusese grijă doamna Holtz de asta!

Goliciunea era considerată dezgustătoare.

Pasiunea era un lucru despre care o fată nu trebuia să ştie nimic. Misterul naşterii copiilor era un subiect interzis pentru discuţii.

„Aş dori să-mi explice cineva despre dragoste”, îşi spuse Vadă, în timp ce se apropiau de Franţa.

De undeva, un glas părea să-i răspundă:

Nimeni n-o să îţi explice ce e dragostea.
Asta singur într-o zi de vară vei afla.
Şi atunci să nu uiţi de inima ta.

Binele şi rău-n jurul tău se vor juca.
Lumea asta moartă va-ncerca să-ţi fure dragostea;
Niciodată să nu uiţi de inima ta.

Parisul era oraşul dragostei, acel *l amour* care aducea o lucire ştrengărească în ochii bătrânilor arunci când vorbeau despre Paris – de ce oare? Care era magia acelei emoţii care părea

să-şi afle centrul la Paris?

Un bărbat – acela părea să fie secretul.

Dar ce bărba, şi cum arăta? Oare ducele avea să-i dăruiască uimirea aceea sălbatică şi copleşitoare care pentru unele femei era asemenea Sfântului Graal, iar pentru altele, ceva atât de josnic şi depravat încât Vadă nu putea nici măcar să-şi imagineze ce anume era.

Era un mister, o stare pe care nu putea s-o înţeleagă, însă după care jinduia totuşi.

Dragoste – dar pentru cine?

* * *

Pe chei aştepta trenul care avea să le ducă la Paris.

Cuferele mari de piele erau încărcate în vagonul de bagaje. Charity se agita cu o geantă pe care se temea c-o uitase, în timp ce un amploiat în uniformă cu fierturi strălucitoare le conducea spre compartimentul care fusese rezervat pe numele de

„domnişoara Nancy Sparling”.

Se urcară, folosind o scăriţă, căci trenurile din Franţa erau mult mai înalte decât peroanele.

Tocmai se instalaseră pe canapelele cu perne comode, când Nancy Sparling exclamă:

— Ce netoată sunt! Mi-am uitat mănuşile pe etajeră, în timp ce răsfoiam revistele.

— Să ţi le aduc eu? întrebă Vadă.

Prea târziu.

Cu mişcări repezi, în ciuda constituţiei ei voluminoase, Nancy Sparling deschise uşa compartimentului şi coborî pe peron.

Sau uitase că trenul era mai înalt decât cele din America, sau îi alunecă piciorul – destul că scoase un ţipăt ascuţit şi dispăru în jos.

Vadă sări în picioare şi, ducându-se la uşă, o văzu pe Nancy Sparling zăcând pe peron. Poşeta i se deschisese, iar conţinutul se împrăştiase în jur.

— Te-ai lovit? exclamă speriată Vadă.

Sări jos lângă Nancy Sparling şi-şi dădu seama că pentru câteva momente îi pierise graiul.

— Piciorul… murmură domnişoara Sparling. Sunt sigură că… mi l-am rupt…!

— O, nu! se tângui Vadă, deznădăjduită. Nu se poate.

Ca prin farmec, în jurul lor apărură mai mulţi hamali şi gură-cască.

Cu mari eforturi, Nancy Sparling fu ridicată şi dusă în sala de aşteptare.

Doctorul întârzia şi era clar că nu-şi mai puteau continua drumul cu acel tren.

Prin urmare, bagajele fură coborâte din compartiment şi din vagonul de poştă, iar Charity şi Vadă rămaseră lângă Nancy Sparling, consolând-o cum puteau.

După ce-i aduseră un coniac de la bufet, nu mai avură ce să facă până la sosirea doctorului. Acesta, după ce o examină pe Nancy Sparling, spuse cu seriozitate:

— *Madame* va trebui să meargă la spital. Nu ştiu cât de grav s-a lovit la picior, dar e clar că are nevoie de îngrijiri neîntârziate.

— Nu pot suferi spitalele! declară Nancy Sparling în franceza ei fluentă. Nu există pe-aici nicio mănăstire, *Monsieur?* Sunt mult mai confortabile, iar călugăriţele sunt cele mai bune surori din lume.

— *Oui, Madame,* avem o mănăstire, răspunse doctorul, şi sunt sigur că veţi fi îngrijită de călugăriţe, aşa cum spuneţi, mai bine decât o putem noi face, în spitalul nostru, care este destul de sărăcăcios.

— Foarte bine, duceţi-mă acolo! le porunci domnişoara Nancy Sparling.

După ce un medic o examină mai pe îndelete pe Nancy Sparling şi fu culcată într-o cameră sumar mobilată dar plăcută, cu vedere spre port, Vadă află consternată că nu mai aveau nicio şansă de a-şti continua călătoria spre Paris, aşa cum plănuisea.

— Nu e chiar atât de grav pe cât crezusem la început, spusese medicul. *Madame* are o mică fractură, care ar trebui să se însănătoşească în

două-trei săptămâni, dacă-şi odihneşte complet piciorul.

— Două-trei săptămâni? exclamă Vadă.

Îi părea rău pentru Nancy Sparling, dar mai rău îi părea pentru ea însăşi.

N-avea să mai poată vedea Parisul.

Trebuia să stea în orăşelul acela anost de pe malul mării, până sosea momentul să plece în Anglia.

Nancy Sparling, însă, era de altă părere.

— Să stai cu mine? întrebă ea. În viaţa mea n-am auzit ceva mai ridicol!

— Ce vrei să spui? se interesă Vadă, surprinsă.

— Draga mea copilă, trebuie să te duci la Paris. Ai nevoie de haine. Mama ta nu m-ar ierta niciodată dacă ai ajunge în Anglia fără magnificele rochii de la Worth şi Doucet pe care a hotărât că trebuie să le porţi. Şi-n plus, de ce să pierzi bucuria de a vedea Parisul numai din cauza prostiei mele?

— Dar cum să mă duc singură? întrebă Vadă.

— O vei avea cu tine pe Charity. Apartamentul este rezervat la *Hotel Meurice* şi, cu siguranţă, nu eşti atât de slabă de înger încât să nu-ţi poţi purta singură de grijă vreme de câteva zile, nu?

— Nu… nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, se bâlbâi Vadă.

— E timpul să te maturizezi! declară Nancy Sparling. Eu, când aveam optsprezece ani, fusesem peste tot prin amândouă Americile, inclusiv în Mexic şi Argentina, şi mai plănuiam să fac şi o călătorie în Australia!

— Nu vreau să te părăsesc.

— Te asigur că aici voi fi în deplină siguranţă, râse Nancy Sparling, iar tu, la Paris, vei fi tot în siguranţă. Charity a fost de multe ori acolo, cu mama ta. Îi cunoaşte pe toţi marii *couturiers* la care trebuia să te duc.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Singurul lucru care nu cred că ar fi foarte înţelept ar fi să te trimit în prea multe vizite.

Vadă nu răspunse, iar domnişoara Nancy Sparling continuă:

— Francezii sunt la fel de convenţionali ca englezii. Cu siguranţă, s-ar aştepta să fii însoţită. De fapt, nici nu intenţioasem să vizitez multă lume la Paris.

Oftă.

— Majoritatea prietenelor mele îmbătrânesc, la fel ca mine, şi mă aşteptam să te plictisească. Am fi avut destule de făcut, cu toate hainele pe care trebuia să le cumpărăm, într-un răstimp atât de scurt.

Zâmbi, înainte de a continua:

— Nu e bine să ne pierdem vremea cu dineuri, prânzuri şi toate acele nesfârşite recepţii de după-amiază unde se stă pe scaune aurite şi se conversează politicos cu nişte persoane pe care nu le-ai mai văzut niciodată şi te rogi la toţi sfinţii nici să nu le mai revezi cândva.

Vadă râse.

— Ar fi detestabil!

— Nici nu m-am gândit să te pun să faci aşa ceva. Mi-am dat cuvântul în sinea mea să fim turiste adevărate şi să nu facem altceva decât să vedem tot ce merită să fie văzut. Poţi face foarte bine acest lucru cu Charity, aşa că nimeni nu-mi va remarca absenţa.

— Vrei să spui că pot să mă duc la Notre Dame, la Turnul Eiffel, în Bois, şi eventual să stau la masă în cafenele şi să văd cum trece lumea?

— Întocmai! răspunse Nancy Sparling. Iar dacă-ţi foloseşti ochii şi imaginaţia, n-ai să-mi simţi lipsa câtuşi de puţin!

— Aşa voi face, zâmbi Vadă. Ţin neapărat să mă duc la Paris.

— Ei, atunci… du-te! Personal, cred că e foarte bine, iar mama ta nu va şti decât după ce totul va fi trecut, aşa că n-o să-şi facă griji.

Râse scurt.

— La *Meurice* nu ţi se poate întâmpla

nimic rău dar, ca să te simţi mai încrezătoare, am să-ţi dau ceva ce port la mine tot timpul, de când aveam vârsta ta. Dă-mi poşeta.

Vadă îi aduse geanta scumpă de piele de pe scrinul din colţ, iar Nancy Sparling o deschise şi scoase din ea un mic pistol.

Era atât de mic, încât Vadă crezu un moment că nu era decât o jucărie.

— Tatăl meu mi l-a dat, când am plecat în prima mea călătorie, îi explică Nancy Sparling. Atunci mi-a spus: „Sunt convins că nu va fi nevoie să-l foloseşti, dar descurajează pe oricine, încărcat sau descărcat”.

I-l întinse Vadei.

— N-am tras cu el decât o dată, spuse ea, la instrucţie. Ştii cum să-mi foloseşti?

— Tata mi-a arătat cum se trage, când am fost la fermă, răspunse Vadă, dar niciodată n-am avut un pistol al meu propriu.

— Ţi-l dau cu împrumut pe al meu. Pune-l în poşetă şi nu te mai gândi la el, dar dacă noaptea

simţi că ţi-e frică, poţi să-l ţii sub pernă.

— Da, desigur, răspunse Vadă.

Luă pistolul şi cutiuţa care conţinea patru cartuşe şi le puse în poşetă.

— Mai repede! o grăbi Nancy Sparling. Află când pleacă următorul tren spre Paris şi ai grijă să nu-l mai pierdeţi şi pe ăsta, tu şi Charity.

Vadei nu-i veni să creadă când, în sfârşit, se urcară din nou într-un compartiment rezervat, iar roţile trenului se puseră în mişcare, ducându-le cu viteză spre Paris.

— Nu ştiu ce-ar spune mama dumitale, domnişoară Vadă, bombăni Charity. Zău că nu ştiu! Să te trimită domnişoara Sparling aşa, singură… Nu se cuvine! Îmi bag mâna-n foc că nu se cuvine una ca asta!

— A ştiut că-mi poţi purta de grijă bine, răspunse Vadă.

— Ei, sigur că pot, replică Charity, pe un ton mai îmbunat.

— Şi nu-ţi dai seama, Charity, că am nevoie

de haine? Ne-am împachetat foarte puţine rochii, fiindcă ştiam că vom cumpăra altele, la Paris.

— Într-adevăr.

Privind-o, Vadă îşi spuse că nicio altă fată n-ar fi putut avea o însoţitoare mai raspectabilă.

Îmbrăcată în negru, ca întotdeauna, doar cu puţin alb la gât, şi cu părul cărunt pieptănat sever înapoi din jurul frunţii pătrate, pe sub boneta simplă şi fără podoabe, Charity arăta ca o întruchipare a tot ceea ce era mai auster şi mai respectabil în viaţa de familie americană.

Fusese lăsată pe treptele unui orfelinat, când era mică, şi o botezaseră „Charity”, cu cruzimea inconştientă a acelei epoci, ca să nu uite niciodată că fusese luată din milă.

Loftus Holtz contribuise foarte generos la finanţarea multor orfelinate şi instituţii de bineface, printre care şi cel unde crescuse Charity.

Pentru că era o fată cuminte şi garnică, fusese adusă în casa mamei lui încă de mică, iar când Loftus se însurase, o luase pe post de

cameristă personală a „tinerei doamne Holtz”.

Charity o adorase pe Vadă de când se născuse, iar Vadă ştia că putea conta pe ea ca s-o apere în orice situaţie.

Hotărâtă s-o bine-dispună, spuse:

— Cum o să ne mai distrăm la Paris, Charity! Poţi să-mi arăţi toate locurile îi care ai fost cu mama. Nu vreau să pierd nimic.

— Mamei tale nu i-a plăcut niciodată să admire priveliştile, răspunse Charity. Nu se gândea decât să stea la palavre cu toate doamnele alea franţuzoaice sus-puse, să-şi poarte diamantele la Operă şi să se ducă la restaurante mult mai elegante decât cele de-acasă.

— Mă tem că cu nu voi putea face asta, remarcă Vadă cu amărăciune.

— Nu mă poţi duce acolo, cu siguranţă, spuse Charity. Nimeni n-ar primi două femei neînsoţite.

— Nu contează, spuse Vadă, putem face toate celelalte lucruri. Tare mai vreau să mă urc

până-n vârful Turnului Eiffel.

— Ultima dată când am fost eu acolo, încă nu-l terminaseră, spuse Charity.

— Ştiu. A fost proiectat anume pentru Expoziţia din 1889. Are nouă sute optzeci şi patru de picioare înălţime, iar în ghid scrie că simbolizează creativitatea, vigoarea şi iscusinţa constructorilor şi inginerilor francezi.

— Aşa o fi, răspunse ofuscată Charity, dar clădirile nu se cade să fie aşa de înalte.

Vadă râse, gândindu-se cu tristeţe cât avea să-i lipsească domnişoara Nancy Sparling.

Charity era întotdeauna pe deplin convinsă că tot ce putea fi mai bun nu se găsea decât în America, iar Vadă ştia prea bine că nu urma să aibă o companie prea interesantă pentru a vizita Parisul.

Dar nu se plângea.

La urma urmei, era atât de minunat că nu trebuia să stea lângă patul de suferinţă ai domnişoarei Sparling, ci putea să-şi continue

drumul singură!

În acelaşi timp, îi era şi puţină teamă.

Dacă, din moment ce era Emmeline Holtz, oamenii îi impuneau cu forţa compania lor?

Simţi un mic fior de teamă. Ştia că hotărârea mamei sale de a o ţine departe de ochii publicului avusese mult sens, cu toate remarcile dispreţuitoare ale lui Nancy Sparling.

Văzuse cum erau urmărite de presă alte moştenitoare bogate. Odată, fusese la teatru, când una dintre ele tocmai îşi anunţase logodna.

Pe tot parcursul reprezentaţiei, reporterii se chinuiseră să-i vorbească, fotografii făcuseră poze, iar feţei îi fusese imposibil să urmărească spectacolul.

„N-aş putea să suport aşa ceva!” îşi spuse Vadă.

Dacă Nancy Sparling era cu ea, n-ar fi contat, dar gândul de a înfrunta singură una ca asta o făcea să se chircească de spaimă în sinea ei.

Îşi deschise poşeta şi scoase câteva scrisori

pe care i le dăduse Nancy Sparling, şi biletele de tren.

Citi o scrisoare de la *Hotel Meurice*, pe care o primise mama ei la New York.

„Vă rugăm să reţineţi” scria, în cea mai elegantă franceză, „că apartamentul pe care l-aţi rezervat pentru fiica dumneavoastră, domnişoara Emmeline Nevada Holtz, şi pentru domnişoara Nancy Sparling, este cel mai luxos şi cel mai distins din tot hotelul nostru…”

În continuare, erau descrise toate avantajele de care beneficiau clienţii hotelului *Meurice*. Vadă citi cu atenţie.

Apoi, îi spuse lui Charity:

— Am o idee.

— Ce idee, domnişoară Vadă?

— Mama ne-a rezervat camerele la hotel, dar n-a descris nicăieri înfăţişarea mea, nici pe cea a domnişoarei Sparling.

— De ce s-o fi făcut? întrebă surprinsă Charity.

— Din niciun motiv, dar aşa nu vor şti cum arătăm.

— Trebuie doar să le spuneţi cine suntem, domnişoară Vadă.

— Da, ştiu. Nancy Sparling n-a fost niciodată la *Meurice*. Mama a ales hotelul. Mi-a spus că ea se duce întotdeauna la *Bristol,* unde stă şi Prinţul de Wales.

— Sunt sigură că la *Meurice* ne vom simţi foarte bine, domnişoară Vadă. Data trecută când am stat la Paris, mama dumneavoastră şi cu mine, am fost la *Rivoli,* dar nu ne-a plăcut, şi de aceea *Madame* a hotărât ca dumneavoastră să staţi la *Meurice*.

— Decu, nu te cunosc nici pe tine, spuse încet Vadă.

Charity o privi nedumerită, în timp ce Vadă continuă:

— Nu vreau să spun cine sunt, Charity, aşa

că va fi foarte uşor, îţi dai seama, să trec drept domnişoara Sparling.

— Şi de ce-aţi vrea să faceţi asta, domnişoară Vadă? întrebă surprinsă Charity.

— Ei, doar în caz că mişună prin jur ceva reporteri de la gazete, replică Vadă. Dacă apare în ziarele franceze că locuiesc singură cu tine la *Meurice*, ştirea ar putea fi preluată de *New York Herald*, şi atunci ar citi mama.

— Nu m-am gândit niciodată la asta! exclamă Charity. N-ar fi de acord! Ţi-am spus eu, domnişoară Vadă, că n-o să fie de acord!

— Ştiu, şi tocmai de-asta, Charity, cred că ar fi foarte bine dacă, la sosire, aş spune că domnişoara Emmeline Holtz a fost reţinută şi va veni mai târziu, iar eu sunt însoţitoarea ei, domnişoara Nancy Sparling.

Charity stătu un timp pe gânduri.

— Păi, nu văd nimic rău în asta, şi-n niciun caz nu mi-ar plăcea ca mama dumitale să ştie ce faci. Nici eu nu sunt de acord – să nu crezi

altceva! Domnişoara Sparling nici n-ar fi trebuit să propună una ca asta. Mă mir de ea, zău aşa!

— Ştiu, Charity, şi de-asta e mult mai bine ca nimeni să nu ştie cine sunt.

— Ei bine, eu n-o să ţin minte să te numesc „domnişoară Sparling”, asta-i sigur! declară Charity.

— Cred că nimeni nu ne va auzi vorbind între noi, zâmbi Vadă, dar dacă ne-aud, le vom spune că „Vadă” e doar o poreclă – cum şi este.

O văzu pe Charity cam îngrijorată, şi continuă:

— Cine să ne ia la întrebări? Nu cunoaştem pe nimeni la Paris, iar domnişoara Sparling a spus că nu-mi dă nicio scrisoare de recomandare, pentru că francezilor li s-a părea ciudat, la fel ca mamei, să locuiesc singură la un hotel.

— Cu mine vei fi în deplină siguranţă, domnişoară Vadă, o asigură Charity.

* * *

Drumul fu lung şi destul de obositor, şi ajunseră la Paris noaptea, târziu.

Totuşi, oraşul era treaz şi plin de viaţă. Nimeni nu părea să aibă nevoie de somn.

În timp ce străbăteau străzile dinspre gară, Vadă se uita afară fascinată, pe fereastra trăsurii.

Casele înalte şi cenuşii, cu obloane de lemn, arătau exact aşa cum se aşteptase, dar bulevardele erau mai aglomerate decât ar fi crezut că era posibil.

Putea să vadă mulţimea plimbăreţilor trecând încet pe lângă terasele cafenelelor, unde clienţii beau din pahare chiblimbarii, verzi, galbene şi mov, în lumina faţadelor.

Caleaşca ajunse la *Place de l'Opera.* Fabuloasa clădire de marmură şi aur, construită de Garnier, arăta ca un palat romantic din poveşti.

Vadă o întrebase pe Nancy Sparling despre operă.

— E strălucitoare, vulgară, veselă,

monstruoasă şi impunătoare, răspunsese domnişoara Sparling.

Vadă mai aflase şi că avea cea mai mare scenă din lume.

Acum, trăsura străbătea faimoasa *Rue de la Paix*, centrul eleganţei pariziene. La ora aceea din noapte, strada era aproape pustie.

Intrară în *Place Vendôme,* unde uriaşa columnă albă înălţată pentru Napoleon Bonaparte domina Ministerul Justiţiei şi casa unde murise Chopin.

— Totul e atât de imoresionant! comentă Vadă.

La *Hotel Meurice*, Vadă constată că pe nimeni nu interesau explicaţiile ei că domnişoara Holtz avea să sosească mai târziu.

Camerele aveau covoare moi şi pufoase şi draperii grele de catifea, festonate cu franjuri şi ciucuri. Toate scaunele tapiţate cu damasc erau acoperite cu huse, şi păreau să existe mai multe lămpi decât în orice altă cameră văzută de Vadă

vreodată.

Salonul se afla în centrul apartamentului, cu câte un dormitor mare în fiecare parte şi unul mai mic pentru Charity, lângă o serie de dulapuri, băi şi săliţe care-i dădeau Vadei senzaţia că bagajele lor erau complet inadecvate pentru tot spaţiul pe care-l aveau la dispoziţie.

În pofida orei târzii, Charity insistă să despacheteze mai multe cufere, în timp ce Vadă cerea să li se aducă superul în salonul apartamentului.

După ce mâncară, Vadă îşi împinse scaunul înapoi şi spuse:

— Suntem la Paul, Charity. Mă temeam atâta că nu vom ajunge aici!

— Eu nu mi-aş face nicio grijă dacă n-aş mai revedea niciodată ţările astea străine, răspunse Charity. Cum îi spuneam lui Madame, sunt prea bătrână ca să mă mai zbenguiesc prin lume ca la optsprezece ani.

— E o aventură! spuse încet Vadă.

— Aventurile sunt pentru cei cărora le plac, şi nu vreau să te implici în nimic mai îndrăzneţ, domnişoară Vadă, decât o promenadă pe *Rue de Rivoli.*

— Cred că ceva mai rău decât atât nici n-o să mi se întâmple, zâmbi Vadă. Cel puţin, îmi pot imagina un francez seducător, cu ochi negri, duelându-se pentru mine în Bois!

— Ba dacă am şi eu un cuvânt de spus, n-o să se dueleze nimeni! declară Charity cu convingere, făcând-o pe Vadă să râdă.

Totuşi, se întreba dacă francezii pe care-i văzuse pe terasele cafenelelor ar fi găsit-o atrăgătoare.

Era blondă cu ochi albaştri, dar în acelaşi timp era foarte americană!

Şi nu era sigură dacă acesta avea să fie un avantaj sau un dezavantaj.

Charity contiuă să moşmondească prin dormitor, foşnind cu hârtiile de împachetat, mult timp după ce Vadă se dezbrăcase, dar în cele din

urmă obosit, iar Vadă rămase singură.

Se duse la fereastră şi dădu perdelele la o parte.

Apartamentul avea vedere pe *Rue de Rivoli,* dincolo de care se întindeau *Les Jardins des Tuileries.*

Vadă îşi amintea că grădinile, cufundate acum misterios în întuneric, cunoscuseră scene eroice şi sângeroase.

În 1792, după cum o învăţase domnişoara Channing, Ludovic al XVI-lea fugise de la Palatul Tuileries, lăsându-l să fie invadat de gloatele revoluţionare, iar Garda lui Elveţiană, căreia îi ordonase să înceteze focul, îşi pierduse două treimi din efective încercând să fugă prin parc.

Cât de serbede şi neînsufleţite păruseră aceste informaţii când le aflase, şi cât de diferit era să vadă cu ochii ei grădinile şi să-şi imagineze cum se întâmplase!

Vadă se aşteptase ca Parisul să arate strălucitor, dar curentul electric care fusese

introdus acolo cu trei ani în urmă, făcând ca Parisul să devină *„La Ville Lumière”*, era şi mai interesant decât prevăzuse ea.

Peste tot se vedea strălucirea globurilor rotunde şi luminoase, iar în dreapta se zăreau mai multe străzi întâlnindu-se, într-un loc despre care Vadă ştia că se numea *Place de la Concorde.*

Arătau ca nişte portocale sclipitoare arzând în întuneric.

„Sunt singură la Paris”, îşi spuse Vadă, „şi e cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat vreodată!”

Capitolul 3

Dimineaţa, cu mult timp înainte de a fi gata şi Charity, Vadă era îmbrăcată şi ardea de nerăbdare să vadă Parisul.

— Nu e nicio grabă, domnişoară Vadă, tot spunea Charity. Mai întâi trebuie să termin cu toate treburile astea.

— Poţi lăsa pe mai târziu restul despachetatului, răspunse Vadă. Dacă nu ies, dacă nu văd mai repede, oraşul, am să înnebunesc, Charity! Ia vezi, că acum plec singură!

Această ameninţare o electriză pe Charity, făcând-o să se grăbească. După ce închiriară o trăsură descoperită, Vadă îi spuse vizitiului să le ducă pe Champs Élysées.

Bulevardul arăta aşa cum se aşteptase, cu case mari şi impresionante, aliniate dincolo de castanii cu flori albe şi roz.

Tare-ar mai fi vrut să ştie ale cui erau, dar se

sfia să-l întrebe pe birjarul care mâna cei doi cai slabi.

Totuşi, ştia că una dintre case, şi cea mai impresionantă, îi aparţinuse lui *La Paiva.*

Doamna Holtz s-ar fi îngrozit să afle că auzise despre cea mai notorie curtezană din Al Doilea Imperiu: o rusoaică născută într-un ghetou din Moscova, care era descrisă drept „cea mai mare *debauchée* a secolului”.

Dar Vadă citise o carte în franceză, limbă pe care mama ei n-o prea înţelegea, unde era descris fantasticul palat construit pentru *La Paiva* de către bogatul Prinţ Henckel von Donnersmarch.

Acolo erau cultivate interesele prusace şi, în luna martie a anului 1871, când germanii intraseră în Paul, Prinţul, în uniformă de gală, stătuse pe trepte să privească trecerea trupelor pe Champs Élysées.

Vadă observă încă o casă ca un palat, înălţându-se într-o grădină.

— Aceea e reşedinţa Ducesei de Uzès,

declară vizitiul întorcându-se spre ele.

Ştia că americanii dădeau bacşişuri în plus pentru informaţiile pe care ar fi trebuit să le obţină de la un ghid.

— Cine e această ducesă? întrebă Vadă.

— *L'Aamazon,* răspunse birjarul, are o haită de o mie două sute de câini pentru vânătoarea de lupi.

— Nu ştiam că în Franţa există lupi! exclamă Vadă.

— *Très belle*, continuă vizitiul, *chère amie* a Generalului Boulanger, care s-a luptat în duci cu Primul Ministru Floquet.

— Şi a câştigat? întrebă Vadă.

— *Non,* a fost rănit la gât, răspunse birjarul. Acum patru ani, generalul a încercat să-i aducă înapoi pe regalişti. *Voyons,* n-a reuşit şi s-a sinucis.

— Bietul om! murmură Charity.

Pe trotuare se vedeau tarabe unde erau vândute jucării şi dulciuri, mici teatre de păpuşi cu

Punch şi Judy, valoane viu coloarte şi caruseluri pentru copii.

Existau trăsurici miniaturale pentru copiii foarte mici, trase de capre, iar Circul de Vară tocmai se pregătea să-şi instaleze cortul, unde aveau să fie aduşi cei mai snobi copii din Paris, dacă erau cuminţi.

Mai erau şi cafenelele, pe ale căror terase stăteau bărbaţi cu joben şi femei îmbrăcate elegant, privind critic spre trecători.

După *Rue de la Paix,* îi spusese Nancy Sparling Vadei, Champs Élysées era principalul loc unde se putea vedea *le beau monde* din Paris şi parada celor mai celebri reprezentanţi ai celor două mari aristocraţii.

— De ce sunt două? întrebase Vadă.

— Cea a banilor, şi cea de sânge! replicase Nancy Sparling.

Era prea devreme, îşi spuse Vadă, ca să vadă multe dintre caleştile scumpe cu magnifice vlăstare de viţă nobilă, fanţi cu obârşie sus-pusă şi

faimoasele curtezane despre care citise în cărţi – şi care, cu siguranţă, ar fi scandalizat-o pe mama ei.

Dar o recunoscu, după descrierile din revistele mondene, pe Baronesa Adolphe de Rothschild – care, îmbrăcată superb, se plimba mereu escortată de doi lachei cu pene de cocoş la joben.

— O, Charity, cât e de fascinant! exclamă Vadă.

Curând, trăsura ieşi de pe Champs Élysées, pentru a se opri în faţa clădirii cenuşii de la numărul 6, *Rue de la Paix*, unde se afla celebra casă de modă Worth.

Charles Frederick Worth se născuse în 1826, în Anglia.

Tatăl lui fusese un avocat care-şi pierduse toţi banii la jocuri şi, la vârsta de unsprezece ani, tânărul Worth fusese nevoit să se lase de şcoală şi să-şi câştige existenţa.

La treisprezece ani era casier, iar mai târziu lucrase la Swan şi Edgar, în Piccadilly.

Îşi petrecea fiecare moment liber în muzee şi galerii de artă. Apoi, înainte de a împlini douăzeci de ani, a plecat la Paris, fără să ştie o boabă franţuzeşte şi cu doar o sută şapte franci în buzunar.

S-a angajat la un negustor de mătăsuri şi, de acolo, a început să revoluţioneze moda – nu numai în modelul hainelor, ci şi în materialele din care erau confecţionate.

Splendoarea celui de-Al Doilea Imperiu a depins în mare măsură de magnificele rochii ale femeilor frumoase din acea perioadă – atât în înalta societate, cât şi în afara ei.

În 1859, Împărăteasa Eugénie şi-a cumpărat prima rochie de la Worth, făcută din brocart de Lyons. Din acel moment, Mătăsurile Lyons au devenit o marcă de prestigiu.

Războaiele de ţesut din Lyons s-au înmulţit de la cincizeci şi şapte de mii la o sută douăzeci de mii.

Vadă citise aceste cuvinte, scrise de un

bărbat:

„Nu voi renunţa niciodată la convingerea că Parisul e un oraş foarte religios. Nu – bărbaţii cred în Bursă, iar femeile cred în Worth”.

Aceasta se întâmplase cu câteva luni înainte de căderea Imperiului, dar Worth, Regele Modei, şi-a păstrat tronul încă mult timp după detronarea lui Napoleon al III-lea.

La şaizeci şi şase de ani, Charles Worth avea o exprimare cultivată şi o ţinută după care ar fi fost imposibil de bănuit că era autodidact.

În faţa marelui om, Vadă avea de dat unele explicaţii.

Mama ei îi scrisese domnului Worth, spunându-i că dorea să conceapă trusoul fiicei sale şi comandându-i un număr de rochii care să fie gata pentru probe.

Vadă se aşteptase deja la dificultatea de a explica sosirea la hotel a unui mare număr de cutii adresate „domnişoarei Emmeline Nevada Holtz”, când ea n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Prin urmare, îi spuse domnului Worth povestea pe care o scornise, cum că ea ar fi fost doar domnişoara de companie a lui Emmeline Holtz.

— Întrucât avem staturi şi măsuri aproape identice, spuse ea, îi pot proba cu uşurinţă rochiile. Prin urmare, când va sosi la Paul, nu va mai fi nimic de făcut, sau aproape nimic – doar le va îmbrăca, pentru ca dumneavoastră să vedeţi cum îi stau.

Domnul Worth râse.

— Acesta e un nou lux al celor bogaţi, să folosească subalterni pentru toată munca grea necesară eleganţei vestimentare!

Nu era tocmai respectuos, îşi spuse Vadă, şi-i vorbea poate într-un mod mai familiar decât dacă ar fi ştiut că ea însăşi era moştenitoarea cea bogată care plătea rochiile.

În acelaşi timp, când luă pe ea, una după alta, creaţiile pe jumătate lucrate, nu mai avu nicio îndoială că era încântat de felul cum îi stăteau.

— Încântător! Perfect! spuse el nu o dată.

Apoi, când Vadă se opri în faţa unei oglinzi ca să vadă cum îi stătea o rochie de tul roz peste un jupon cu bucheţele de boboci de migdal artificiali, comentă:

— Nu pot să cred, domnişoară Sparling, că ar putea cineva să arate mai primăvăratic şi mai frumos decât dumneavoastră, în această rochie.

— *Merci bien, Monsieur,* răspunse Vadă.

— Nu pot decât să sper, domnişoară Sparling, continuă domnul Worth, că veţi avea şansa să purtaţi şi dumneavoastră rochiile acestea, într-o bună zi.

Vadă ştia că se aştepta ca Emmeline Holtz să fie atât de generoasă încât să-i dăruiască sărmanei sale domnişoare de companie rochiile pe care nu le mai purta.

— Şi eu sper, spuse ea cu uşoară nostalgie.

— Poate că, înainte de a termina, voi reuşi să găsesc măcar o rochiţă şi pentru dumneavoastră, zâmbi domnul Worth.

Şi, în timp ce-i mulţumea din toată inima, Vadă se simţi cam ruşinată pentru subterfugiul ei.

Mai avea de probat doar o singură rochie.

Era o alcătuire de vis, din tul alb cusut cu fir argintiu, decorată cu nuferi – una dintre florile favorite ale casei Worth.

Vadă o îmbrăcă. O cingătoare argintie îi accentua talia îngustă, iar pe părul auriu purta o cunună de nuferi, ca o tiară.

Ieşi din cabina de probă în salon. Domnul Worth stătea de vorbă cu un gentleman foarte elegant, într-o redingotă bine croită şi cu un smarald înfipt în cravata sa fină gri.

Vadă îl aşteptă pe domnul Worth să termine, dar gentlemanul o observă primul.

Scoase o exclamaţie de admiraţie şi rămase cu ochii mari, fascinat de apariţia ei.

Cam sfioasă, Vadă făcu câţiva paşi.

— Minunat! Divin! O zeiţă din Olimp! declară străinul.

Vadă ajunse lângă domnul Worth.

— Mi-aţi transformat visul în realitate, *Mademoiselle*, spuse acesta în franceză.

— *Merci, Monsieur,* zâmbi Vadă.

— Aveţi dreptate! E un vis! Niciodată n-am să mă mai culc fără a mă ruga să fie cu mine, în noaptea cea întunecoasă! strigă necunoscutul.

— Aveţi un nou admirator, domnişoară Sparling, spuse domnul Worth. Îmi permiteţi să vi-l prezint pe Marchizul Stanislas de Guaita?

Vadă făcu o reverenţă, iar marchizul îi răspunse cu o plecăciule.

— Vă pot spune cât de frumoasă sunteţi? întrebă el.

Vadă înclină capul.

Era chipeş, dar avea ceva care o făcea să se jeneze. Era prea suav, prea sigur de sine.

— Dacă, *Monsieur,* aţi terminat cu mine, îi spuse ea marelui creator de modă, cred că e timpul să mă duc la masă.

În timp ce revenea în cabina de probă, ştiu că marchizul o urmărea cu privirea.

După ce se schimbă şi ajunse înapoi la hotel, Vadă se simţi destul de obosită, dar savură prânzul excelent care le fu servit în salonul apartamentului.

— Nu putem lua nicăieri masa împreună? întrebă ea.

— Nu se cade, două femei singure, domnişoară Vadă, răspuns Charity. Am putea să luăm o ceaşcă de cafea la *Café de la Paix*, deşi sunt sigură că mama dumitale n-ar fi de acord nici cu asta. Dar o masă, în niciun caz. Nu se cuvine să facem aşa ceva.

— Am auzit cât de delicioasă este mâncarea franţuzească, chiar şi în cele mai mici *estaminets.* Cu siguranţă, într-un local foarte mic am putea merge, nu?

— Mă îndoiesc că ne-ar servi, domnişoară Vadă, răspunse Charity pe un ton care nu admitea niciun compromis.

Vadă râse uşor. Găsise în salon un ghid, iar acum îl deschise.

— Nesţioasă mai sunt! exclamă ea. Vreau să încerc toate specialităţile franţuzeşti celebre – Moules en brochette, *Rougets en papillote*, *Rognons flambés*, *Pieds de mouton*, *Poulette*, melci şi broaşte!

— Zău aşa, domnişoară Vadă, mi se face rău când v-aud! se plânse Charity.

— Dar vreau să mănânc în marile restaurante! strigă Vadă, răsfoind ghidul. De exemplu, aş dori să vizitez cel mai vechi restaurant din Paris, *„La Tour d'Argent"*, unde şi-a deschis negoţul Sieur Rourteau, înnobilat de Henry al IV-lea pentru excelentele sale plăcinte cu carne de bâtlan.

— Plăcinte cu carne de bâtlan? În viaţa mea n-am auzit să mănânce cineva păsări atât de mari! comentă Charity.

— Tot la *„Tour d'Argent"* s-au folosit pentru prima dată furculiţele şi s-a servit prima oară ciocolată la Paris.

— Auzi acolo! remarcă Charity, dar Vadă

ştia că n-o interesa cu adevărat.

— Numai de-ar fi aici şi Nancy Sparling! oftă Vadă.

În ghid mai scria şi că *Lapérouse* fusese cândva conacul Conţilor de Vruillevert.

Voltaire, Balzac şi Racine mâncaseră cu toţii acolo.

„Dar nu şi Vadă Holtz!” se plânse ea în gând.

Apoi spuse cu voce tare:

— Cred că ar fi mai bine să-i scriu mamei şi să-i spun despre accidentul domnişoarei Sparling. Nu va primi scrisoarea decât după plecarea noastră din Paris, aşa că, dacă o fie nemulţumită, va fi mult prea târziu ca să mai facă ceva!

— Aşa este, fu Charity de acord. Scrie-i mamei dumitale, domnişoară Vadă, iar eu mă duc să cumpăr nişte bumbac. S-a desprins un nasture de la mănuşile dumitale gri şi am văzut o mercerie după colţ, pe drum încoace.

Împachetă mănuşa într-o hârtie.

— Dacă nu găsesc acolo, am să caut mai departe, în *Faubourg St. Honoré.* Acolo e un magazin unde am mai fost.

— Bine, dar să nu întârzii prea mult, fiindcă în după-amiaza asta vreau să vedem o mulţime de locuri.

— O să fim frânte de oboseală! exclamă Charity.

— Prostii, răspunse Vadă, tu n-a trebuit să stai în picioare toată dimineraţa. Ai stat jos, în timp ce eu probam toate rochiile acelea.

Charity nu răspunse, luându-şi poşeta sobră de piele şi punându-şi pe umeri capa scurtă, neagră.

— Să-i spui lui *Madame* că am grijă de dumneata şi cu mine n-o să ţi se întâmple niciun rău, mai adăugă ea.

Apoi ieşi din salon, iar Vadă o auzi deschzând uşa antreului, spre coridor.

Stătu un moment la biroul mare şi ornamentat, privind mapa de piele neagră şi

călimara, apoi îşi aminti că avea nevoie de un parfum.

Alergă pe coridor şi porni în jos pe scara largă care cobora spre holul hotelului.

O văzu pe Charity înainte de a fi ajuns la parter.

— Charity! o strigă ea.

Bătrâna cameristă se întoarse.

— Ce este, domnişoară Vadă?

— Te rog, cumpără-mi şi o sticluţă din parfumul meu obişnuit, spuse Vadă. Una mică, fiindcă vreau să încerc parfumuri diferite, dar a mea s-a spart pe vapor.

— Într-adevăr, şi chiar voiam să-mi notez. Nu-ţi face griji, domnişoară Vadă, imediat după colţ e o parfumerie foarte bună, de unde cumpăra şi *Madame*. Am să-ţi iau o sticluţă şi, când vei avea timp, am să te duc acolo şi vei putea să miroşi toate parfumurile din Arabia într-unul singur!

Vadă râse.

— Ai bani destui?

— Da, am de ajuns.

— Bine, atunci, eu mă întorc să încep scrisoarea. Vezi să nu întârzii.

— Nu pot cumpăra o jumătate de duzină de lucruri în doar cinci minute! răspunse răstit Charity. Am doar două picioare. O să dureze până ajung acolo şi înapoi.

Vadă râse. Era o remarcă tipică pentru Charity!

Fredonând o melodie, urcă înapoi, porni pe coridor şi, când ajunse în antreu, văzu că în salon era cineva.

La început, crezu că era un chelner, deşi masa fusese strânsă.

Apoi, observă prin uşa întredeschisă, reflectându-se în oglinda de pe consolă, capul şi umerii unui bărbat îmbrăcat într-o redingotă verde.

Vadă îşi aminti toate povestirile pe care le auzise despre hoţii şi escrocii din hoteluri, care aveau chei potrivite pentru toate uşile!

Cu paşi repezi şi neauziţi, se strecură în dormitor. Acolo, îşi deschise poşeta şi scoase micul pistol pe care i-l dăduse Nancy Sparling.

Oţelul rece era încurajator şi o încredinţa că-i putea face faţă hoţului, oricât de sălbatic ar fi fost.

Abia mai târziu îşi aminti că pistolul era descărcat. Lăsase cartuşele în geantă.

Trecând prin antreu, intră în salon, cu pistolul în mână, şi spuse cu o voce care suna cât se putea de curajos:

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

Omul în verde stătea lângă birou, aflat în faţa ferestrei.

Se întoarse spre ea.

Era mai înalt decât păruse în oglindă, lat în umeri şi arătos.

Chipul lui avea ceva care o făcu pe Vadă să-şi spună că ar fi putut trece drept gentleman, dacă n-ar fi purtat hainele acelea stranii.

Avea o redingotă de catifea verde, aşa cum

ştia că purtau artiştii, şi gulerul răsfrânt în jos, peste o cravată neagră destul de voluminoasă.

Se priviră un moment, apoi străinul spuse în franceză:

— *Pardon, Mademoiselle,* cred că am greşit camera.

— Nu vă cred! replică Vadă. Sunteţi un hoţ. Ce faceţi cu scrisorile mele?

Bărbatul se uită la hârtiile pe care le ţinea în mână. Deasupra se afla o scrisoare de la New York, adresată domnişoarei Emmeline Nevada Holtz, pe care Vadă încă n-o desfăcuse.

După ce privi surprins plicul, bărbatul cu haină verde puse scrisorile la loc pe birou.

— Nu pot decât să-mi prezint scuzele, spuse el încet.

— Nu vi le accept, răspunse Vadă.

Cu pistolul îndreptat asupra lui, porni spre sonerie.

— Un moment, o opri necunoscutul, când o văzu punând mâna pe cordon. Înainte de a cere să

fiu arestat, vă pot spune că nu furam nimic? Sunt jurnalist.

Dintr-odată, Vadă încremeni. Mâna îi căzu pe lângă trup.

Privindu-l cu ochi mari, repetă cu o voce cam nesigură:

— Sunteţi… jurnalist?

— *Oui*, răspunse ziaristul. Ştiam că acesta este apartamentul lui *Mademoiselle* Emmeline Nevada Holtz şi eram curios s-o cunosc pe cea mai bogată tânără din America.

— *Mademoiselle* nu… este aici.

— Ştiu, răspunse el. Cei de la recepţie mi-au spus că va sosi mai târziu. Dumneavoastră trebuie să fiţi *Mademoiselle* Sparling, nu-i aşa?

— Nu aveţi… ce scrie… despre mine.

Teama de gazetari a Vadei, care-i fusese îmbibată în toată fiinţa, o năucea în chip ciudat, făcând-o să nu-şi poată găsi cuvintele.

Apoi, pradă unui impuls, spuse:

— Vă rog… vă rog să nu scrieţi despre

Mademoiselle. Nu-i… face plăcere.

— Am auzit, răspunse omul în verde, şi a reuşit să se ascundă foarte bine de privirea vulgară a publicului.

— De… de unde aţi afla asta, aici, la Paris? întrebă Vadă.

— Toate ziarele au biblioteci care conţin tăieturi, referinţe, articole despre toate celebrităţile şi persoanele însemnate, răspunse ziaristul. Dar despre *Mademoiselle* Holtz nu există practic nimic, nici măcar o fotografie!

— Atunci, vă rog să plecaţi şi să uitaţi că aţi fost aici! îi ceru Vadă.

— S-ar putea să fac asta, replică omul, dar mă tem să mă mişc din loc, cu arma aceea extrem de neplăcută îndreptată spre mine.

Vadă aproape uitase că ţinea pistolul în mână.

Îl puse pe masă, repetând:

— Vă rog să plecaţi!

— Ce să scriu? întrebă el. Să spun că

Mademoiselle Holtz, ca de obicei, reuşeşte să rămână invizibilă, dar are o însoţitoare extrem de atrăgătoare şi frumoasă, în persoana lui *Mademoiselle* Sparling?

— Nu… vă rog! strigă Vadă. Vă rog… vă rog să nu scrieţi… asta.

— De ce?

— Fiindcă…

Încercă înnebunită să găsească un motiv. Apoi spuse:

— … voi avea mari neplăceri. S-ar putea chiar să-mi pierd slujba.

Bărbatul în verde îi zâmbi, ceea ce-i făcea chipul să arate mult mai tânăr decât când era serios.

În acelaşi timp, Vadă îi observă lucirea din ochi, ca şi cum surâsul acela ar fi fost puţin batjocoritor.

Nu semăna deloc cu jurnaliştii pe care-i văzuse în America.

— Pentru ce ziar scrieţi? întrebă ea,

neputându-şi înfrâna curiozitatea.

— Pentru *„La Plume”*, mai ales, replică el.

Vadă făcu ochii mari.

— Vreţi să spuneţi, pentru revista care aparţine simboliştilor? se interesă ea.

Gazetarul zâmbi.

— Ce ştiţi despre simbolişti, *Mademoiselle?* Faima lor a ajuns până în America?

— Nu suntem complet ignoranţi cu privire la celălalt mal al Atlanticului, replică Vadă cam înţepată.

— *Bien!* Deci, ce credeţi că înseamnă simbolismul? o întrebă gazetarul.

Vadă se gândi un moment, apoi spuse:

— Am citit că semnifică libertatea imaginaţiei şi expresia de sine neînfrânată.

O privi surprins.

— O definiţie foarte corectă!

— Mă luaţi de sus! ripostă Vadă, înainte de a apuca să se stăpânească.

Apoi, îşi dădu seama că nu se cădea deloc să

poarte o asemenea converaţie cu un ziarist care se strecurase în salonul ei ca un hoţ.

— Acum vreţi să plecaţi? întrebă ea, schimbând tonul. Nu trebuie să vorbesc aşa cu dumneavoastră.

— De ce nu? În fond, sunteţi singura persoană care-mi poate spune ceva despre *Mademoiselle* Holtz. Ceva ce niciun alt gazetar n-a reuşit să afle.

— Dar parcă aţi spus că nu veţi scrie despre ea, nu?

— M-aţi rugat să n-o fac, dacă-mi amintesc bine. Vă dau cuvântul meu de onoare că nu voi publica nimic fără permisiunea dumneavoastră, dacă-mi permiteţi să vă vorbesc timp de câteva minute.

— Nu cred… că pot… face asta.

— V-a legat fedeleş, nu-i aşa? comentă el ironic. Ce vrajă aparte, cu excepţia banilor, foloseşte *Mademoiselle* pentru ca toţi s-o ajute să pară mai misterioasă decât însuşi Sfinxul?

Vadă râse uşor. Nu se putea abţine.

— Nu e deloc aşa.

— Dar cum e?

— Încercaţi să mă trageţi de limbă, îl acuză ea, şi o faceţi într-un mod destul de incorect. N-am să vă vorbesc despre *Mademoiselle* – nu am voie!

— Atunci, vom ajunge la un compromis, propuse omul în verde. O să vorbim despre dumneavoastră.

— Nu, răspunse Vadă cu un uşor râs sfios. Nici despre mine nu vreau să vă vorbesc.

— Atunci, despre ce vreţi să vorbim?

— Aş dori să înţeleg mai multe lucruri despre simbolism, răspunse Vadă. Am citit despre el în America şi mi-e destul de greu să-l înţeleg.

— Nu e deloc greu de înţeles.

Ziaristul făcu o pauză, observând că Vadă îl privea ţintă, apoi spuse:

— La fel cum impresionismul a reprezentat o revoltă împotriva convenţiilor şi standardelor curente în pictură, şi simbolismul a început prin a

reprezenta o încercare de a spulbera convenţiile din poezie.

— Acum a ajuns mai mult decât atât, nu-i aşa? întrebă Vadă.

— Într-adevăr. Poeţilor simbolişti li s-au alăturat pictorii şi dramaturgii, şi toţi cei pe care-i interesează lumea misterioasă şi spirituală a sufletului şi a emoţiilor.

— Cred că înţeleg, răspunse Vadă. Înseamnă o exprimare a ceea ce nu se vede cu ochiul liber, dar se simte.

— În termeni simpli, este o explicaţie exactă! confirmă omul în verde, zâmbind.

Apoi, privind-o atent, o întrebă:

— De ce vă interesează un lucru care unui american nu-i poate părea decât foarte obscur? Nu pot crede că pe „domnişoara Bani-cu-sacul” o preocupă aşa ceva.

Tonul lui sarcastic şi usturător o făcu pe Vadă să răspundă în grabă:

— Sunteţi nedrept! N-aţi cunoscut-o

niciodată pe *Mademoiselle* Holtz; de ce o condamnaţi fără s-o fi întâlnit?

— Dovediţi-mi că este altfel decât toţi americanii de condiţie medie, bogaţi şi porniţi la vânătoare de titluri, o provocă ziaristul.

Vadă deveni rigidă.

— Ce vreţi… să spuneţi… cu asta? întrebă ea, într-o şoaptă abia auzită.

Observându-i atent expresia cu ochii lui verzi, jurnalistul răspunse:

— Am auzit un zvon – desigur, poate fi neadevărat – care spune că pe *Mademoiselle* Holtz o interesează să dobândească un titlu. Mai mult – un titlu englez!

— Cine v-a putut spune una ca asta? întrebă Vadă cu aprindere.

— De fapt, replică omul în verde, informaţiile mele provin din Anglia.

Vadă ar fi vrut să spună că nu era adevărat, că era o minciună – şi totuşi, nu se putea îndura să rostească acele cuvinte.

În schimb, spuse:

— Parcă ne-am înţeles să nu discutăm despre… stăpâna mea.

— Nu cred că ne-am prea înţeles în privinţa asta, replică străinul. În acelaşi timp, v-am spus că sunt absout dispus să vorbesc despre dumneavoastră.

— Dar eu nu doresc să vorbesc despre mine, răspunse Vadă. Şi n-aţi vrea să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Pierre Valmont, dar mă tem că acest nume va însemna foarte puţin pentru dumneavoastră.

— Şi scrieţi pentru *„La Plume”*?

— Întâmplător, sunt unul dintre redactori.

— E o revistă pe care sunt hotărâtă să mi-o cumpăr, cât timp stau la Paris, spuse Vadă.

— Am să vă trimit un exemplar – sau, şi mai bine, vi-l voi aduce chiar eu.

— Vă mulţumesc. Mi-ar face mare plăcere.

— Că am să vi-l aduc eu?

În ochii lui se zări o expresie care o făcu pe Vadă să se intimideze.

Nu avea dreptul s-o privească în modul acela atât de îndrăzneţ, încât nici nu putea fi luat ca un compliment.

— Cred, *Monsieur* Valmont, că voi sta atât de puţin timp la Paris, încât nu avem nicio şansă de a ne mai revedea.

— Şi ce veţi face cât staţi la Paris?

— Vreau să vizitez şi să văd cât mai multe, răspunse impulsiv Vadă, dar mă tem că nu voi avea timp pentru toate lucrurile la care am visat.

— Şi ce-aţi dori să faceţi cel mai mult şi mai mult? se interesă el.

Un moment, Vadă stătu pe gânduri, apoi se hotărî să-i spună adevărul.

— Una la mână, aş vrea să-i aud pe simbolişti. Am citit unele poezii de-ale lor şi am văzut recenzii în revistele americane.

Făcu o pauză, pentru a adăuga apoi cu uşoară nostalgie:

— Dar nu e acelaşi lucru cu a întâlni personal şi a asculta un poet simbolist.

Pierre Valmont nu spuse nimic, iar Vadă îl întrebă:

— Scrieţi poezie?

— Am scris câte ceva… Nu foarte reuşite dar, la fel ca şiu confraţii mei, mi-am proclamat versurile la *Soleil d'Or*.

— Unde este asta? întrebă Vadă, aproape cu răsuflarea tăiată.

— În subsolul cafenelei din *Place St. Nichel*. E un loc de întâlnire înfiinţat acum câţiva ani de Léon Deschamps, poetul care a fondat *„La Plume"*.

— Şi ce fac poeţii când se duc acolo?

— Poeţii, compozitorii, cântăreţii, toţi cei care sunt simbolişti, se întâlnesc ca să recite, să cânte sau să joace teatru, pentru toţi cei dispuşi să-i asculte.

— Pare foarte interesant! remarcă emoţionată Vadă.

— Uneori, câte un maestru, ca Jean Moréas sau Verlaine, le citeşte cele mai recent poem al lui. Când auditoriul nu ascultă nimic, sunt multe de discutat, se fac schimburi de păreri, se stimulează gândirea…

— Cred că e fascinant! exclamă Vadă. Absolut fascinant!

Ezită, înainte de a întreba:

— Credeţi că ar fi posibil să… mă duc şi eu acolo? Doar ca să-i văd pe poeţi. Aş dori asta mai mult decât… orice pe lume!

— Dar bineînţeles! răspunse Pierre Valmont. Am să vă duc, dacă veniţi cu mine.

Un moment domni tăcerea.

Se părea că Vadă, prin ceea ce spusese, nu-şi dăduse seama încotro o îndrepta discuţia.

Dintr-odată, cuvintele lui păruseră s-o readucă brutal la realitate.

Era imposibil, absolut imposibil!

Imediat, însă, o voce care nu-i aparţinea, o fiinţă din afara ei, răspunse:

— V-aş fi foarte… foarte recunoscătoare, dacă aş putea veni cu… dumneavoastră.

Capitolul 4

Vadă stătea în faţa şifonierului, uitându-se înăuntru şi încercând să aleagă rochia cu care să se îmbrace.

Erao problemă destul de grea, deoarece când îl întrebase pe Pierre Valmont, destul de sfioasă, cum să se îmbrace, ziaristul îi răspunsese:

— Cu orice. Simboliştii nu se îmbracă foarte elegant.

În ochii lui se citea veselia, iar Vadă ştia că se amuza pe seama perocupării ei pentru aparenţe.

În acelaşi timp, nu dorea să arate bătător la ochi, cum s-ar fi întâmplat dacă-şi lua pe ea o rochie de seară.

Şi mai era şi problema cu Charity.

La întoarcerea cameristei de la cumpărături, Pierre Valmont plecase deja, iar Charity observase imediat că Vadă era emoţionată şi roşie în obraji.

Dar, după ce-i povestise pe larg dificultăţile

de a găsi bumbacul potrivit, fata răspunse cu indiferenţă:

— A, apropo, în lipsa ta, au trecut pe-aici nişte prieteni de-ai domnişoarei Sparling, iar diseară iau cina cu ei.

Charity acceptase această explicaţie fără surprindere şi fără niciun comentariu.

Vadă nu-şi putu alunga sentimentul că prima minciună pe care fusese nevoită s-o spună în viaţa ei mersese surprinzător de simplu.

Nu voia să fie altfel decât sinceră cu bătrâna cameristă pe care o cunoştea din copilărie. În acelaşi timp, însă, îşi putea imagina uşor cum s-ar fi îngrozit Charity dacă afla adevărul.

Chiar şi faţă se sine însăşi, Vadă era extrem de autocritică.

Se mira că putuse face un lucru atât de scandalos, făgăduind să cineze şi să-şi petreacă seara cu un bărbat care nu numai că intrase nepoftit în salonul ei ca să culeagă informaţii despre legendara „domnişoară Holtz”, ci mai era şi

jurnalist pe deasupra!

Şi totuşi, îşi spunea Vadă, nu avea de ales.

Chiar dacă s-ar fi întâlnit cu prietenii lui Nancy Sparling, era improbabil ca vreunul dintre aceştia s-o ducă în Cartierul Latin.

Îi plăcea poezia, deşi profesorii ei îşi pierduseră foarte puţină vreme cu această materie, dar în America nu cunoştea pe nimeni care să aibă un cuvânt bun de spus despre Cartierul Latin din Paris.

Montmartre-ul ajunsese la mare modă. Cabareturile de acolo atrăgeau tot mai mult clientela cosmopolitană care găsea „viaţa boemă” foarte şic.

Dar Cartierul Latin era considerat foarte *„outré”* şi nu era în niciun caz locul potrivit pentru o debutantă americană.

Cele câteva reviste americane care-l menţionaseră îl declarau cartierul general al anarhiştilor care făceau agitaţie în toate capitalele lumii.

Cei mai revoluţionari şi extremişti studenţi şi artişti, pe care-i denunţau toţi tradiţionaliştii şi conservatorii, se găseau pe Malul Stâng.

Şi totuşi, cumva, Cartierul Latin o fascina pe Vadă.

Aflase că era căminul firesc al tuturor provincialilor şi străinilor tineri care veneau la Paris ca să scrie poezie, să picteze capodopere şi să să încerce să revoluţioneze lumea.

Dar niciodată, îşi spunea ea cu emoţie, nu-şi imaginase că ar fi avut într-o bună zi şansa de a ajunge acolo.

Se cam îndoia că Nancy Sparling ar fi dus-o chiar şi în Montmartre şi, în timp ce începea să se schimbe, se gândi că niciodată n-ar fi îndrăznit să propună o vizită la *Soleil d'Or*.

„Oare ce-ar spune mama?" se întrebă.

Zveltă şi elegantă în lenjeria ei de corp tivită cu dantelă, se privi în oglinda înaltă de pe uşa dulapului.

„Orice-ar spune mama", îşi răspunse tot ea,

„asta-i singura mea şansă, prima şi ultima, de a ajunge într-un asemenea loc şi de a cunoaşte un poet”.

Ca ducesă, îşi putea imagina foarte clar că până şi o aluzie la Cartierul Latin ar fi provocat înălţări din sprâncene şi, fără îndoială, dojeni din partea soţului ei, dacă era genul de om la care se aştepta.

Privind în urmă, îşi amintea cum mama lui, ducesa moştenitoare, se uitase de sus la unele dintre cele mai ţipătoare şi vulgare privelişti din Long Island.

Dacă America o şocase, cu cât ar fi fost mai şocată de Cartierul Latin din Paris şi de boemii pe care Vadă se aştepta să-i întâlnească acolo?

Şi încă nu rezolvase problema rochiei.

Nu-şi putea stăpâni dorinţa de a arăta cât mai bine, dar în acelaşi timp nu voia să arate ca o americană bogată printre nişte oameni care nu puteau găsi destui bani pentru mâncare, în timp ce exprimau ceea ce aveau în suflet.

În cele din urmă, alese una dintre rochiile pe care le purta acasă, la ora ceaiului.

Era din mătase roz, drapată în jurul poate lor ample şi tivită la guler cu un *fichu* de muselină. Avea corsajul prins cu un bucheţel de boboci de trandafir.

Rochia era simplă, o purtase mai bine de un an, şi numai acum, când se mai maturizase, avea permisiunea să apară în ţinute mai sofisticate şi decorate mai extravagant, la ultima modă.

Dar corsajul mulat strâns pe corp îi dezvăluia curbele sânilor cu vârfuri înălţate, iar gâtul îi ieşea alb şi graţios din muselina fină.

Îşi pieptănă părul înapoia frunţii ovale, răsucindu-l într-un colac mare la ceafă.

Aşa, arăta mai mult decât oricând ca una dintre frumoasele femei americane ale lui Gibson.

— De ce ai luat pe dumneata vechitura asta, domnişoară Vadă? întrebă Charity, intrând în cameră. Am adus-o cu noi numai fiindcă m-am gândit că ar putea fi de folos pe vapor.

— Nu vreau să arăt prea elegantă în seara asta, răspunse cu sinceritate Vadă.

— Totuşi, domnişoară Vadă, n-aş vrea ca francezii să te privească de sus. Mereu spun că noi, americanii, nu avem gust, iar după părerea mea rochia asta e prea simplă şi banală pentru un dineu la Paris.

— Pe asta vreau s-o port! spuse ferm Vadă.

— Îţi stă bine, nu zic, continuă Charity, dar dumitale majoritatea hainelor îţi vin bine, domnişoară Vadă. Până şi domnul Worth mi-a spus azi dimineaţă, în timp ce-ţi probai rochiile: „E fermecătoare, pur şi simplu! Fermecătoare!” Şi nici nu m-am gândit să-l contrazic.

— Îţi mulţumesc, Charity, râse Vadă.

Când fu gata, doar cu o eşarfă de şifon pe umeri, pentru că era foarte cald, începu să-l aştepte cu teamă pe valetul care avea s-o anunţe că sosise Pierre Valmont.

— Nu trebuie să intraţi în salon, îi spusese. Camerista mea, sau mai bine zis camerista

domnişoarei Holtz, va fi prezentă, şi i se va părea ciudat că nu vă însoţeşte nicio doamnă.

— Dumneavoastră vi se pare ciudat? întrebase Valmont, pe un ton amuzat.

— Pe mine… pe mine nu mă deranjează, răspunsese Vadă. Doresc atât de mult să-i cunosc pe prietenii dumneavoastră, simboliştii.

Îşi spuse că Valmont nici nu bănuia ce gest de extremă independenţă făcuse, acceptându-i invitaţia.

Niciodată nu ieşise în lume fără o însoţitoare.

Nu-şi amintea să fi putut alege în viaţa ei o distracţie, fie teatru, fie o petrecere sau măcar o vizită într-un loc de interes turistic.

Totul fusese întotdeauna planificat şi aranjat dinainte, iar Vadă era doar dusă dintr-un loc în altul sau îndopată cu cunoştinţe considerate ca fiind potrivite pentru ea, de parcă ar fi fost o marionetă.

Mai mult, era sigură că viaţa cu viitorul ei

soţ avea să se înscrie în acelaşi tipar.

Mama doamnei Holtz fusese englezoaică şi-şi vizitase de multe ori rudele din Anglia.

Prin urmare, sistemul normal de comportament în casa Holtz urma în mare măsură obiceiurile englezeşti.

Vadă îşi amintea chiar că, uneori, tatăl ei se revoltase. Odată, spusese:

— Nu mă interesează ce fac sau ce nu fac englezii! Eu sunt american, dracului, şi aşa am să mă port!

Nu-şi mai amintea ce anume provocase această izbucnire, dar ţinea minte că mama ei ieşise cu o mutră înţepată şi stătuse îmbufnată până când domnul Holtz îşi prezentase scuzele.

Scuze cu atât mai acceptabile, cu cât erau însoţite de o brăţară cu diamante într-o cutie de la Tiffany.

Cum putea Vadă să refuze o asemenea mană cerească, ivită în persoana lui Pierre Valmont, care-i dădea ocazia să vadă şi să audă ceva ce i se

păruse dintotdeauna imposibil?

În sfârşit, află că Valmont era în hol şi, escortată de valetul în uniformă cu nasturi strălucitori, îl găsi aşezat într-un fotoliu de la parter.

Redingota lui de catifea verde şi lavaliera de mătase neagră păreau nelalocul lor printre plantele în jardiniere, canapelele tapiţate cu catifea genoveză şi pereţii tapetaţi cu damasc, pe care erau prinse oglinzi prelungi, în rame aurite.

Intimidată, Vadă se îndreptă spre el, ştiind că o privea, probabil cu un ochi critic.

Întrucât Valmont nu scotea un cuvânt, Vadă spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Mă temeam atât de mult că veţi uita să veniţi!

Pierre Valmont zâmbi.

— Chiar mă credeaţi în stare să uit un lucru atât de important? Să vă spun că am numărat minutele până la această întâlnire?

Vadă râse.

— Dacă mi-aţi spune, nu v-aş crede. E genul tipic de compliment la care m-aş aştepta din partea unui francez.

— Atunci, să-l spun în engleză? propuse el. *I was se looking forward to our next meeting!***1**

— Vorbiţi englezeşte! exclamă Vadă încântată.

— Sunt sigur că nu la fel ce curgător cum vorbiţi dumneavoastră franţuzeşte.

— Vă mulţumesc pentru compliment. Aproape compensează toate lacrimile pe care le-am vărsat învăţând toate verbele acelea oribil de complicate!

— Rezultatul este absolut impresionant şi întru totul încântător!

Din nou, Vadă se simţi puţin indimidată.

Cumva, acum că vorbeau în engleză, se simţea mai jenată decât înainte, când vorbiseră în

---

[1] Am aşteptat cu atâta nerăbdare următoarea noastră întâlnire! (n.tr.)

franceză.

— Mă gândeam ca mai întâi să mâncăm ceva, spuse Pierre Valmont. Deşi vă pot recomanda atmosfera de la *Soleil d'Or*, nu pot spune acelaşi lucru despre mâncare.

— Ar fi minunat! răspunse Vadă. Doream atât de mult să mă duc la un restaurant parizian, dar nu credeam să am vreodată ocazia.

— De ce nu?

— Nu mă aşteptam să servească două femei singure.

— Există destule localuri unde n-ar avea nicio imporanţă, replică el. Desigur, dacă aţi arbora un drapel american, oricine ar înţelege!

Ştiind că o ironiza, Vadă spuse sfidător:

— Vreţi să spuneţi că americanii sunt atât de necuviincioşi încât, orice-ar face, nimeni nu s-ar mira?

— Aş prefera să folosesc cuvântul „curajoşi", preciză el încet, aşa cum sunteţi şi dumneavoastră în seara asta, venind cu mine. Am

multe să vă arăt.

Vadă îl însoţi spre uşa hotelului.

Portarul le chemă o *voiture* şi, la cererea lui Pierre Valmont, birjarul coborî coviltirul.

— E o seară caldă, spuse el, şi vreau să vedeţi Parisul, mai ales când vom traversa Sena.

— Îmi înţelegeţi atât de bine dorinţele! remarcă Vadă. Am visat de multe ori la asta, dar credeam că era un vis sortit să nu se adeverească niciodată.

— Va să zică, Parisul este un asemenea paradis pentru tinerele americane?

— Nu numai oraşul propriu-zis, ci şi faptul că, pentru toată lumea, exprimă… libertatea, ieşirea din îngrădiri, despărţirea de tot ceea ce a devenit static şi convenţional.

Pierre Valmont se întoarse spre ea.

— Ştiţi, sunteţi o persoană de exepţie. Sunt obişnuit să aud asemenea fraze de la tinerii care vin la Paris crezând că aici vor găsi prilejul de a-şi exprima simţămintele.

Făcu o pauză, privind-o în ochi, apoi continuă:

— Dar nu mă aşteptam să aud aşa ceva de la o femeie, şi mai ales de la una care arată ca dumneavoastră.

— Ce legătură are înfăţişarea mea? întrebă Vadă.

— Sunteţi foarte frumoasă, cum nu mă îndoiesc că v-au spus-o deja sute de bărbaţi.

Vadă nu-i răspunse.

Cum ar fi putut să-i explice că niciun bărbat n-ar fi îndrăznit să-i spună asemenea lucruri domnişoarei Emmeline Nevada Holtz, în prezenţa mamei sale?

Dar fu scutită de a-i răspunde, căci avea atât de multe de văzut şi de comentat…

La instrucţiunile lui Pierre Valmont, trăsura pornise pe *Rue de Rivoli*, ajungând în *Place de la Concorde.*

Apa aruncată de fântânile arteziene se arcuia prin aer, reflectând văpăile trandafirii ale

asfinţitului.

În spatele lor, florile albi şi roz ale castanilor de pe Champs Élysées arătau ca lumânările pe un pom de Crăciun, iar silueta înaltă a obeliscului de la Luxor se profila pe cer.

— Aceasta a fost *Place de la Révolution,* murmură abia auzit Vadă.

— Aici a fost ghilotinat Ludovic al XVI-lea, în 1792, spunând: „Mor nevinovat. Fie ca sângele meu să consolideze fericirea poporului francez”, adăugă Pierre Valmont.

— Câţi oameni au fost ghilotinaţi aici? întrebă Vadă.

— Peste o mie cinci sute, inclusiv Maria Antoaneta, Madame Du Barry, Danton şi Charlotte Corday.

— Nu credeţi că duhurile lor bântuie locul?

— Nu, le vom găsi în locuri mult mai amuzante.

— Cum ar fi…?

— Cele pe care am să vi le arăt – dacă staţi

destul la Paris.

Vadă oftă – cum putea face într-o singură săptămână tot ce dorea, chiar şi cu ajutorul lui Pierre Valmont?

În colţul opus al *Place de la Concorde*, trăsura coti la stânga şi porni pe malul Senei, care curgea ca un râu de argint topit pe sub nenumăratele poduri.

— Ce-ar putea fi mai încântător?! exclamă Vadă încântată.

— Nimic! fu Pierre Valmont de acord – privind-o însă pe ea.

Dintr-odată, imediat ce traversară braţul Senei, în faţa lor se înălţă silueta cenuşie, de o frumuseţe ezoterică, a catedralei Notre-Dame.

— Încă de la începutul Evului Mediu, spuse Pierre Valmont, poeţii au trăit printre studenţi, pe Malul Stâng. Din păcate, Baronul Haussmann a tăiat *Boulevard St. Michel* drept prin centrul cartierului, şi multe străzi şi case vechi şi pitoreşti au fost distruse.

— Dar ăsta-i vandalism! declară Vadă.

— La fel credem şi noi, răspunse Pierre Valmont, însă nu a reuşit să nimicească spiritul Cartierului Latin. A rămas acelaşi – liber, cu camaraderia lui rebelă, şi tot timpul, după cum veţi vedea, plin de viaţă.

Casele erau vechi, iar străzile, înguste.

Opriră în faţa unui restaurant mic şi neimpresionant, dominat de înălţimea clădirilor care-l încadrau.

Interiorul, însă, nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Vadă.

Pe jos era aşternut rumeguş, iar mesele se aflau în nişte mici alcovuri, despărţite cu paravane de lemn, cam ca boxele cailor într-un grajd.

O cucoană pieptoasă, probabil nevasta patronului, stătea la tejghea.

Printr-o uşă deschisă se întrezărea bucătăria, unde *Monsieur le Patron* însuşi, cu ceapsă înaltă şi albă de bucătar, ciopârţea carcasa uriaşă a unui animal.

Pierre Valmont făcu un semn spre *Madame* şi o conduse pe Vadă spre o masă dintr-un colţ al restaurantului.

Acolo, pe o faţă de masă curată, albă cu pătrăţele roşii, vizibil spălată de-o sută de ori, îi aştepta un *menu* scris într-o caligrafie lăbărţată, pe care Vadă n-o putea descifra decât cu mare greutate.

— Vreţi să comandaţi dumneavoastră pentru mine? îl întrebă ea pe Pierre Valmont.

— Doriţi să încercaţi specialităţile casei?

— O, vă rog…!

Pierre Valmont îi dădu comanda unui ospătar vârstnic, iar după o discuţie interminabilă despre fiecare fel de mâncare, ceru o sticlă de vin şi se rezemă de spătarul banchetei de lemn, privind-o.

— Nu e tocmai *Grand Vefour* sau *Lapérouse*, comentă el, dar au o mâncare excelentă. *Monsieur* Louis e un geniu, în felul lui.

Vadă privi în jur, prin micul restaurant cu

pereţii săi neîmpodobiţi, mobila primitivă şi sticlele aliniate în spatele tejghelei.

Pierre Valmont o privea pe ea.

— Ei?

— E fascinant!

— Speram să spuneţi asta. *Madame* şi *Monsieur* se trezesc în fiecare dimineaţă la ora cinci, ca să se ducă la *Les Halles* şi să aleagă cele mai bune ingrediente pentru îndeletnicirea lor. Clienţii nu sunt bogaţi, dar oricine vine aici ştie să aprecieze gustul mâncării de calitate.

Îi arătă Vadei un calup uriaş de unt auriu, proaspăt adus de la ţară, şi brânzeturi care fuseseră alese pentru că aveau fermentaţia ideală.

Îi mai arătă şi specialităţile de pe *Carte des Vins* care, deşi scurtă, consta numai din vinuri de calitate excepţională.

— Credeam că toţi cei din acest cartier sunt foarte săraci, spuse Vadă. Cum îşi pot permite asemenea lucruri?

— Francezii consideră mâncatul una dintre

cele mai importante arte ale vieţii, îi explică Pierre Valmont, iar un francez e în stare să se ducă oriunde pentru a găsi mâncare bună. O fi acesta Cartierul Latin, dar *gourmets*-ii din tot Parisul vin aici să mănânce ceea ce le oferă *Monsieur* Louis.

Peste câteva minute, *Monsieur* Louis însuşi ieşi din bucătărie.

Pierre Valmont îi strânse mâna şi i-l prezentă Vadei.

Întrucât ştia că aşa se aştepta, Vadă îi strânse şi ea mâna.

— *Mademoiselle* este americană, explică Pierre Valmont, iar aceasta e prima ei vizită într-un restaurant franţuzesc.

— Atunci sunt onorat! răspunse *Monsieur* Louis. Nu pot decât să sper, *M'mselle,* că nu veţi fi dezamăgită.

— Sunt sigură că nu voi fi, răspunse Vadă.

Monsieur se întoarse la bucătărie, iar Pierre îşi rezemă bărbia de mâinile împreunate, cu coatele pe masă.

— Şi acum, spuse el, aştept o recompensă pentru cina pe care o veţi mânca.

— O recompensă? repetă Vadă.

— Spuneţi-mi câte ceva despre dumneavoastră. Ard de curiozitate.

— Găsesc că sunteţi nedrept, răspunse ea. Ştiţi că nu-mi place să vorbesc despre mine, nici despre domnişoara Holtz, şi-mi va fi foarte greu să vă refuz, câtă vreme sunteţi un amfitrion atât de generos.

Tăcu un moment, apoi continuă neliniştită:

— Nu vreau să par nepoliticoasă, însă chiar v-aţi putut permite să mă invitaţi aici astă-seară?

— Dacă răspund că nu pot, întrebă Pierre Valmont, ce veţi face?

— Mă voi oferi să-mi plătesc consumaţia, desigur.

Pierre Valmont râse.

— Din partea unei franţuzoaice, o asemenea declaraţie ar fi jignitoare, dar pentru o fată americană independentă, cred că e o soluţie

practică.

— Atunci, sunteţi de acord?

— Propunerea dumneavoastră ar trebui nu numai să mă înfurie, ci şi să mă facă să vă duc înapoi la hotel, imediat ce v-aţi terminat cina.

— O ameninţare mai cumplită nici că se putea. Ştiţi cu câtă nerăbdare am aşteptat această seară.

— Azi după-amiază m-aţi întrebat dacă scriu poezie. Acum, şi eu vă pun aceeaşi întrebare.

Vadă coborî privirea.

— Am… încercat, murmură ea, dar numai… în secret.

— De ce în secret?

— Fiindcă mama mea şi persoanele cu care am învăţat nu m-ar înţelege.

— Cu cine aţi învăţat? Aţi mers la şcoală?

— Nu, în niciun caz!

— Atunci, aţi avut o guvernantă, o domnişoară bătrână şi uscată care habar n-avea de viaţa din afara camerei unde preda şi făcea din

învăţătură o plictiseală insuportabilă!

Vadă râse.

— Nu, n-a fost chiar atât de rău! Dar după cum vorbiţi, se pare că ştiţi câte ceva despre guvernante.

— Am făcut cunoştinţă cu această specie, recunoscu Pierre Valmont. Sunt la fel în toată lumea – la Paris, în Anglia, în Germania şi, cred, şi în America!

Vadă nu răspunse, iar el continuă:

— De aceea mă surprinde că vorbiţi franceza atât de fluent şi corect. Majoritatea fetelor de vârsta dumneavoastră sunt stereotipe, toate turnate după acelaşi tipar universal.

Ezită, apoi adăugă:

— Poate pentru că a trebuit să vă câştigaţi singură existenţa, deşi cred că acum, după ce aţi primit o funcţie atât de avantajoasă, v-aţi mai schimbat.

— Domnişoara Holtz mi-e prietenă, se grăbi Vadă să răspundă.

Avea senzaţia că-l înşela cumva, prefăcându-se săracă şi nevoită să lucreze.

— Totuşi, îi sunteţi subalternă, preciză el. E bună cu dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— Dar vă este şefă, vă dă ordine ce să faceţi şi ce să nu faceţi – şi, desigur, vă plăteşte.

— Banii sunt chiar atât de importanţi?

— Cu siguranţă, pentru o persoană ca domnişoara Holtz. Gândiţi-vă ce înseamnă să vă puteţi cumpăra orice soţ dorit, cu nişte milioane de dolari americani ca ale ei. Un duce francez, un prinţ german, un marchiz englez, sau chiar – de ce nu – un duce englez!

Vadă începu să se joace cu furculiţa.

— Credeţi că… domnişoara Holtz sau oricare… altă femeie în situaţia ei… are mult de ales? întrebă ea cu o voce şovăitoare.

— Vreţi să spuneţi că asemenea căsnicii sunt aranjate de părinţi? o întrebă Pierre Valmont. Asta se întâmplă cu bietele *demoiselles*

franţuzoaice sărace! Un soţ francez v-ar calcula zestrea până la ultimul *sou*, ca să fie sigur că merită să-i dea augustul său nume unei fetişcane abia ieşite din şcoală. În acelaşi timp, s-ar încredinţa că metresa lui artăgătoare şi scumpă atrage invidia tuturor contemporanilor.

Vadă rămase nemişcată.

— Aşa se… întâmplă totdeauna… cu căsniciile franţuzeşti? întrebă ea.

— Bineînţeles, replică Pierre Valmont. Orice francez are şi o ţiitoare, la fel cum are un cal, o trăsură, o *garçonnière* – o locuinţă de burlac, cum s-ar spune. Face parte din sistemul lui de viaţă.

— Şi un… englez?

Vadă rostise aceste cuvinte cu mare dificultate.

Pierre Valmont văzu că degetele între care ţinea furculiţa i se încordaseră.

— Sunteţi îngrijorată pentru „domnişoara Bani-cu-sacul”? întrebă el. Vă asigur, englezii sunt

de obicei mult mai circumspecţi. Mai mult, puţini englezi îşi pot permite să ţină o nevastă şi o amantă în acelaşi timp.

Vadă simţi că o străbătea un val neaşteptat de uşurare.

— Mă întrebam… doar, spuse ea.

— Mă puneţi pe gânduri, continuă Pierre Valmont. Se pare că acele zvonuri care spun că domnişoara Holtz îşi caută un titlu englezesc conţin un sâmbure de adevăr, la urma urmei.

— Dar de ce să credeţi una ca asta?

— Pentru că este foarte evident că o persoană în situaţia ei ar examina cu cea mai mare atenţie piaţa matrimonială englezească şi ar alege numai de are mai bun de oferit!

— Vorbiţi îngrozitor! protestă Vadă indignată.

Pierre Valmont ridică din umeri.

— Sunt practic şi nimic mai mult.

— Faceţi ca totul să sune atât de comercial!

— Dar tocmai aşa este, argumentă el.

Incidental, îi puteţi spune prietenei dumneavoastră că în Europa există doar două nobilimi care merită să fie avute în vedere – cea nemţească şi cea englezească.

— De ce? întrebă Vadă, amintindu-şi de conversaţia foarte asemănătoare pe care o avusese cu mama ei.

— Pentru că în Franţa familiile realmente vechi rareori încheie căsătorii în afara rangului lor social, şi atât aici cât şi în Italia toţi fiii unui prinţ sunt prinţi, cei ai unui conte sunt conţi, aşa că acum există atât de mulţi, încât titlurile au ajuns să însemne foarte puţin.

— Iar în Germania şi Anglia e… altfel?

— Da, întrucât numai fiul cel mai mare, sau altă rudă la fel de apropiată, moşteneşte titlul. De aceea, în ceea ce o priveşte pe prietena dumneavoastră, ea va constata că aceste două ţări produc soţi mult mai dezirabili şi potriviţi.

— Cred că presupuneţi prea multe, replică tăios Vadă.

Apoi, parcă amintindu-şi dintr-odată cu cine vorbea, adăugă mai încet:

— Promiteţi-mi… *juraţi-mi* că nu veţi vinde ziarelor nimic din tot ceea ce am vorbit.

Pierre Valmont îi văzu teama în ochi şi-i acoperi mâna cu a lui, încurajator.

— Ascultaţi, domnişoară Sparling, vă promit un lucru – ba chiar vă jur, dacă asta vă face plăcere. Nimic din tot ce spunem în seara asta nu va fi tipărit. Sunt în timpul liber.

În timp ce vorbea, zâmbi, iar Vadă se pomeni zâmbindu-i la rândul ei.

— Vă mulţumesc.

Mâna lui continua s-o ţină pe a ei. Avea degetele calde, puternice şi liniştitoare.

Apoi, îi dădu drumul.

— Mai mult, continuă el, vă promit să nu vă pun în nicio situaţie pentru care stăpâna dumneavoastră ar putea să vă pedepsească. Potrivit codului meu de comportament, un asemenea lucru ar fi de neiertat.

— Vă mulţumesc încă o dată, repetă Vadă.

— Iar acum, continuă Pierre Valmont, pentru că vom petrece o seară foarte neformală, propun să renunţăm la orice formalisme. *„Mademoiselle”* sună rigid. În engleză, *„Miss Sparling”* este, cum spunea bătrâna mea doică, *„a mouthful”!*

Vadă râse.

„Ditamai numele” – era o expresie pe care o folosea adesea şi Charity.

— Mi se pare foarte… neconvenţional, după ce ne… cunoaştem de atât de puţin timp, spuse Vadă, cu o uşoară ezitare.

— Cred că există pe lumea asta oameni care se cunosc de mult, chiar dacă abia s-au întâlnit pentru prima oară, replică Pierre Valmont.

— Vi s-a întâmplat şi dumneavoastră asta? întrebă Vadă. Mie mi s-a… întâmplat, şi am crezut că era doar… o plăsmuire a imaginaţiei.

— Cu siguranţă, nu e doar rodul imaginaţiei, când ne-am mai întâlnit, răspunse Pierre Valmont.

— Ne-am mai întâlnit?

— Poate cu secole în urmă. Poate că, din moment ce iubiţi atât de mult Parisul, v-aţi aflat aici în timpul domniei Regelui-Soare. Mi-e uşor să-mi imaginez cum onoraţi palatul Versailles, dansaţi la Tuileries, sau călăreaţi prin pădure, la vânătoare de mistreţi.

— Aţi ghicit că-mi place să călăresc? întrebă Vadă.

— Pot ghici multe lucruri despre dumneavoastră şi sunt convins, deşi nu am niciun motiv logic, că ştiu mult mai multe.

Auzindu-l cum îi vorbea, pe Vadă o încerca un sentiment ciudat.

Nu putea să şi-l explice, ştia numai că era o plăcere mai mare ca oricare să stea de vorbă cu Pierre Valmont, să ştie că el îi asculta cuvintele!

Şi mai spera, deşi nu era prea sigură, că în ochii lui se citea admiraţia.

Începură să vorbească despre pictori.

— Dacă veniţi la studioul meu, am să vă

arăt câteva tablouri simboliste, spuse Pierre Valmont.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Vadă. Locuiţi pe-aproape?

— Foarte aproape.

— Pot veni în seara asta? întrebă ea nerăbdătoare.

Pierre Valmont făcu o pauză, surprins, înainte de a răspunde:

— Desigur, aş fi onorat!

Când cina luă sfârşit, delicioasă, uşoară şi totuşi atât de savuroasă încât nu se compara cu nicio masă luată de Vadă până atunci, le mulţumiră lui *Madame* şi *Monsieur* Louis, apoi ieşiră pe stradaângustă.

— *Soleil d'Or* nu e departe, spuse Pierre Valmont, iar dacă mă luaţi de braţ, voi avea grijă să nu fiţi lovită de acei *cochers* care-şi mână adesea caii prea repede pe străzile astea înguste.

Imediat, Vadă îşi petrecu braţul printr-al lui. În timp ce porneau împreună, îşi imagină cât de

şocată şi îngrozită ar fi fost mama ei, s-o vadă.

Mai mult, îi permisese lui Pierre Valmont să i se adreseze pe numele de botez!

— Acasă nu mi se spune Nancy, îi explicase ea cam ezitant, ci Vadă. Aşa-mi spuneam eu, când eram mică.

— Îmi place mult mai mult, răspunse el, ţi se potriveşte. Sună ca un nume curajos, viteaz şi, probabil, înţelept – aşa cum eşti şi tu.

— Nu sunt cu adevărat curajoasă, replică Vadă, gândindu-se cât de uşor îi ceda uneori mamei sale, ca şi cum nu ar fi avut deloc voinţă.

— După părerea mea, curajul e relativ. Uneori credem că suntem laşi, iar apoi descoperim că avem o hotărâre şi nişte resurse interioare care de fac să ne comportăm extrem de curajos, cu cele mai neaşteptate ocazii.

„Aşa sunt şi acum”, îşi spuse Vadă. „Curajoasă! Am curajul de a profita de această ocazie, curajul de a lăsa un bărbat despre care nu ştiu nimic să mă conducă prin Pierre. Curajul de a

avea încredere în el”.

Şi totuşi, i se părea că nu era nici vorbă de curaj, căci ştia cu deplină convingere că Pierre era demn de încredere.

Pentru a ajunse la subsol în *Soleil d’Or,* trecură printr-o cafenea mare, aflată la parter.

La mese stăteau doar câţiva obişnuiţi ai locualului, jucând cărţi.

Coborâră o scară îngustă din spatele barului, spre subsol.

Pierre îi spusese deja că, deşi *Soleil d’Or* era deschis în fiecare noapte, din două în două sâmbete avea loc câte o *Soirée de la Plume,* serie inaugurată de Léon Deschamps, fondatorul revistei.

În timp ce-şi beau cafeaua, Pierre îi explicase că majoritatea celorlalte magazine reprezentau doar câte o singură şcoală sau tendinţă.

Spre deosebire de ele, „*La Plume*” le era deschisă tuturor.

La câteva luni după întemeierea revistei, Deschamps avusese ideea de a-şi aduna la un loc toţi colaboratorii şi artiştii.

— La început, ne-am întâlnit într-o altă cafenea, îi spuse el. Apoi, pe măsură ce ne-am înmulţit, m-am alăturat lui în această întreprindere şi am închiriat împreună subsolul de la *Soleil d'Or*.

— Oamenii plătesc bilet de intrare? întrebă Vadă.

Pierre Valmont clătină din cap.

— Nu se cere nicio plată, iar de la aceste întruniri, la care participă acum tot tineretul intelectual din Paris, singurul subiect exclus e politica.

Ajungând la baza scării, Vadă văzu o încăpere spaţioasă, cu plafonul jos, plină de fum.

Pereţii erau decoraţi cu desene, multe de Gauguin, despre care Pierre îi spusese că era considerat de contemporanii săi simbolist.

Mai erau şi portrete ale celor ce colaborau

cu *„La Plume”*, notaţii şi semnături pe hârtii şi cartoane, iar printre ele, câteva picturi foarte frumoase.

În capătul sălii se afla o estradă rudimentară pe care cineva cânta la o pianină. De jur împrejur stăteau aşezaţi poeţii, pictorii şi studenţii pe care venise să-i vadă.

Sala încă nu era plină, dar se umplea încontinuu.

Cei prezenţi se întoarseră să-l salute pe Pierre, privind cu curiozitate spre Vadă.

Mulţi dintre ocupanţii meselor mici, pe care erau puse halbe mari cu bere sau păhărele de vin foarte mici, purtau cape şi pălării de fetru cu boruri largi, după moda din Cartierul Latin.

Păreau să fie deja foarte mulţi. Pierre îi explicase că în subsol încăpeau până la două sute de oameni.

— Vei vedea, îi spusese el înainte de a pleca de la restaurant, că vor fi reprezentate toate grupările şi coteriile diverse. „Parnasianiştii”,

„brutaliştii”, „decadenţii”, „instrumentiştii”, „Cabaliştii” şi „anarhiştii” – cu toţii vor fi acolo.

— Şi anarhiştii? exclamase Vadă cu oroare.

— Îţi promit că n-o să ne arunce nimeni în aer! râsese el. Fac parte din viaţa pariziană şi, ca atare, nu-i excludem de la seratele noastre.

Vadă se aşteptase să simtă starea de prietenie dintre simbolişti şi ceilalţi, dar află curând că printre virtuţile localului se număra şi aceea că toată lumea se simţea imediat ca acasă.

Domneau o prietenie şi o camaraderie pe care nu putea să şi le explice, dar le simţea foarte intens.

Abia se aşezaseră la o masă din apropierea micii scene, când cineva se urcă pe estradă ca să recite o poezie.

Nu era o poemă prea bună, îşi spuse Vadă, dar fu ascultată totuşi cu bunăvoinţă şi salutată cu câteva aplauze, când poetul, vizibil încântat că i se dăduse şansa să se exprime, se aşeză la locul lui.

Apoi, un bărbat începu să cânte la chitară,

iar altul citi un fragment de proză cam plicticos, pe care-l scrisese în onoarea unui artist despre care Vadă nu auzise niciodată.

Atmosfera devenea tot mai densă. Oamenii circulau încontinuu printre mese, iar sala părea plină până la refuz.

Era foarte cald, iar fumul de tutun îi învăluia pe toţi într-un nor cenuşiu.

Apoi, când Vadă şi Pierre se aflau acolo de vreo oră, dintr-odată se stârni agitaţie la apariţia unui om pe care cei din apropierea sălii îl întâmpinară cu strigăte de bun-venit.

— E Paul Verlaine, îi spuse Pierre. Speram să vină aici în seara asta.

Vadă auzise de Verlaine, poetul care devenise o legendă vie a Parisului în anii 1880.

Citise într-o revistă americană, care-l denunţa pe un ton usturător, că ducea o viaţă jalnică. Fusese internat în spitalul unei închisori, fiind alcoolic şi permanent bolnav.

Îşi pierduse soţia şi se chinuia căutând

încontinuu câţiva franci de la editori şi redactori, ca să aibă din ce trăi.

Şi totuşi, ceea de auzise despre el o fascinase pe Vadă, la fel ca şi pe tinerii adunaţi în subsol, care-l salutau ca pe un conducător şi mentor.

Fiu al unui ofiţer de armată şi al unei femei respectabile dintr-o familie înstărită, Verlaine avusese toată viaţa o personalitate dublă – de burghez şi de boem!

Soţia lui mersese mai departe, declarându-l „Făt-Frumos şi Bestia”.

La optsprezece ani, dăduse deja semne ale alcoolismului ereditar care-l împinsese spre ieşiri de violenţă ucigaşă.

Totuşi, Pierre îi spuse Vadei:

— A adus poezia franceză cum nu se poate mai aproape de muzică.

Verlaine se apropie, iar Pierre se ridică în picioare ca să-i strângă mâna.

— Mă bucur că ai putut veni astă-seară,

Paul, spuse el, apoi i-o prezentă pe Vadă.

Verlaine murmură un răspuns şi se aşeză la o masă, unde patru tineri începură să-l învăluie în atenţiile lor.

Avea chipul tras şi obosit. Haina lui lungă îl făcea să arate ca un cântăreţ de stradă sărac, şi purta pe cap o pălărie de fetru uzată. Când şi-o scoase, Vadă văzu că era chel.

Numai o eşarfă de mătase galbenă punea o pată de culoare pe aspectul lui cenuşiu şi jerpelit, iar ochii întredeschişi şi tremurul mâinilor slabe dădeau impresia că trăia într-un vis, fără să-i pese de lumea din jur.

— Sper să ne recite, spuse Pierre.

Chiar atunci, Paul Verlaine se ridică în picioare şi scoase din buzunarul rupt al hainei sale lungi o foaie de hârtie mototolită.

Era clar că tovarăşii săi îl convinseseră să se producă. Îl ajutară să se urce pe scenă.

Cineva cântă câteva acorduri la pian, ca să atragă atenţia, deşi nu era nevoie.

În sală se lăsase dintr-odată liniştea. Toată lumea aştepta într-o tăcere încărcată, cum numai marii artişti pot să inspire.

Poezia pe care o citi Verlaine era simplă, cu o construcţie perfectă şi un stil sublim.

Dar nu cuvintele contau, ci sentimentele pe care le exprimau şi emoţia stârnită în sufletele ascultătorilor.

Era o poezie lungă, însă glasul lui Verlaine părea magnetic, iar când termină, în mintea Vadei se întipărise un vers care se repeta la nesfârşit:

„… l amour toujours monte comme la flamme”.

— „Iubirea se înalţă mereu ca o flacără”, traduse ea, întrebându-se dacă era adevărat.

Ştia atât de puţine despre viaţă, şi totuşi înţelegea vag că asta căutau toţi acei oameni adunaţi în subsolul de la *Soleil d’Or*.

Iubire de viaţă, iubire de Dumnezeu, iubire de ei înşişi – iubirea care inspira şi însufleţea totul pe Pământ.

Iubirea – numitorul comun al tuturor!

Când Verlaine se aşeză la loc, în mijlocul unui val de aplauze tumultuoase, Vadă se întrebă dacă i-ar fi fost posibil cuiva să-i urmeze exemplul.

Niciun poet n-ar fi putut să imite poemul care le făcuse inimile să vibreze de emoţii stranii şi fermecate.

Apoi, Pierre se ridică să discute cu patru oameni care stăteau la o masă din cealaltă parte a sălii.

Aceştia se urcară pe stradă şi, în timp ce-şi pregăteau instrumentele, Vadă îşi spuse că numai muzica putea concura cu nişte cuvinte atât de emoţionante ca ale lui Verlaine.

Un om se aşeză la pian, altul îşi scoase vioara, al treilea cânta la acordeon, iar al patrulea, în chip destul de ciudat, la muzicuţă.

O orchestră neobişnuită, şi totuşi, când începură să cânte, Vadă înţelese de ce le ceruse Pierre s-o facă.

Asculta o melodie a celui mai mare compozitor simbolist – Richard Wagner.

O mai auzise o dată sau de două ori, deşi mama ei nu-l considera pe Wagner potrivit pentru tinerele fete.

Acum, în sala aceea ticsită şi plină de fum, Vadă avu impresia, încă de la primele măsuri, că era catapultată într-un spaţiu nemărginit.

Puţin câte puţin, în timp ce tema lui Wagner se dezvolta, Vadă simţea o adoraţie tot mai extatică faţă de sentimentele exprimate de el şi avea o divină senzaţie a spaţiului.

Era aproape imposibil de exprimat în cuvinte – şi totuşi, ştia că Wagner îi scosese din ascunzătoare personalitatea mică şi cam speriată, făcând-o să recunoască miracolele unor orizonturi imense, aproape de neconceput.

Fără să-şi dea seama ce făcea, adânc mişcată de melodia care urmaşe versurilor lui Verlaine, Vadă îşi lăsă mâna într-a lui Pierre.

Apoi, când muzica intră în sfârşit într-un

crescendo final, întoarse capul spre el, cerându-i din privire să înţeleagă.

Pierre se ridică în picioare. Ieşiră din sală, salutaţi din toate părţile; mai multe mâini se întindeau s-o strângă pe a lui, iar unele îl băteau pe spate.

După atmosfera densă din subsol, aerul nopţii era răcoros şi înmiresmat.

Pierre o prinse pe Vadă de cot şi porniră în tăcere.

„Cuvintele nu au niciun rost”, îşi spuse ea, „ştie ce simt, iar eu ştiu că şi el simte acelaşi lucru”.

Nici măcar nu se întrebă unde o ducea, până când deodată se pomeni pe malul Senei, cu privirea spre râul argintat de lună.

Chiar în faţa lor se profila pe cerul spuzit de stele silueta enormă şi întunecată a catedralei Notre-Dame.

În apă se reflectau lumini. Pe râu trecea încet o barjă, cu felinarele roşu şi verde lucind în

întuneric.

Vadă trase adânc aer în piept.

— Este atât de… incredibil de frumos!

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când îşi recitase Verlaine poezia.

— Şi tu la fel, dulcea mea, răspunse Pierre.

Fu surprinsă – atât de cuvintele lui, cât şi de tonul profund pe care le rostise.

Apoi, când se întoarse să-l privească, braţele lui o cuprinseră, strângând-o la piept.

Un moment, Vadă nu înţelese ce voia să facă.

Înainte de a apuca să gândească, înainte de a i se părea că putea să respire, buzele lui le acoperiră pe ale ei.

Fu prea surprinsă, prea uluită ca să se mişte.

Şi atunci, înainte de a putea să se zbată, simţi o senzaţie înrudită cu aceea pe care o avusese când îl ascultase pe Wagner.

Era un miracol şi un extaz cum niciodată nu mai cunoscuse.

Un fulger îi străbătu trupul, lăsând-o atât de vlăguită încât nu mai putu să se zbată; nu putea decât să se lase pradă acelei glorii inestimabile.

I se părea că o posedau nu numai buzele lui Pierre, ci toată frumuseţea serii.

Râul, Notre-Dame şi cerul înstelat, toate făceau parte dintr-însa – şi, prin urmare, făceau parte şi din el.

Toate se contopeau în miracolul cald al săturării lui, până când Vadei i se păru că nimeni n-ar fi putut avea o senzaţie atât de intensă fără să moară de bucurie.

Ştia foarte vag, undeva în străfundurile minţii, că ar fiu trebuit să facă un efort, dar nu mai era ea însăşi.

Vadă Holtz încetase să mai existe.

Era prinsă în misterul creaţiunii, făcea parte din intensitatea şi taina vieţii însăşi.

Ştia că asta însemna a trăi! Asta însemna să se trezească la viaţă!

Apoi, în făptura ei se învăpăie o flacără,

arzându-i trupul din adâncurile sufletului.

Capitolul 5

— *Ma belle – ma petite!* murmură cu glas răguşit Pierre.

O săruta pe Vadă din nou; o sărută până când totul începu să se învârtească în jurul ei, risipindu-i gândurile.

Sunetul unor copite de cai pe caldarâm şi roţile unei *voiture* huruind pe lângă ei părură să pătrundă dintr-o altă lume.

Pierre îi dădu drumul.

— Vino, spuse el, să mergem într-un loc liniştit.

O luă de braţ, cum mai făcuse, şi se îndepărtară de Sena, pe o stradă strâmtă şi întortocheată.

Mergeau fără să vorbească şi, cumva, în acel moment nici nu şi-ar fi putut găsi cuvintele potrivite sau posibile.

Pierre se opri.

Dechise uşa unei case înalte şi înguste şi o pofti pe Vadă în holul mic, pătrat.

O scară abruptă urca prin întunericul abia risipit de lumina unei lămpi cu gaz, pe palier.

Urcară patru etaje. Pierre deschise o uşă, cu o cheie pe care o scoase dintr-un buzunar, iar Vadă ştiu că intra în studioul lui.

Era o cameră mare, lungă cât toată clădirea.

Într-un capăt, se afla o fereastră înaltă din podea până-n tavan, iar Vadă porni instinctiv într-acolo, în timp ce Pierre aprindea o lampă.

Avu impresia că tot Parisul se întindea la picioarele ei, în timp ce privea peste sute de acoperişuri cenuşii. În depărtare licăreau lumini, ca nişte stele căzute din cer.

Vadă stătu câteva clipe contemplând frumuseţea oraşului, apoi se întoarse.

Pierre aprinsese o lampă care scălda odaia într-o lumină aurie blândă.

Vadă văzu un şevalet, pensule, o paletă, pânze şi mai multe sticle cu substanţe

necunoscute.

Toţi pereţii erau acoperiţi cu tablouri, câteva înrămate, celelalte nu, unele pictate în ulei, altele doar schiţate cu cărbunele sau cu peniţa.

Privi în jur încântată.

— Exact aşa mă aşteptam să arate un studio!

— E mai ordonat decât majoritatea! răspunse Pierre.

Într-un capăt se afla un divan enorm, a cărui cuvertură roşie ca flacăra punea o pată de culoare.

Vadă îl privi surprinsă.

Pierre veni spre ea.

— Într-o zi, spuse el, am să-ţi arăt tablourile şi-ţi voi explica tot ce reprezintă. Acum nu mă interesează decât un singur lucru.

— Ce anume?

— Tu!

O cuprinse cu braţele.

— Eşti mai frumoasă şi mai dezirabilă decât orice tablou!

Vadă simţi că tremura la auzul glasului lui

profund şi pentru că o strânsese din nou la piept.

Instinctiv, ridică ochii pentru a-i vedea expresia, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei.

O sărută sălbatic şi cu o pasiune diferită de cea a sărutului de pe malul Senei.

Buzele lui păreau să-i soarbă inima din trup, însuşindu-şi-o.

— Eşti atât de dulce, de gingaşă, de adorabilă…! murmură Pierre.

Apoi, buzele îi coborâră pe gâtul Vadei, stârnindu-i o senzaţie cum niciodată nu mai simţise.

Era un extaz, o bucurie, o făcea să tremure din tot trupul, şi abia putea să mai respire.

Simţea trezindu-se într-însa o stare primitivă, la fel de sălbatică precum sărutările lui Pierre, care făcea parte din vraja muzicii şi cea a poeziei lui Verlaine.

Pierre o trăgea mai aproape, tot mai aproape…

Dintr-odată, Vadă îşi dădu seama că-i

descheia nasturii de la spate ai rochiei.

Făcu o mică mişcare ca să se elibereze, dar constată că era complet captivă în braţele lui.

Era mai puternic decât se aşteptase, iar Vadă se simţea neputincioasă.

— Nu… te rog… nu!

Pierre nu păru s-o audă.

— Pierre… nu… eu…

Îi trăsese rochia în lături şi o săruta pe gât şi pe umeri, fierbinte, arzător, părând s-o pârjolească până la carne.

În acelaşi timp, Vadă avea senzaţia că încă îi mai poseda gura.

— Te rog… îl imploră ea.

Apoi, cu teamă neaşteptată:

— Mă sperii… mi-e… frică!

Era un ţipăt ca de copil, iar Pierre înălţă capul, privind-o în ochii dilataţi de spaimă.

Îi cercetă faţa.

— Nu… nu trebuie… să faci asta… nu e bine!

Pierre deveni ţeapăn, continuând totuşi s-o ţină în braţe.

— Ce spui…? întrebă el.

— N… nu trebuie… să mă săruţi… aşa. Nu trebuie… să-mi deschei rochia. Nu… nu e… bine! Sunt… sigură că e… rău!

— De ce?

— Nu… nu ştiu… dar nu trebuie să…

— Te doresc.

— Nu… înţeleg.

— Ai venit aici.

— Am vrut… să-ţi văd… studioul.

— Şi nu credeai că şi asta era rău?

— Nu… dar cred… poate… că acum… ar fi mai bine… să plec…

Era sfioasă şi nesigură. Ştia că avea umerii goi şi vedea că Pierre o privea cu o expresie ciudată.

Dintr-odată, Vadă se gândi la mama ei!

Ridică mâinil ca să-l respingă, iar el îi dădu drumul.

Vadă făcu câţiva paşi, începând să-şi încheie nasturii la loc.

Pierre stătea nemişcat, privind-o cu o lucire stranie în ochi. Apoi spuse pe un ton aproape aspru:

— Vino aici! Vreau să te întreb ceva.

Încet, cu o privire temătoare, se supuse, iar când ajunse lângă el, Pierre îi puse o mână pe bărbie.

Îi ridică faţa spre el, în lumină.

— Ia spune-mi, Vadă, îi ceru el cu un glas profund, ai mai fost vreodată în odăile unui bărbat?

— N… nu… niciodată.

— Dar… sărutată, ai mai fost?

Întrebarea părea aproape o acuzaţie.

Pleoapele Vadei tresăriră, iar în obraji i se ivi o spuză de roşeaţă.

— Numai de… tine.

— Atunci, de ce m-ai lăsat?

— N-am… crezut… şi n-am… ştiut…

— Ce n-ai ştiut?

— Că un… sărut… poate fi atât de… minunat! Ca o… poezie şi ca… muzica pe care… am ascultat-o.

Degetele lui continuau s-o ţină de bărbie.

— Îmi juri că ăsta e adevărul?

— Îţi… jur! De ce-aş… minţi?

— Eşti atât de tânără…! murmură el ca pentru sine. Ridicol, absurd de tânără! Omul mai şi uită…

Luă eşarfa de şifon care căzuse pe jos când o cuprinsese pe Vadă în braţe.

— Vino, o chemă el. Te duc înapoi la *Meurice*.

Glasul îi părea dur şi repezit. Se duse la uşă, o deschise, iar Vadă ieşi.

Rămase nehotărâtă şi uimită pe micul palier, în timp ce Pierre încuia uşa şi pornea în jos pe scară, înaintea ei.

Îl urmă, simţind că totul ieşise prost.

Îi era greu să înţeleagă de ce extazul pe

care-l găsiseră împreună se stinsese ca o lumânare, lăsând în urmă doar bezna şi ceaţa nehotărârii.

Când ajunseră în stradă, Pierre văzu în depărtare o trăsură cu un cal, mergând încet.

Şuieră ascuţit; vizitiul se întoarse şi-şi opri trăsura.

— Avem noroc, remarcă Pierre pe un ton care Vadei i se păru aproape indiferent.

Porniră grăbiţi spre trăsură.

N-o mai luă de braţ ca înainte şi, deşi îi deschise uşa, n-o ajută să urce.

Îi spuse birjarului încotro s-o ia, iar calul porni, bocănind cu copitele pe caldarâm, spre podul catedralei Notre-Dame.

Vadă stătea dreaptă, cu mâinile înleştate în poală.

Îşi dădea seama intens că Pierre se aşezase în colţul trăsurii, cât putea de departe de ea.

Nu vorbea şi, după ce parcurseră o oarecare distanţă, Vadă îl întrebă cu voce sugrumată:

— Eşti… supărat… pe mine?

— Nu.

— Atunci, de ce… mă duci… înapoi?

— N-ai vrut să mai stai.

— Îmi pare… rău.

— Chiar îţi pare rău?

Înainte ca Vadă să poată răspunde, Pierre continuă, pe alt ton:

— Nu. E o întrebare nedreaptă. Ai avut dreptate – perfectă dreptate, Vadă – să mă opreşti.

— A fost o… prostie că… m-am speriat.

— Ba a fost foarte raţional! o contrazise el.

Se lăsă tăcerea, iar după câteva momente Vadă spuse foarte încet:

— Ai să… mă mai… inviţi?

Păru să treacă foarte mult timp până când Pierre răspunse:

— Mâine plec. Trebuie să mă duc la ţară, ca să-i iau un interviu unui pictor, pentru un articol pe care-l scriu despre el în *„La Plume”*. Dacă mai eşti aici când mă întorc, te voi vizita cu plăcere.

Vadă îşi încleştă convulsiv degetele.

Era supărat! Niciodată nu-i vorbise pe un tot atât de formal, iar acum pleca, şi n-avea să-l mai vadă.

— Te rog…

Se întoarse spre el, cu o mişcare impulsivă.

— … te rog… nu înţeleg… ce-am făcut, sau… de ce eşti… arţăgos cu mine.

Pierre se uita drept înainte şi, un moment, nu întoarse capul.

Apoi o privi, mişcându-se încet, în lumina felinarelor de pe stradă.

Îi văzu faţa mică şi neliniştită, apoi o cuprinse cu braţul, strângând-o lângă el.

Vadă avu impresia că i se deschiseseră din nou porţile raiului, pentru că Pierre nu mai era supărat pe ea.

Îşi ascunse faţa lângă umărul lui şi, pentru că nu înţelegea nici acum ce se întâmplase, spuse:

— Îmi pare rău… atât de rău… că ţi-am… stricat seara…

Îi simţi braţul strângând-o puţin mai tare, în

timp ce continuă:

— A fost cel mai minunat… cel mai perfect lucru care… mi s-a întâmplat vreodată… în viaţa mea!

— Chiar vorbeşti serios? întrebă Pierre.

— Cum pot să… te conving? Acum ştiu că, înainte, n-am mai fost niciodată… fericită.

Pierre tăcu un timp, apoi spuse:

— Ascultă-mă, Vadă, vreau să-mi promiţi ceva. Vreau să-mi juri pe tot ce ţi-e mai sfânt.

Vadă ridică faţa spre el.

— Ce… anume? întrebă ea în şoaptă, speriată de tonul lui atât de solemn.

— Trebuie să-mi juri că niciodată, în nicio împrejurare, nu vei mai intra în apartamentul sau în casa unui bărbat noaptea, ba nici chiar ziua.

— A fost foarte… rău că am venit… în… studioul tău? întrebă Vadă.

— Să zicem că a fost o indiscreţie care nu trebuie să se mai repete, şi în niciun caz la Paris.

— D… de ce?

Cum Pierre nu-i răspunse imediat, Vadă îşi imagină că-şi alegea cu grijă cuvintele. Apoi spuse:

— Te-am speriat puţin şi s-ar putea ca altul să te sperie mult mai rău – unul care nu te-ar duce acasă când tu ceri voie să pleci.

— Vrei să spui… că altul ar fi putut… să mă sărute… în continuare?

— Să te sărute, şi să-ţi mai facă şi altele.

— Ce… altele?

— Nu e nevoie să ştii asta, răspunse el, din simplul motiv că-mi vei făgădui ce ţi-am cerut. Făgăduieşte-mi, Vadă.

— Îţi făgăduiesc că… niciodată nu voi mai intra în odăile unui bărbat… singură.

— Desigur, ar fi trebuit să ai o însoţitoare, nu să fii lăsată să vii la Paris numai cu o cameristă, nu-i aşa?

Vadă avu impresia că era cam iritat.

— Domnişoara Holtz ar fi trebuit să… vină cu… mine, îi explică ea. Dar a fost… reţinută…

pentru scurt timp.

— Şi mama ei a îngăduit ca două fete să plece de la New York numai cu o servitoare? Mi se pare de necrezut!

Cum putea să-i explice? se întrebă Vadă. Repede, pentru ca Pierre să nu continue, spuse:

— Am să mă ţin de… cuvânt, dar am vrut într-adevăr să-ţi… văd studioul.

— Poate am să te mai duc acolo, când mă întorc, răspunse Pierre, dar nu noaptea.

Ultimele cuvinte păruse să şi le spună sieşi.

Vadă observă că ajunseseră pe *Rue de Rivoli* şi, în câteva momente, aveau să fie la hotel.

— Te rog… vei încerca să mai vii înainte să… părăsesc Parisul? îl întrebă ea.

— Depinde.

— De… ce anume?

— Răspunsul cel mai sincer e că depinde de ceea ce voi simţi mâine dimineaţă. Cred, Vadă, că în noaptea asta amândoi am suferit efectele unei vrăji aparte. Poate că mâine ne vom simţi cu totul

altfel.

— Eu voi continua să simt că a fost cel mai… minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată, şopti Vadă.

Chiar în timp ce vorbea, trăsura opri în faţa Hotelului *Meurice* şi un portar coborî grăbit treptele ca să deschidă uşa.

Vadă nu mai avea altceva de făcut decât să coboare.

Se opri sub colonada hotelului şi-l privi pe Pierre.

— Nu intri… cu mine? îl întrebă.

Nu suporta să-şi ia rămas-bun, nu suporta gândul că s-ar fi putut ca atunci să-l vadă pentru ultima oară.

— Acesta e încă un lucru pe care nu trebuie să-l ceri nici unui bărbat care te aduce acasă, răspunse el.

— E… rău? întrebă uimită Vadă.

— Din nou, e o indiscreţie.

— Dar tu eşti… altfel.

— Mă bucur că gândeşti aşa, replică Pierre. Poate că, într-o zi, îţi vei da seama cât de diferit sunt de ceilalţi bărbaţi pe care s-ar putea să-i cunoşti.

Îi luă mâna într-a lui.

— De-asta am să-ţi urez noapte bună acum, Vadă. Culcă-te şi visează poezia lui Verlaine şi muzica lui Wagner. Sper să ne mai revedem înainte de a pleca din Paris.

Un moment, buzele lui îi atinseră mâna.

Neputincioasă, ştiind că nu mai avea ce să spună sau să facă, Vadă intră în hotel.

În hol, se mai întoarse o dată, dar nu văzu decât trăsura dispărând – şi, cuprinsă unei inimaginabile senzaţii desingurătate, urcă încet scara.

În camera ei, trase adânc aer în piept.

„Nu voi uita niciodată”, îşi spuse ea. „Nici dacă trăiesc o sută de ani, n-am să uit niciodată”.

* * *

A doua zi dimineaţă, la vederea cearcănelor vinete de sub ochii Vadei, Charity exclamă:

— La ce oră te-ai întors azi-noapte, domnişoară Vadă?

— Nu cred că era foarte târziu, răspunse Vadă evaziv.

Apoi, simţind că mai era necesară o explicaţie, adăugă:

— N-am dormit bine.

— Din cauza mâncărurilor astea străine care-ţi plac atât de mult, replică tăios Charity. Îţi dau indigestie. Nu cad bine la stomac, şi gata!

Vadă nu răspunse, iar Charity continuă:

— Cu cât ajungem mai repede înapoi în America, să mâncăm şi noi omeneşte, nu cu toate sosurile astea grele, cu atât mai bine! Eu atâta zic!

Se auzi o bătaie în uşă. După ce Vadă răspunse *„Entrez!”*, intră un valet.

— Vă caută un domn, domnişoară Sparling.

— Un domn?

Inima Vadei făcu un mic salt.

Va să zică, Pierre n-o uitase!

Dar, în timp ce aştepta, cu o luminiţă în ochi, în cameră intră Marchizul de Guaita.

Arăta şi mai elegant şi dichisit decât în magazinul domnului Worth.

— *Bonjour, Mademoiselle!*

Vadă făcu o mică reverenţă.

Se simţea aproape ridicol de dezamăgită să vadă că nu era Pierre.

— Am venit, începu marchizul, ca să mă interesez când va sosi la Paris domnişoara Holtz.

— Nu… nu ştiu… prea bine, răspunse Vadă.

— Nepreţuitul domn Worth m-a informat cine sunteţi, continuă marchizul, şi când i-am povestit mamei mele că v-am întâlnit, mi-a spus că e o veche prietenă a doamnei Holtz. Prin urmare, doreşte s-o primească la ea pe *Mademoiselle* Emmeline imediat ce soseşte la Paris.

— Îi voi transmite amabila dumneavoastră invitaţie, răspunse formal Vadă.

— Dar nu aveţi idee când trebuie să sosească?

— Poate peste câteva zile. Nu sunt sigură.

Marchizul privi în jur, prin salonul confortabil.

— Pot să iau loc?

— Scuzaţi-mă, spuse repede Vadă. N-am vrut să par neospitalieră. Vă rog să staţi jos, *Monsieur*. Vă pot oferi ceva?

— Un pahar de vin ar fi foarte acceptabil, răspunse marchizul.

Vadă trase de cordonul clopoţelului.

Apoi, fără tragere de inimă, se aşeză pe canapea, în faţa marchizului.

Spera ca acesta să nu stea mult. Voia să-şi facă probele la Worth şi să vadă unele locuri din Paris, împreună cu Charity.

Aproape ca şi cum i-ar fi citit gândurile, marchizul spuse:

— Înţeleg că aceasta este prima dumneavoastră vizită la Paris, *Mademoiselle.* Sper

că aveţi un ghid competent care să vă arate toate locurile interesante.

— Nădăjduiesc să le văd pe toate.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră şi camerista veţi merge singure?

— Nu avem încotro, replică Vadă, până soseşte domnişoara Holtz.

— Atunci, trebuie să-mi permiteţi să vă însoţesc, se oferi marchizul. Ştiu că americanii se dau în vânt după privelişti, şi vă încredinţez că sunt o călăuză cu experienţă.

Vorbea zâmbind, iar Vadă îşi dădu seama că încerca să fie cât mai amabil.

Dar avea ceva ce nu-i plăcea – probabil pentru că îl compara cu Pierre.

Pierre plecase din Paris şi era îndoielnic că avea să se mai întoarcă. Între timp, ar fi fost o prostie să refuze un îndrumător prin oraşul acela fermecător, numai pentru că Pierre nu mai era cu ea.

— Ce locuri îmi sugeraţi să vizitez,

Monsieur? întrebă ea.

— Mă întrebam dacă mi-aţi permite să vă invit la o plimbare cu trăsura în *Bois,* azi după-amiază, şi poate doriţi să luăm cina împreună diseară?

Vadă nu răspunse.

Se aştepta să fie vorba de o cină în compania altor prieteni ai marchizului, dar acesta nu mai adăugă nimic, aşa să într-un târziu spuse:

— Sunteţi foarte amabil, *Monsieur,* şi abia aştept să văd *Bois de Boulogne.*

— Dar nu mi-aţi răspuns la întrebarea despre cină, sublinie el. Poate ar fi bine să adaug că niciun american n-ar dori să plece din Paris fără să fi văzut *Moulin Rouge?*

— *Moulin Rouge!* repetă Vadă, cu o lucire de emoţie în ochi. Chiar vreţi să mă duceţi acolo?

— Fireşte, răspunse marchizul, sunt un *habitué* al locului şi vă dau cuvântul meu că e un spectacol pe care nu trebuie să-l pierdeţi. Nu se compară cu nimic altceva în lume.

— Vă mulţumesc foarte mult! exclamă Vadă. V-aş fi foarte recunoscătoare şi, cum spuneţi, orice american îşi doreşte să se ducă acolo.

— Aţi citit despre *Moulin Rouge* la New York?

— Foarte mult.

— Ştiţi că aceasta este numită *„La Belle Époque”* – „Epoca Frumoasă”?

— Nici nu mă îndoiesc că aşa va rămâne consemnată în istorie, răspunse Vadă. Când am sosit la Cherbourg, am crezut că păşeam într-o pagină a istoriei.

— Şi exact asta faceţi, confirmă marchizul. Trebuie să ne asigurăm că ne vom juca rolurile istorice, dumneavoastră şi cu mine, domnişoară Sparling.

Se ridică în picioare.

— Dacă mă iertaţi, spuse el, nu voi mai aştepta paharul acela cu vin. Hotelurile din Paris nu au un serviciu la fel de rapid ca la New York.

— Înţeleg foarte bine, spuse Vadă.

— Dar voi reveni la ora trei, adăugă marchizul. Vom merge în *Bois*, şi ne vom face planurile pentru diseară. Sunt sigur că vă veţi distra bine.

Vadă făcu o reverenţă, marchizul se înclină, şi ieşi înainte de a sosi chelnerul ca să întrebe ce doreau.

* * *

„Extraordinar!” îşi spuse Vadă, în timp ce marchizul o plimba prin *Bois de Boulogne* cu micul lui faeton.

Niciodată nu mai văzuse victorii, cupeuri şi landouri atât de elegante, cu ocupaţi atât de distinşi şi cai atât de aleşi.

Toţi păreau să se ia la întrecere pentru a arăta cât mai şic, original şi flamboiant.

Aleile frumoase, cascadele, fântânile şi abundenţa de flori făceau să pară de necrezut că

Bois de Boulogne fusese cândva o simplă pădure.

Acum, era de un pitoresc deliberat, în stilul plănuit de Napoleon al III-lea.

Privind în jur, Vadă putea înţelege ceea ce spusese cineva odată:

„Mai puţin pământul şi copacii, totul e artificial în *Bois de Boulogne*. Nu lipseşte decât o raţă mecanică”.

Dar nu era nevoie, descoperi Vadă, de păsări sau animale mecanice.

Marchizul îi arătă *Le Jardin Zoologique d'Acclimatation,* spunându-i că grădina zoologică fusese concepută pentru reproducerea şi aclimatizarea speciilor străine de animale şi plante.

Trecură şi pe la sere, prin Rotonda Viermilor-de-mătase, prin marele Aviariu, pe la Acvariu şi pe la *Poulerie*.

Concentrându-se să-şi mâne atelajul, marchizul nu spunea prea multe, dar când vorbea, Vadă avea impresia că-i zărea în ochi o lucire curtenitoare.

De asemenea, îi vorbea pe un ton mai familiar decât şi-ar fi permis dacă ştia că de fapt ea era domnişoara Emmeline Nevada Holtz.

Totuşi, Vadă era hotărâtă să se folosească de serviciile lui pentru a vizita Parisul.

Nancy Sparling îi spusese să se distreze şi să-şi folosească ochii. Însă mai voia şi să profite la maximum de acele ocazii care puteau să nu i se mai ivească niciodată.

Îşi amintea ce-i promisese lui Pierre şi-şi spuse că în niciun caz n-avea să-i permită marchizului s-o ducă în apartamentul lui, dacă o invita, după ce plecau de la *Moulin Rouge*.

Dar i se părea, în pofida lucirii din ochii lui, că marchizul se comporta cât se putea de discret.

Era sigură că, dacă mama lui era prietenă cu doamna Holtz, nu şi-ar fi permis să jignească o persoană angajată în slujba familiei Holtz.

Când marchizul o aduse înapoi la *Meurice*, îi mulţumi cu efuziune pentru că o dusese în *Bois.*

— Voi reveni la ora şapte, *Mademoiselle*, îi

promise el, ca să putem lua cina înainte de a merge la *Moulin Rouge*.

Vadă tocmai se pregătea să-l întrebe, cam neliniştită, unde intenţiona s-o invite, când marchizul spuse:

— Mă gândeam că v-ar face plăcere să cinaţi la *Grand Vefour*. După părerea mea, acolo se servesc cele mai bune mânăruri din Paris.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Vadă, şi vă mulţumesc foarte mult pentru invitaţie.

În seara aceea, îşi spuse ea, în timp ce se îmbrăca pentru cină, nu mai era cazul să arate modest sau să pară deplasat, printre poeţii săraci.

În acelaşi timp, ar fi fost o greşeală să se îmbrace prea elegant, în ipostaza ei de domnişoară de companie a lui Emmeline Nevada Holtz.

Prin urmare, alese o rochie pe care şi-o cumpărase la New York, mult mai puţin pretenţioasă decât piesele croite de mâinile vrăjitoreşti ale marelui Worth.

Totuşi, era foarte atrăgătoare, albastră ca

floarea de nu-mă-uita. Avea tivuri de dantelă fină la poale şi în jurul decolteului, precum şi la manşete.

Desigur, bijuteriile nici nu intrau în discuţie, dar îşi legă la gât o panglicuţă de aceeaşi culoare şi-şi prinse părul într-o fundă bogată, de catifea albastră.

Toate franţuzoaicele purtau pălării seara, ceea ce Vadei i se părea ciudat. În plus, încă nu găsise un pălăriei convenabil. Reţinu să-l întrebe pe domnul Worth, a doua zi dimineaţă, ce magazin îi recomanda.

Charity îi dădu o etolă de catifea în aceeaşi culoare cu cea a rochiei.

Fiind vară, era tivită nu cu blană, ci cu puf de lebădă, iar Vadă spera ca marchizul să n-o găsească prea opulentă pentru o simplă domnişoară de companie.

În acelaşi timp, ştia că dacă n-ar fi considerat-o doar o simplă angajată a bogatei domnişoare Holtz, lipsită de orice importanţă în

societate, n-ar fi invitat-o în oraş singură. Aşa ceva nu se cuvenea.

Când sosi, marchizul exclamă:

— *Vous êtes ravissante!*

I-ar fi fost imposibil să nu fie încântată de un asemenea compliment şi spera ca astfel să scape de dorul insuportabil care toată ziua îi frânsese inima.

Încerca să nu se gândească la Pierre.

Bunul-simţ îi spunea că n-avea niciun rost să-şi strice vizita la Paris doar fiindcă-i era dor de un om pe care-l cunoscuse doar în ajun.

Dar Pierre se inflitrase în viaţa ei şi, oricât încerca să-şi spună că totul nu era decât rodul imaginaţiei sale, părea să fi schimbat întreaga ei lume.

Ştia fără putinţă de tăgadă că, atunci când o sărutase, Pierre îi dezvăluise dragostea la care visase dintotdeauna.

„L'amour toujours monte comme la flamme".

Parcă-l auzea din nou pe Verlaine rostind acele cuvinte.

Apoi, când Pierre o sărutase, o flacără o încălzise pe dinăuntru, înteţindu-se până când fusese nevoită să recunoască adevărul: era dragostea.

„N-am să mă gândesc la el… N-am să mă gândesc!” îşi tot spunea Vadă.

Şi totuşi, Pierre nu-i mai dispărea din gânduri. Încontinuu îi vedea chipul înaintea ochilor, îi simţea buzele posedându-le pe ale ei!

„Trebuie să mă concentrez asupra marchizului şi a locurilor unde mă duce”, îşi spuse ea în timp ce intrau la *Grand Vefour*.

Localul era mai mic decât se aşteptase. Dar citise despre *Palais Royal* şi ştia cum, pe vremea când fusese Palatul faimosului Duc d’Orléans, acesta devenise peste noapte cel mai bogat om din Franţa, pentru că-l transformase într-un local de divertisment, cu cazionuri şi restaurante.

Un loc unde se adunau cele mai drăguţe

femei din Paris, spre încântarea domnilor.

Practic, tot ce mai rămăsese din veselia nebunatică, extravaganţa şi necuviinţele acelei perioade era *Grand Vefour*.

Pereţii încă mai erau decoraţi cu fresce Directoire de o frumuseţe delicată, sub plafonul Louis XVI aflat acolo şi în perioada Revoluţiei.

Peste tot se vedeau canapele roşii şi confortabile.

În timp ce Vadă privea în jur, spre ceilalţi meseni, marchizul spuse:

— Aici au cinat Josephine şi Napoleon Bonaparte, la începutul poveştii lor de dragoste!

— Chiar aşa?! exclamă Vadă.

— Iar Fragonard, pictorul femeilor neasemuit de frumoase, a murit la şaptezeci şi patru de anui, după ce mâncase aici o îngheţată de maraschino!

Vadă râse.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă.

Dar, când sosi mâncarea, îi fu greu să nu

mănânce peste măsură, aşa cum făcuse Fragonard! Era mai presus de orice laude.

— Vorbiţi-mi despre dumneavoastră, îi ceru marchizul. Toate tinerele femei americane sunt la fel de neconvenţionale ca dumneavoastră?

— Cum adică… neconvenţionale? întrebă Vadă cam nesigură.

— Aţi venit la Paris singură, răspunse marchizul, iar pentru o femeie frumoasă aşa ceva ar putea să fie foarte periculos.

Vadă se gândi la avertismentul lui Pierre din seara trecută. Apoi, ridică bărbia.

— Sunt americană, replică ea. Dacă facem lucruri neconvenţionale, oamenii ne scuză, considerând că la altceva nu ne pricepem!

Marchizul râse.

— Un răspuns foarte evaziv şi absolut dezarmant! remarcă el. Iar acum, spuneţi-mi: de ce găsiţi Parisul atât de atrăgător?

— Sunt foarte multe de văzut şi de învăţat, răspunse Vadă.

— În ce sens?

— Noi, cei de peste Atlantic, suntem convinşi că toate gândurile noi, ideile noi şi modele noi provin de la Paris.

Râzând, marchizul începu să vorbească despre noile invenţii ştiinţifice care făceau ca Franţa să fie invidiată de lumea întreagă.

Părea să ştie foarte multe despre ştiinţă şi era un om extrem de citit.

Totuşi, avea ceva ce Vadei nu-i plăcea; ar fi vrut doar să înţeleagă ce anume. Nimeni n-ar fi putut să fie mai atent şi plin de consideraţie.

Când plecară, cu caleaşca închisă a marchizului trasă de doi impresionanţi cai negri ca pana corbului, Vadă se temu să nu încerce să devină prea familiar.

Marchizul, însă, nu schiţă niciun gest de a o atinge.

Ajungând în Montmartre, Vadă se aplecă înainte, emoţionată, ca să vadă *la butte sacrée*, care nu era numai un local al plăcerilor, ci şi

colina sacră a Sfântului Denis, primul Episcop al Parisului.

Trecuseră prin zona Pigalle, despre care marchizul comentase laconic că era vestită pentru:

— … hoţi, contrabandişti, escroci, pungaşi, peşti şi prostituate, ţigani şi cântăreţi.

Apoi Vadă coborî în lumina felinarelor cu gaz şi a firmelor electrice, privind vrăjită aripile uriaşe ale morii care se învârteau deasupra.

Moulin Rouge îşi deschisese porţile pentru prima oară în 1889 şi făcuse ca *French cancan*-ul să ajungă vestit în întreaga lume.

După războiul franco-prusac, dansul era popular în rândurile clasei muncitoare, care-l numea *„le Chahut”*, ceea ce însemna „zbânţuit şi gălăgios”.

În *Moulin Rouge*, Vadă văzu o sală mare cu mese în jurul ringului de dans şi o orchestră la balcon.

Marchizul fu salutat cu plecăciuni ceremonioase şi condus la o masă despre care

Vadă află că-i era rezervată în fiecare seară.

Privi în jurul ei, emoţionată. Localul era ticsit.

— Spuneţi-mi, de unde vin toţi aceşti oameni? îl întrebă ea pe marchiz.

Acesta râse.

— Unii pot fi din cartierele înstărite Poissy, Neuilly şi Faubourg St. Honoré, şi vin aici ca să stea cot la cot cu artizanii, funcţionarii şi vânzătorii locali.

Zâmbindu-i Vadei, adăugă:

— De asemenea, veţi găsi un mare număr de compatrioţi de-ai dumneavoastră, căscând ochii la *demi-mondaines* şi *les jolies poules.*

Vadă nu înţelese ce voia să-şi spună, dar nu vru să-şi arate neştiinţa.

Dintr-odată, orchestra atacă un acord răsunător, iar în mijlocul ringului năvăliră dansatoarele, fâlfâindu-şi fustele înfoiate.

Începând cu câţiva paşi simpli, începură să se agite tot mai frenetic, învârtindu-se ca nişte

titirezuri, făcând roţi-mari şi punctându-şi rotirile cu vestitele aruncări ale picioarelor în sus.

Acela, îşi dădu seama Vadă, era *Cancan*-ul.

Era un dans zgomotos şi tropăitor, cum nu mai văzuse niciodată. Inspira o stare pământească şi animalică, iar fetele care dansau nu fuseseră alese după înfăţişare.

Dansul lor era primitiv, desfrânat, şi se termina printr-un *grand écart* – sau „spagat” – care le făcea să se aşeze violent pe podea, cu ambele picioare întinse la orizontală, în direcţii opuse.

Vadă nu avea de unde şti că multe fete se accidentau, rămânând infirme pe viaţă.

— Iar acum, spuse marchizul după ce dansul se sfârşit, o veţi vedea pe „La Goulue”.

— Cine e? întrebă Vadă.

— Adevăratul ei nume este Louise Weber, iar porecla înseamnă „nesătula”.

— De ce i se spune aşa?

— De la obiceiul ei de a bea cu lăcomie

toate resturile din pahare.

— E dansatoare? întrebă Vadă surprinsă.

— A fost spălătoreasă, model pentru pictori şi dansatoare, încă din adolescenţă.

În timp ce marchizul vorbea, printre strigătele, şuierăturile şi chiotele tuturor celor prezenţi, „La Goulue” intră în scenă.

Era o blondă voinică şi aspră, cu o faţă bucălată şi rumenă, capricioasă şi vicioasă.

Avea gura mare, lacomă, senzuală, iar Vadă înţelese cum îşi dobândise porecla.

Începu să danseze încet, iar Vadă, oricât era de inocentă, îşi dădu seama că vedea un spectacol atât de necuviincios şi, într-un fel, aproape bestial, încât se simţi cuprinsă de o stânjeneală acută.

Fusta lungă a lui „La Goulue” era tivită cu metri întregi de dantelă şi, când îşi arunca picioarele deasupra capului, pe rând, i se vedea uşor pielea dintre ciorapi şi chiloţii cu volane.

Mai mult, violenţa mişcărilor ei din picioare îi făcea pieptul mare să pară în pericol de a scăpa

din corsaj.

Niciodată nu crezuse Vadă că o femeie putea fi atât de neobrăzată şi indecentă în comportamentul ei, nici măcar pe scenă.

Auzise despre *CanCan*, dar nu fusese prea sigură la ce să se aştepte.

Acest dans, însă, era dezgustător – aproape revoltător!

Deşi depăşea puterea ei de înţelegere, simţea cumva că, fără graţie feminină, dansatoarea cea cărnoasă contura întortochelile lascive ale imaginaţiei sale depravate, cu fiecare răsucire şi aruncare bruscă din şolduri.

Vadă urmări reprezentaţia înroşindu-se treptat în obraji, până când simţi că nu putea să mai privească.

Atunci, când genele i se coborâră, mutându-şi ochii dinspre acel spectacol de o vulgaritate inexprimabilă, îşi dădu seama că marchizul o observa.

Parcă simţindu-i jena, acesta întrebă încet:

— Mergem?

— Da… vă rog.

Vadă seridică în picioare şi porniră prin sala aglomerată, unde clienţii strigau, fluierau şi o chemau pe „La Goulue”, spre trăsura care-i aştepta afară.

Se urcară şi, în timp ce plecau, marchizul întrebă:

— Aţi fost şocată?

— Am fost… surprinsă, răspunse Vadă. Nu mă… aşteptam la… aşa ceva.

Marchizul o privea atent în lumina felinarelor.

— Sunteţi foarte tânără.

Vadă îşi aminti că şi Pierre îi spusese acelaşi lucru în seara trecută şi se întrebă de ce bărbaţii se tot refereau la vârsta ei.

— Spuneţi-mi ceva, *Mademoiselle*, îi ceru marchizul. Aţi avut vreodată un amant?

O clipă, Vadă nu înţelese ce voia să spună, după care se simţi la fel de şocată de cuvintele lui

cum fusese şi de dansul lui „La Goulue”.

— Nu, în niciun caz! răspunse ea indignată. Şi consider că nu aveţi… dreptul… Să-mi puneţi… o asemenea… întrebare!

— Eram sigur, murmură încet marchizul. Dar trebuia să mă conving.

Vadă întoarse capul, privind pe fereastră, în timp ce coborau colina Montmartre.

— Sunteţi tânără, neatinsă şi foarte frumoasă, spuse încet marchizul.

Vadă se întrebă dacă ar mai fi considerat-o neatinsă, ştiind că fusese sărutată în seara trecută.

Cât de diferite erau impresiile de la *Moulin Rouge* de iluminarea spirituală pe care o cunoscuse la *Soleil d’Or!*

Îi era greu să se exprime în cuvinte, dar în această seară nu se simţea decât înjosită.

Apoi îşi spuse că nu avea niciun drept să se plângă.

Voise să se ducă la *Moulin Rouge* şi, dacă fusese dezamăgită, aceasta era vina ei, nu a

marchizului, care avusese amabilitatea de a o duce acolo.

Se întoarse spre el, dintr-o mişcare impulsivă, numai pentru a vedea că o privea în continuare cu acea expresie ciudată, iar cuvintele pe care se pregătise să le rostească îi pieriră de pe buze.

Nu ştia de ce, dar simţea că era ceva straniu cu marchizul – ceva ce nu putea să-şi explice.

Apoi, marchizul o întrebă:

— Vreţi să luaţi cina cu mine mâine seară, domnişoară Sparling? Aş dori să-mi cunoaşteţi câţiva prieteni. Va fi o petrecere interesantă şi aş vrea foarte mult să veniţi.

Un moment, Vadă fu gata să-l refuze, dar apoi îşi spuse că ar fi fost o prostie.

Dacă nu lua cina cu marchizul, trebuia să stea în hotel, ascultând-o pe Charity cum se plângea de Franţa şi ardea de nerăbdare să se întoarcă la New York.

Pierre n-avea să se întoarcă la Paris atât de

curând şi, chiar dacă o făcea, probabil nu voia s-o mai vadă.

Acest gând o făcea să simtă în piept o greutate aproape insuportabilă.

Pentru că nu suporta să se gândească la Pierre şi nu putea îndura gândul că n-avea să-l mai vadă niciodată, se grăbi să-i răspundă marchizului:

— Sunteţi foarte bun. Vă accept cu plăcere invitaţia la cină, dacă sunteţi sigur că nu v-aţi plictisit de mine.

— Sunt cât de poate de sigur, răspunse marchizul. Să trec să vă iau la ora şapte?

— Voi fi gata, îi promise Vadă, şi vă mulţumesc foarte mult pentru această seară. Cina mi-a plăcut enorm.

— Dar nu şi la *Moulin Rouge!* completă el. Mă rog, e foarte bine. Aşa se şi cuvine să fie.

Vadă îl privi surprinsă, iar marchizul continuă:

— Fetele tinere şi inocente n-o pot vedea pe „La Goulue” fără să li se facă greaţă.

— Mă faceţi să par foarte… proastă!

— Nu proastă. Inocentă, şi foarte frumoasă. Aşa cum arătaţi şi când aţi apărut în salon la Worth, îmbrăcată cu rochia aceea albă.

Vadă se simţi încălzită de admiraţia din glasul lui.

Cel puţin, o găsea atrăgătoare, chiar dacă Pierre nu voia s-o mai vadă.

— Trebuie să-mi vorbiţi despre prietenii dumneavoastră şi interesele lor, spuse ea. Întotdeauna mi-e dificil să conversez cu noile cunoştinţe, dacă nu ştiu despre ce să vorbesc.

— Vor avea ei destule despre care să vă vorbească, răspunse marchizul, şi vă asigur că vă vor găsi la fel de unică precum vă găsesc şi eu.

— Unică? repetă Vadă cu un zâmbet.

— Nu ştiţi, replică marchizul, cât de neobişnuită – ba chiar, într-adevăr, unică – sunteţi pentru Paris.

Capitolul 6

Dimineaţa, Vadă găsi o scrisoare de la Nancy Sparling. Conţinea următoarele:

„Mă tem că piciorul meu se va vindeca mai încet decât mă aşteptasem, aşa că-mi va fi imposibil să mai ajung la Paris.

Propun ca, imediat ce-ţi termini probele, sau vei avea destule rochii ca să porneşti spre Anglia, să pleci.

Mă întrebam dacă am făcut bine lăsându-te să te duci acolo singură, dar sunt convinsă că ai fost înţeleaptă şi ţi-ai putut purta de grijă bine.

Trimite-i ducesei moştenitoare o telegramă spunându-i ziua şi ora când vei traversa Canalul, şi sunt sigură că vei găsi un curier aşteptându-te la Dover ca să te conducă la castel.

Sunt foarte dezamăgită că nu-ţi pot arăta Parisul, aşa cum intenţionasem…”

Scrisoarea continua, dar Vadă nu se putu concentra decât asupra frzelor care-i spuneau să plece în Anglia.

Ştia prea bine că, întrucât domnul Worth lucrase atât de mult la rochiile ei înaintea sosirii la Pierre, avea deja o garderobă destul de numeroasă ca s-o ia cu ea în Anglia.

Dar cum să plece?

Nu era sigură dacă şi când avea să se întoarcă Pierre, nici dacă atunci dorea s-o mai vadă.

Totuşi, ştia că nu suporta să plece, atâta vreme cât exista speranţa să se mai întâlnească.

Imediat ce terminară micul dejun, Vadă şi Charity porniră spre casa de mode a domnului Worth, unde aflară că erau gata şi mai multe rochii decât se aşteptaseră.

Vadă avea senzaţia că aproape o forţau să ia hotărârea de a părăsi Parisul cât mai curând şi încerca să găsească diverse detalii care aveau

nevoie de modificări, numai pentru a amâna momentul trimiterii rochiilor la hotel.

Reveniră la *Meurice* să ia prânzul, după care Charity întrebă:

— Ce doreşti să faci în după-amiaza asta, domnişoară Vadă?

— Nu… Nu m-am… hotărât, răspunse Vadă.

Se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

Erau atât de multe pe care voia să le vadă, atâtea locuri pe care încă nu le vizitase – dar, lucru incredibil, îi pierise complet entuziasmul!

Ştia că Charity se aştepta să-şi dorească o vizită la Notre-Dame sau o ascensiune până în vârful Turnului Eiffel.

În mod inexplicabil, Vadă nu-şi dorea niciuna, nici alta – şi totuşi, dacă era sinceră cu sine însăşi, explicaţia era simplă.

Toată voia bună şi atracţia Parisului pieriseră odată cu Pierre.

„Sunt ridicolă!” îşi spuse Vadă. „A fost un

bărbat care a apărut în viaţa mea pe neaşteptate şi a plecat la fel de repede”.

Dar nici cele mai raţionale argumente nu reuşeau să-i alunge durerea din inimă şi sentimentul că nu merita să mai vadă nimic din Paris, pentru că n-o mai interesa.

— Ei bine, domnişoară Vadă, spuse Charity, dacă acum n-ai nevoie de mine, eu mai am câte ceva de călcat, iar camerista a spus că pot folosi călcătoria de pe coridor.

— Aştept aici până termini, răspunse Vadă.

— Eşti obosită, asta-i, declară Charity, pe familiarul ei ton dojenitor. Două seri de-a rândul în oraş, şi toate probele alea, în timpul zilei… De-ajuns ca să doboare pe oricine!

Vadă nu-i răspunse, iar Charity încheie:

— Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, domnişoară Vadă, ridică-ţi picioarele pe canapea şi citeşte o carte bună. Acasă, îţi plăcea mereu să faci asta.

Şi, fără să aştepte răspunsul, ieşi din salon.

Vadă rămase la fereastră, privind copacii din Grădinile Tuilleries dar fără să vadă nimic.

Nu vedea decât chipul lui Pierre şi-i auzea glasul spunându-i:

„Ma belle! Ma petite!”

De ce stricase seara petrecută împreună? se întrebă ea pentru a mia oară.

De ce se temuse când el o sărutase pe gât şi pe umeri?

Nu-şi putea explica prea bine ce simţise.

Voise ca Pierre s-o sărute în continuare. Voia să mai simtă extazul pe care i-l provocase şi care, din cine ştie ce motiv, o speriase atât de tare.

„De ce? De ce am fost atât de proastă?” se întreba ea din nou.

Pesemne stătuse mult timp la fereastră, orbită de deprimare.

Auzi un ciocănit, iar uşa din spatele ei se deschise.

— Vă caută un domn, *Mademoiselle*, anunţă un valet.

Vadă se întoarse încet, fără prea mult interes.

Bănuia era marchizul, venit să mai pună la punct unele amănunte pentru dineu. Apoi, uşa se închise în urma vizitatorului, iar Vadă îl văzu.

Era Pierre!

Purta aceeaşi redingotă de catifea verde dintotdeauna, dar părea cumva mai înalt, mai lat în umeri şi mai impunător.

Ochii li se întâlniră şi niciunul dintre ei nu putu face vreo mişcare.

Vadă avu impresia că între ei se formase un câmp magnetic; ceva vibrant şi viu, care-i tăia graiul, imobilizând-o pe loc.

— Pierre!

Vocea îi suna straniu chiar şi în propriile ei urechi.

O luă la fugă spre el.

— Te-ai întors! Te-ai întors!

— Da, m-am întors, răspunse Pierre cu glasul lui profund, privind-o.

Vadă se opri în faţa lui.

Pierre nu făcu nicio încercare de a o atinge. Mâinile Vadei, întinse spre el, căzură pe lângă trup.

— Mă temeam să nu… mă uiţi, şopti ea abia auzit.

— Mi-a fost cu neputinţă.

Îl privi întrebător, iar Pierre spuse:

— Pune-ţi pălăria – vreau să-ţi vorbesc. Putem merge să stăm pe o bancă în *Jardins des Tuileries.*

Ochii Vadei se luminară. Îi zâmbi.

— Mi-ar face plăcere.

Se duse grăbită în dormitor şi găsi o pălărioară de pai cu panglici albastre şi flori, asortată cu rochia de muselină albastră pe care o purta.

Se bucura că era una dintre cele mai frumoase rochii ale ei, dar nu avea timp să se gândească la sine însăşi.

Pierre se întorsese şi întreaga lume părea

dintr-odată frumoasă şi plină de viaţă.

Se întoarse grăbită la el.

Pierre stătea în salon, acolo unde îl lăsase, iar Vadă avu impresia că-i vedea pe chip o expresie foarte serioasă.

În timp ce Pierre îi deschidea uşa spre antreu, îl întrebă:

— Mă aştepţi un moment până-i spun lui Charity că ies, ca să nu se îngrijoreze?

— Desigur.

Ieşiră pe culoar, iar Vadă alergă spre călcătoria folosită de cameriste.

Charity era acolo, călcând rochia pe care Vadă o purtase în seara trecută.

— Mă… mă duc să fac o plimbare cu… cu nişte prieteni, spuse Vadă cu sufletul la gură.

— Foarte bine, răspunse Charity. Aşa, o să-ţi mai treacă melancolia. Nu ştiu ce-i cu dumneata, domnişoară Vadă, sper numai să nu fii bolnavă.

— Mă simt foarte bine! răspunse Vadă.

Se întoarse şi o luă la fugă pe coridor, înapoi spre locul unde o aştepta Pierre.

— Acum putem merge în grădină, îi spuse ea.

Ochii-i străluceau că ai unui copil căruia i s-a promis un cadou deosebit.

— Vino atunci, spuse el.

Şi coborâră scara, ţinându-se de mână, până când Pierre îi dădu drumul.

Porniră pe *Rue de Rivoli,* apoi traversară spre poarta din fier forjat de la *Tuileries.*

Părea imaginea Primăverii însăşi, îşi spuse Vadă, privind liliacul violet, şi florile de cireş albe şi roz ca amoraşii lui Bouchet, profilate pe cerul albastru.

Păreau să fie singuri în tot parcul, iar Pierre o conduse spre o bancă ascunsă sub ramurile aplecate ale copacilor.

Se aşezară. Vadă se întoarse spre el însufleţită, privindu-l în ochi.

— Mi-era atât de… teamă că n-ai să te

întorci înainte de… plecarea mea!

— Te gândeşti să pleci?

Nu-i răspunse de-a dreptul. În schimb, spuse:

— Va trebui să plec… la un moment dat.

— Da, aşa se pare – dar nu imediat, şi despre asta voiam să-ţi vorbesc.

Vadă aşteptă, încordată.

În glasul lui se simţise o tonalitate pe care n-o înţelegea.

— Ne-am întâlnit întâmplător, începu Pierre, şi cred că amândoi ne-am dat seama, chiar din prima clipă, că se întâmpla un lucru la care nu ne aşteptaserăm.

În timp ce vorbea, întoarse încet capul, astfel încât acum Vadă nu-i mai vedea decât profilul.

— Sunt mult mai vârstnic decât tine, Vadă, spuse el. Cu cel puţin opt ani, şi trebuie să mă gândesc pentru amândoi.

— La ce… să te gândeşti? întrebă ea, cu un uşor tremur în voce.

— La noi, răspunse Pierre, şi la ceea ce am simţit unul pentru altul – dacă a fost realitate, sau doar iluzie. O iluzie foarte puternică – dar, totuşi, numai o iluzie.

— Nu cred că… înţeleg.

Pierre zâmbi.

— E foarte uşor să fii sedusă de poezie, de muzică şi, desigur, de Paris!

Stând nemişcată, Vadă spuse cu o voce mică şi pierdută:

— Vrei să spui că… atunci când m-ai… sărutat… nu a însemnat nimic… pentru tine?

— Nu, nu, în niciun caz nu spun asta, răspunse Pierre.

Se întoarse spre ea şi-i luă mâna într-a lui.

— Iubita mea, a fost minunat! Atât de magnific, încât n-am să uit niciodată!

Îi văzu ochii luminându-se şi adăugă:

— Dar, pentru că eşti atât de tânără, consider că trebuie să-ţi las timp să te gândeşti.

— La… ce?

— La tine şi la mine.

Oftă uşor.

— Mă explic foarte prost. Ceea ce încerc de fapt să-ţi spun e că totul se întâmplă prea repede. Trebuie să aşteptăm un timp, ca să ne cunoaştem mai bine. Am multe de aflat despre tine, şi tu ai la fel de multe de aflat despre mine. Dacă ne lăsăm duşi de valul emoţiilor, s-ar putea să regretăm amândoi.

Vadă nu spuse nimic, iar Pierre continuă:

— Ştii atât de puţine despre lume, câtă vreme eu ştiu atât de multe. De asemenea, ştii foarte puţine şi despre iubire.

Îi eliberă mâinile, privind din nou prin grădină.

— Motivul pentru care am plecat, urmă el încet, este acela că m-am aşteptat să simt cu totul altceva pentru tine când nu te mai vedeam, dar… a trebuit să mă întorc.

— Mă bucur… să aud… răspunse Vadă, cu sufletul la gură.

— Dar sunt hotărât să procedăm înţelept, continuă Pierre. Ne vom întâlni, vom sta de vorbă, şi vom hotărî dacă ceea ce simţim unul pentru celălalt este într-adevăr iubire, sau doar o imitaţie foarte reuşită.

Vadă îşi trase respiraţia.

— Dar credeam…

Se opri.

— Continuă, o încurajă Pierre.

— Poate n-ar trebui… să spun, răspunse ea. M-ai putea crede… nepoliticoasă.

— Îmi asum riscul, răspunse el. Vreau să aud ce ai de spus.

— Doar că… mi se pare că… de fapt spui…

Vadă ezita.

— Că trebuie… să fim raţionali, logici şi… convenţionali. Toate aceste lucruri, despre care credeam că n-au nicio legătură cu… simbolismul.

Pierre râse uşor.

— Ai dreptate, draga mea! Sigur că ai dreptate! Încerc să gândesc, nu să simt. În acelaşi

timp, cum se întâmplă întotdeauna în viaţă când un lucru devine foarte personal, vedem totul într-o altă lumină decât atunci când teoretizăm.

— Ce vrei… să facem…? întrebă nefericită Vadă.

— Pe moment, răspunse el privind-o din nou, nu vreau decât să-ţi spun că eşti mai frumoasă decât îmi aminteam, mai fermecătoare decât credeam că poate fi orice femeie.

— Vorbeşti… serios?

— Acum îmi explic ceea ce simt, răspunse Pierre, cu un uşor zâmbet.

Îi luă iar mâna într-ale lui.

— Trebuie să fii chibzuită, *ma petite*. Nu ştiu nimic despre tine, decât că eşti absolut adorabilă, iar tu nu ştii despre mine decât că te iubesc!

În ochii Vadei părea să se reflecte toată strălucirea soarelui din grădină, iar degetele i le strânseră pe ale lui.

— Chiar… mă… iubeşti?

— Am încercat să-mi spun că e o iluzie, răspunse el, dar n-am reuşit.

— Şi eu te iubesc! declară Vadă. Te iubesc atât de mult, încât a fost un chin să cred că n-am să te mai văd niciodată!

— O, draga mea dulce!

— Poate n-ar trebui… să spun… continuă Vadă.

Pierre îi sărută palma, cu buzele stăruindu-i pe pielea ei fină, făcând s-o străbată un fior, iar Vadă ştiu imediat că din noi îi aprinsese flacăra pe care o simţise când se sărutaseră pe malul Senei.

Apoi Pierre îi eliberă mâna, depunându-i-o ferm în poala rochiei albastre.

— Te iubesc, dar în acelaşi simt, simbolism, nesimbolism, am să fiu cumpătat! declară el. Am senzaţia că ai cunoscut foarte puţini bărbaţi la viaţa ta.

— N… nu prea… mulţi.

— Tatăl tău mai trăieşte?

— Nu.

— Dacă ar trăi, ar spune, la fel ca mine, că nu trebuie să te repezi să faci nimic, când ştii atât de puţine despre bărbaţi şi despre viaţă. Vom vedea Parisul împreună. Vom sta de vorbă, vom râde şi, pentru moment, nu ne vom face nicio grijă pentru viitor. De acord?

— Sunt de acord… cu orice, atâta vreme cât pot fi… Cu tine, răspunse Vadă.

— Vom fi prieteni, continuă Pierre, prieteni face fac schimb de idei şi nu-şi cer prea multe unul altuia.

— Mi-ar plăcea… să-ţi fiu… prietenă.

— Atunci, suntem de acord, zâmbi Pierre. Unde luăm cina diseară?

— Oriunde, răspunse Vadă – dar imediat scoase un mic strigăt.

— Ce s-a întâmplat?

— Am promis să iau cina cu un grup. N-aş fi acceptat, dar nu ştiam că aveai să te întorci atât de curând.

— Cu cine iei cina? se interesă Pierre.

— Cu Marchizul de Guaita.

Pierre înălţă din sprâncene, iar Vadă continuă:

— A trecut ieri pe la hotel, ca să întrebe când urmează să sosească Emmeline Holtz. Se pare că mama lui e prietenă cu doamna Holtz.

— Şi, cum domnişoara Holtz nu era acolo, te-a invitat pe tine în schimb?

— M-a… dus la… *Moulin Rouge*, răspunse Vadă, cu voce cam nesigură.

— Singură? întrebă el tăios.

— D… da, se bâlbâi Vadă, dar a fost… înţelegător când… am fost şocată.

— Ai fost şocată?

— Da. A fost îngrozitor! Femeia aceea, care dansa atât de dezgustător! Degradant! Nu mă aşteptam să fie aşa.

Pierre nu spuse nimic, iar Vadă continuă:

— Marchizul… m-a dus de-acolo şi… şi a… păru să… mă înţeleagă.

— Nu avea dreptul să te ducă acolo singură.

— S-a comportat foarte… corect, doar că…

Făcu o pauză.

— Doar că…? o îndemnă Pierre.

Nefericită, Vadă constată că era din ce în ce mai furios.

— Mi-a pus o… întrebare pe care… nu se cuvenea să mi-o pună.

— Ce anume?

— M-a întrebat… dacă am avut… un amant!

În timp ce vorbea, Vadă roşi. Îi era dificil să rostească acel cuvânt.

— Cum şi-a permit să te jignească aşa? exclamă Pierre aproape cu sălbăticie.

— Nu… nu cred… că a vrut… să mă jignească, spuse Vadă, pentru că apoi a spus că sunt… tânără… inocentă şi… neatinsă.

Pe ultimul cuvânt, vocea îi tremură uşor.

Se gândea la felul cum o sărutase Pierre.

— Cred că n-a avut intenţii rele, murmură Pierre fără tragere de inimă. În fond, îi e bun

prieten lui Joseph Péladan, şi au întemeiat împreună Ordinul Cabalistic al Roza-Crucii.

— Ce este acela?

— Péladan şi Guaita susţin că e o reînviere a unei secte roza-cruciene medievale. Au înfiinţat o întreagă religie şi poartă costume stranii, arhaice. Péladan s-a auto-intitulat Mare Maestru, şi-a conceput propriul blazon şi numeşte Arhonii şi Marii Priori ai ordinului.

Începu să râdă.

— Totul pare doar circ. În acelaşi timp, Péladan, care e foarte talentat, scrie piese inspirate din Wagner şi din propriile lui obsesii babiloniene. Au fost puse în scenă şi au atras atenţia multor.

— Pare foarte interesant, remarcă Vadă. Aş fi vrut să ştiu toate astea, aseară.

— Apoi, Péladan a devenit impresarul unor expoziţii de mare succes. Prima Expoziţie Roza-Crucianã a avut loc anul trecut şi s-a deschis după oficierea unei slujbe preliminare, la Notre-Dame.

— Au participat multe persoane? se interesă Vadă.

— După *„Figaro”*, expoziţia a atras până la unsprezece mii de vizitatori. Au venit ambasadorii Suediei şi Americii, iar Péladan a prezidat într-o mantie neagră, cu plastron şi manşete de dantelă albă!

Vadă râse.

— Pare fascinant!

— Evident, mi-a trezit interesul, continuă Pierre, pentru că Péladan e un mare admirator al pictorilor simbolişti, şi era o şansă pentru unii dintre tinerii noştri de a-şi expune tablourile.

— Aş dori mult să-l cunosc pe domnul Péladan, spuse Vadă.

— Trebuie să-l rogi pe marchiz să te prezinte, sau poate va veni şi el la dineul de diseară.

Vadă tăcu un moment, apoi spuse:

— Trebuie să… mă duc, acum, că te-ai întors?

— Dacă ai promis, cred că e mai bine să te ţii de cuvânt, replică Pierre.

— Aş prefera să ies cu tine.

— Şi mie mi-ar fi plăcut să luăm cina împreună, dar şi mâine e o zi.

— Da, ştiu, răspunse Vadă cu îndoială, dar mi se pare că-mi irosesc degeaba una dintre serile pe care le mai am de petrecut la Paris.

Pierre zâmbi.

— Dacă te invit să iei prânzul cu mine mâine, te consolează cu ceva?

— Cu mult! răspunse Vadă. Iar mâine seară putem lua cina împreună?

— Dacă nu mi se iveşte o ocazie mai interesantă!

Imediat însă, văzându-i expresia rănită, Pierre se grăbi să adauge:

— Te tachinez doar – şi, din nou, încerc să fiu raţional.

— Aş prefera să te porţi ca un simbolist.

— Dacă mă priveşti aşa, spuse el încet, îmi

va fi greu să reţin că sunt orice altceva.

Ochii îi stăteau aţintiţi spre buzele ei, iar Vadă, instinctiv şi pe negândite, se trase mai aproape de el.

Cu un efort vizibil, Pierre se ridică în picioare.

— Vino să vizităm grădina, spuse el aproape repezit.

* * *

În timpul după-amiezii, discutară despre toate subiectele imaginabile, într-un amestec de franceză şi engleză.

Uneori, lui Pierre părea să-i fie imposibil să exprime ceea ce avea de spus altfel decât în franceză.

În alte momente, Vadă avea impresia că modul lui de a vorbi în engleză emana o profundă sinceritate.

— Când ai să-mi arăţi nişte tablouri

simboliste? întrebă ea.

— Vreau să vezi operele lui Gustave Moreau, răspunse Pierre. El a spus odată: „Nu trebuie decât să iubeşti, să visezi puţin şi să refuzi orice satisfacţie”.

— Şi asta faci şi tu?

— Am făcut-o până… am găsit ceva complet şi absolut satisfăcător, răspunse încet Pierre, privindu-i faţa.

Apoi, repede, ca şi cum ar fi spus prea mult, începu să vorbească despre picturile lui Moreau, descriindu-le compoziţia vizionară şi mistică.

La un moment dat, în timpul după-amiezii, Vadă exclamă:

— Cât sunt de fericită…! Atât, atât de fericită mă simt!

— Pentru că eşti la Paris?

— Pentru că sunt cu… tine!

Dintr-odată, între ei se lăsă tăcerea, apoi Vadă continuă:

— Azi, înainte de a sosi tu, am descoperit că

nu mă mai interesa să văd nimic, să fac nimic din tot ceea ce plănuisem.

— Şi acum?

— Acum, totul s-a trezit la viaţă! Simt pământul pulsând, florile şi iarba crescând, lumea respirând, şi fac parte din ea… fiindcă… eşti aici.

Pierre întoarse capul, spunând cu glas aspru:

— Dacă-mi vorbeşti aşa, voi uita că încerc să-ţi fiu prieten.

— Prietenii nu pot fi… fericiţi la nebunie… pentru că sunt… împreună?

— *Ma belle! Ma petite!* Ce-am să mă fac eu cu tine?

Vadei i se păru că în vocea lui Pierre se simţea o durere neaşteptată.

Apoi, în timp ce se priveau în ochi unul pe altul, grădinile dispărură din jur. Nu mai rămase decât strălucirea soarelui, orbitoare, într-o lume unde mai existau doar ei doi.

„Te… Iubesc!” îi venea Vadei să spună, dar nu îndrăznea.

Iubirea era aceea care-i făcea inima să-i bată în gât, sufocant. Iubirea care se înteţea ca o flacără arzătoare în pieptul ei.

Nu era nevoie ca Pierre s-o sărute sau s-o atingă. Vibra în faţa lui ca un instrument muzical sub atingerea unui maestru.

Erau atât de multe la care să se uite, atât de multe despre care să vorbească, încât, când în sfârşit Pierre o duse pe Vadă înapoi la hotel, îi mai rămăsese doar foarte puţin timp ca să-şi pună rochia de seară.

— Mă întrebam ce ţi s-a întâmplat, spuse Charity, dar m-am gândit că admiri priveliştile.

Vadă n-o deziluzionă.

Avea senzaţia că timpul petrecut cu Pierre în *Jardins des Tuileries* o purtase pe un tărâm fermecat.

„Îl iubesc! îl iubesc!” îşi tot spunea ea.

I se părea o absurdă pierdere de timp să iasă cu marchizul, când ar fi putut să fie cu Pierre. Totuşi, îşi aminti că marchizul îi admirase rochia

albă în care o văzuse pentru prima oară la Worth, aşa că alese una dintre rochiile albe pe care şi le adusese din America.

O făcea să arate foarte tânără şi, cum spunea marchizul, foarte inocentă.

Când coborî la parter şi-l găsi pe marchiz aşteptând-o în vestibul, arăta ca şi cum ar fi păşit jos de pe şevaletul lui Charles Gibson.

— Prietenii mei abia aşteaptă să vă cunoască, domnişoară Sparling, spuse el curtenitor, şi am numărat orele până în această seară.

Trăsura confortabilă a marchizului aştepta afară şi trecură prin *Place de la Concorde*, pornind pe Champs Élysées.

— Unde mergem? întrebă Vadă.

— Acasă la Contele de Rochegude, răspunse marchizul. Mi-e prieten şi are o sufragerie decât cea din micul meu apartament.

— Prin urmare, este o petrecere cu mulţi invitaţi?

— Vom fi treizeci.

Vadă spera să nu fie copleşită de eleganţa şi şicul celorlalte doamne prezente.

Totuşi, spre surprinderea ei, observă că majoritatea invitaţilor erau bărbaţi.

Mai erau prezente patru femei, dar erau de vârstă mijlocie şi, deşi una era îmbrăcată exotic, celelalte, în pofida titlurilor lor răsunătoare, arătau searbăd şi şters.

Bărbaţii erau de toate vârstele şi se întreceau în a-i face Vadei complimente extravagante.

Casa Contelui de Rochegude era mare şi impresionantă.

În acelaşi timp, însă, Vadei i se părea că înăuntru domnea o atmosferă profund lugubră.

Camerele păreau prea înalte, tapiseriile de deasupra lambriurilor erau închise la culoare, luminile păreau să fie rare şi slabe, după strălucirea hotelului.

Aproape imediat ce sosiră, părăsiră salonul în care-i primise contele, pentru a porni pe

coridoarele lungi care duceau spre fundul casei, unde se afla sufrageria.

Nu era o sufragerie convenţională, ci arăta mai degrabă ca sala de ospeţe a unui baron, drapată cu perdele roşii ca sângele.

Scaunele aveau blazoane stranii, iar masa lungă era decorată cu uluitor de multe cupe de aur şi argint, de toate formele şi mărimile.

Lacheii care-i serveau erau îmbrăcaţi în costume medievale şi aduceau mâncarea pe platouri de aur.

Vadă era convinsă că mobilierul şi tacâmurile de pe masă simbolizau Ordinul Roza-Crucii.

Nu voia să-l întrebe pe marchiz, ca să nu abordeze tema religiei la un dineu atât de laic. Cu siguranţă, avea să fie un dineu de neuitat.

Marchizul, care stătea lângă ea, tot insista să guste vinurile, din care se servea câte un sortiment la fiecare fel de mâncare, iar Vadă, ca să nu-l refuze, sorbea câte puţin din fiecare.

În timp ce Vadă se comporta cu reţinere, ceilalţi oaspeţi mâncau şi beau cu o poftă care dădea de crezut că fuseseră flămânzi şi însetaţi la sosire.

Spre surprinderea Vadei, păreau să aibă foarte puţine de spus. Nu se observa nici urmă din conversaţiile spirituale şi interesante la care se aşteptase.

În sfârşit, cina prelungită începu să se apropie de final.

Servitorii stinseră toate lumânările din încăpere, cu excepţia celor de pe masă.

Dintr-odată, chipurile persoanelor din jurul mesei dobândiră o înfăţişare macabră. În timp ce Vadă le privea, marchizul propuse:

— Să ţinem un toast pentru invitata noastră de onoare, frumoasă, tânăra şi inocenta domnişoară Nancy Sparling.

Se ridică în picioare, iar ceilalţi îi urmară exemplul, deşi cam clătinându-se, cu paharele înălţate.

Jenată că i se acorda atâta atenţie, Vadă reuşi totuşi să încline capul, cu un zâmbet, în timp ce mesenii îşi goleau paharele.

— Acum trebuie să beţi şi dumneavoastră pentru noi, îi spuse marchizul.

Îi dădu Vadă o cupă asemănătoare cu un caliciu de floare. Era din aur, bătută în rubine care scăpărau ca nişte scântei în lumina lumânărilor.

Marchizul avea în ochi o expresie pe care Vadă n-o înţelegea; părea surescitat, aproape triumfător.

— Beţi până la fund! îi ordonă el. Înţelegeţi? Trebuie să beţi toată cupa!

Vadă privi în cupă.

Părea să fie plină cu vin negru, şi ştiu că nu voia să bea atât de mult.

Era obişnuită doar cu câte un pahar de şampanie sau vin alb, la festivaluri, aniversări sau alte ocazii deosebite.

Înnebunită, se întrebă cum să refuze, apoi îşi dădu seama că, orice ar fi spus, ar fi părut o

grosolănie.

— Beau în sănătatea dumneavoastră şi vă mulţumesc pentru că aţi băut într-a mea, spuse ea cu sfială şi ridică potirul la buze.

Vinul avea un gust oribil!

— Beţi! Beţi-l pe tot! insistă marchizul.

Dintr-odată, Vadă îşi aminti cum îşi păcălea doica, atunci când aceasta o silea să bea câte un medicament neplăcut la gust.

În timp ce ridica din nou cupa la buze, arătă dintr-odată cu mâna cealaltă spre peretele din faţă.

— Priviţi! Priviţi acolo! exclamă ea.

Aşa cum se aşteptase, toţi se întoarseră în direcţia indicată, iar Vadă profită de ocazie pentru a înclina şipul într-o parte, vărsând vinul pe jos.

— Ce-aţi văzut? Ce era? întrebă marchizul.

— Mi s-a părut că văd o… pasăre, replică Vadă, dar poate m-am înşelat. Cred că era doar o umbră aruncată de lumina lumânărilor pe perete.

Marchizul şi toţi cei de la masă îi ascultau explicaţia, privind-o. Jenată că-i înşelase, Vadă

ridică potirul şi bău ultimele picături de vin.

Apoi îl puse la loc pe masă.

În sală se lăsase tăcerea.

Toţi cei din jurul mesei o priveau. Nu vorbeau – doar se uitau, în aşteptare.

Apoi, Vadă avu impresia că nu mai vedea decât ochii lor… crescând tot mai mari şi mai mari, venind tot mai aproape, mereu mai aproape…

Încercă să strige; încercă să se ridice de pe scaun; dar ştia că era prea târziu!

O beznă sufocantă se înălţa dinspre pardoseală, învăluind-o cu totul.

* * *

Pierre intră la *Soleil d'Or*, aşteptându-se să-l găsească acolo pe Léon Deschamps.

Aveau de discutat diverse probleme dar, deşi erau destui oameni prezenţi, Deschamps nu sosise.

Pierre scoase nişte hârtii din buzunar, le

întinse pe masă şi începu să corecteze un articol pentru următorul număr din *„La Plume”*.

Considera că revista era tot mai neinspirată şi mai banală, şi voia să discute cu Deschamps despre modalităţile de a îmbunătăţi calitatea articolelor.

Cineva se duse la pian să cânte o compoziţie destul de banală, iar Pierre tocmai terminase de scris, şi comanda un al doilea rând de băutură, când îl văzu venind spre el pe Joseph Péladan.

Acesta se apropia, arătând ca de obicei – fantastic.

Purta un costum negru cu o croială ciudată, iar pe deasupra, un enorm lanţ de aur pe care avea prins un pandantiv cu simboluri mistice – roza-cruci şi tauri asirieni înaripaţi.

— Joseph! Ce surpriză plăcută! exclamă Pierre.

— Mă aşteptam să te găsesc aici, pe tine sau pe deschamps, replică Joseph Péladan, şi uite-l şi pe Léo Taxil.

— E ceva timp de când nu ne-am mai întâlnit, răspunse Pierre.

Îl cunoştea pe Léo Taxil, un gazetar inventiv şi lipsit de scrupule, pe adevăratul său nume Gabriel-Antoine Jogând-Pages, care devenise unul dintre cei mai cunoscuţi demascatori ai ocultismului în Franţa.

Avea un adevărat geniu pentru a răspândi cele mai incredibile poveşti şi se baza pe principiul conform căruia cu cât e mai mare minciuna, cu atât o vor înghiţi mai uşor oamenii.

Pierre nu-l simpatizase niciodată, dar recunoştea că reuşise să convingă mulţi oameni, inclusiv înalţi clerici din Franţa şi din străinătate, că Magia neagră şi Francmasoneria erau inseparabile.

Mai publicase şi un mare număr de cărţi, despre care se spunea că-l determinaseră pe Papă să emită o enciclică împotriva francmasonilor.

Cu un an în urmă, Taxil publicase o serie de pseudo-dezvăluiri de mare succes, iar ultima lui

carte era intitulată: „Există femei în Francmasonerie?”

— Ce pot face pentru tine? întrebă Pierre, după ce comandară vin. Desigur, suntem onoraţi că ai venit din nou la *Soleil d’Or*, după atâta timp.

— Ştii foarte bine că nu i-am uitat pe simbolişti, îi răspunse Joseph Péladan, dar în ultima vreme am fost ocupat cu multe alte lucruri.

— Ştiu, zâmbi uşor Pierre.

Aşteptă şi, după un moment, Joseph Péladan continuă:

— Léo m-a convins că am mai multe lucruri de făcut. Mi-a spus că orgiile secrete care au loc în lojile masonice au atins asemenea proporţii, încât numai cineva cu autoritatea şi prestigiul meu le poate combate.

— Magia Neagră şi Adorarea Diavolului sunt mai intense decât de obicei? întrebă Pierre, cu o undă de sarcasm în glas.

— Cu mult! replică Léo Taxil. Adorarea lui Lucifer începe să se răspândească prin toată

Franţa. Au loc sacrificii de copii, invocări ale diavolilor şi ritualuri masonice blasfematorii, încât până la urmă vor distruge întreaga ţară!

Pierre ştia că Léo Taxil exagera întotdeauna. În acelaşi timp, afirmaţiile lui conţineau un incontestabil grăunte de adevăr.

— Şi eu cu ce te pot ajuta? întrebă el.

— Léo pregăteşte un periodic intitulat „Diavolul şi secolul al XIX-lea”, în care vor fi demascate cele mai grave dintre aceste abuzuri, răspunse Joseph Péladan, şi vrem ca *„La Plume”* şi toate publicaţiile cunoscute să ne sprijine.

Pierre zâmbi.

Ar fi trebuit să se aştepte ca Taxil să facă tot ce putea pentru ca periodicul lui să se vândă bine, iar dacă obţinea publicitate gratuită în alte periodice, avea să fie fără îndoială un avantaj considerabil.

— Am să discut cu Léon, spuse el, ca să câştige timp. Până atunci, dacă am putea vedea în avans un exemplar, ne-ar fi mai uşor, desigur.

— Vei avea unul mâine, răspunse imediat Léo Taxil. L-aş fi adus cu mine astă seară, dar e încă sub tipar.

— Aveţi multe materiale noi, cred, nu? sugeră Pierre. În fond, aţi acoperit deja aproape tot subiectul, în cărţile voastre.

— Am să-ţi spun lucruri la care nici n-ai visat, spuse Taxil. De exemplu, acum se fac experimente de extragere a sufletului din trup, pentru a-l înlocui cu un spirit stihinic.

— E posibil aşa ceva? întrebă cinic Pierre.

Taxil ridică din umeri.

— E o nouă atitudine, cu siguranţă, şi implică droguri, magie neagră şi invocarea Satanei.

Vorbea cu o delectare pe care Pierre o găsea foarte neplăcută.

Ca să schimbe subiectul, îi spuse lui Joseph Péladan:

— Azi am vorbit despre tine şi despre ordinul Roza-Crucii.

Aşa cum se aşteptase, Péladan îl întrebă cui îi vorbise.

— Unei americane care cinează astă-seară cu prietenul tău, Stanislas de Guaita.

— Nu mi-e prieten! replică tăios Péladan.

— Nu ţi-e prieten? repetă Pierre surprins. De când?

— Ne-am certat acum câteva luni. Nu-mi place ce face, şi nici prietenii lui.

— Ce fac? se interesă Pierre.

Înainte ca Lee Palmer să răspundă, interveni Léo Taxil:

— Studiază secretele alchimiei, ştiinţele oculte şi invocarea spiritelor. Pe moment, cum ţi-am spus, scopul lor este transplantarea unui duh în trupul omenesc, după ce i-au extras sufletul.

Pierre rămase nemişcat.

— Vrei să spui, întrebă el în cele din urmă, cu glas straniu, că Guaita a devenit satanist?

— Bineînţeles, răspunse Péladan. De-asta ne-am şi certat.

— Ultima ambiţie n-o să-i reuşească, adăugă Léo Taxil. Transplantarea sufletelor poate avea loc numai dacă victima e o fecioară pură şi nevinovată.

Râse antipatic, continuând:

— Unde crezi c-o să găsească Guaita o asemenea fată la Paris?

Pierre se ridică în picioare.

— Ia spune-mi, îi ceru el lui Léo Taxil cu glas răguşit, unde au loc orgiile astea?

— Mesa neagră trebuie să fie rostită într-o capelă consacrată, răspunse Taxil.

— Ştiu! replică nervos Pierre. Dar unde? Spune-mi unde!

— Ce este, Pierre? întrebă Joseph Péladan.

Pierre îi puse lui Taxil o mână pe umăr.

— Adresa! îi ceru el pe un ton poruncitor.

— Casa de Rochegoude, pe *Avenue de Bois*, din Champs Élysées.

Pierre se răsuci în loc şi porni spre ieşire.

Când ajunse la uşă, văzu la o masă câţiva

tineri anarhişti. Pe unul dintre ei îl cunoştea foarte bine.

Se opri.

— Jacques, ai la tine un pistol? întrebă el.

— Sigur că da! răspunse Jacques.

— Atunci, urmează-mă, am nevoie de tine.

* * *

Se auzea un cântec straniu, intonat de glasuri profunde şi oarecum guturale.

Zgândăreau mintea Vadei, trăgând-o în sus prin straturi de întuneric, astfel încât, deşi voia să doarmă, era nevoită să se ridice spre lumina care o aştepta la capătul unui tunel lung.

Vocile se auzeau tot mai tare. Vadă deschise ochii.

Nu putea înţelege… nu-şi putea da seama… ce se întâmpla.

De jur împrejurul ei cântau bărbaţi, cu glasuri răsunătoare. Deşi nu înţelegea cuvintele,

ceva din tonul lor făcea s-o treacă fiori de spaimă.

Văzu lumini de lumânări, simţi aroma tămâiei.

Apoi ridică privirea şi fu cât pe ce să urle.

Deasupra ei se înălţa spre tavan un crucifix – întors cu capul în jos.

Imediat deasupra lui era agăţat un liliac uriaş, cu aripile desfăcute. Îi vedea ochii ca două bobiţe, botul ascuţit, cârligele de la capetele aripilor negre.

Groaza, ca un şarpe ascuns, păru să se descolăcească înăuntrul ei, dar Vadă nu putea să ţipe.

Nu-şi putea mişca gura!

Apoi îşi dădu seama că nu-şi mai simţea nicio parte a trupului.

Îngrozită, închise ochii.

Nu putea fi adevărat! Cu siguranţă, visa! Era un coşmar, atât de înfiorător încât trebuia să scape de el şi să se trezească!

Vru să se mişte, dar nu putu.

Încet, străbătută de o spaimă tăioasă ca o spadă ascuţită, deschise puţin ochii.

Lucrul de care se temuse era adevărat. Era goală!

Îşi vedea sânii şi ştiu că zăcea întinsă la picioarele crucifixului răsturnat.

Volumul vocilor creştea – tot mai tare şi mai tare.

Intonau un fel de rugăciuni, dar nu semănau cu nicio rugăciune pe care o auzise vreodată, decât prin faptul că erau rostite în limba latină.

Recunoscu câteva nume – Nisorch, zeul urii, Moloch, fatalistul care devorează copii, şi Adramelech, zeul uciderii.

Deodată, glasurile începură să strige în franceză:

— Beelzebub, Adramelech, Lucifer, vino la noi! Stăpâne al întunericului, implorămu-te! Satan, îţi suntem sclavi! Vino! Vino! Luminează-ne cu prezenţa ta!

Începură încă o rugăciune în latină, rostind

cuvintele de la coadă la cap.

În sfârşit, Vadă înţelese.

Lua parte la o Mesă Neagră!

Caterina de Medici folosise magia neagră într-o încercare de a păstra dragostea soţului ei, pe care-l credea fermecat de Diane de Poitiers.

Existaseră denunţuri papale împotriva celor care se ocupau de ocultism – şi, mai ales, de magia neagră.

Vadă închise din nou ochii.

Nu putea fi adevărat! Pesemne se întâmplase o ciudăţenie cu mintea ei, de-şi imagina asemenea lucruri.

Dar ştia că era adevărat; o ştia, în timp ce zăcea neputincioasă – fără să se poată mişca, fără să poată ţipa.

Încercă să-şi aducă aminte ce se întâmpla după rostirea Mesei Negre.

Din fericire, informaţiile despre acest subiect nu fuseseră explicite.

Nu ştia decât că se simţea umilită şi

degradată, aşa cum zăcea acolo, paralizată şi goală.

Îşi dădu seama că vinul pe care i-l dăduseră o amorţise, iar creierul i se deşteptase numai fiindcă băuse atât de puţin din el.

Dintr-odată, enormitatea crimei care avea loc o făcu să simtă că era în pericol nu numai pe plan fizic, ci şi pe plan spiritual.

Fizic, o puteau ucide!

Ştia că cei care-l adorau pe diavol săvârşeau sacrificii umane, deşi crezuse că de obicei victimele erau copii sau animale.

Unei femei i se puteau face şi alte lucruri, dar nu ştia sigur care erau acelea.

Văzu braţele cuiva întinse spre liliacul atârnat deasupra ei.

Braţe învăluite în mâneci largi de mătase, brodate cu simboluri cabalistice.

Probabil aparţineau marchizului, dar nu era sigură, nu-şi putea întoarce ochii destul de mult ca să vadă.

Oricum, îi era teamă să se uite la el.

Îşi aminti de ochii celor de la masă care o priviseră, aşteptând să bea vinul cu drog, şi îşi dori să moară înainte ca acei oameni s-o poată atinge.

Rugile continuau, iar acum Vadă reuşea să înţeleagă câte un cuvânt pe ici, pe colo, şi ştia că-l chemau din nou pe Satan, invocând şi alţi diavoli.

— Beliah în veşnică revoltă şi anarhie… Astaroth, Nehamah, Astarte în desfrânare…

Atunci, Vadă începu să se roage.

Pentru că-i era atât de frică, îşi putea aminti doar rugăciunile pe care le rostise în copilărie:

— Bunule Iisus, blajin şi blând, priveşte acest copilaş… Îngăduie-mi să vin la Tine… să mă pot ascunde întru Tine…

Pradă spaimei, repeta la nesfârşit rugăciunea:

— Bunule Iisus… Bunule Iisus…

Cumva, tocmai repetarea acestor cuvinte în mintea ei păru să alunge o parte din oroarea care o stăpânea, apropiindu-se tot mai mult, tot mai

ameninţător.

Se întrebă dacă Satan apărea într-adevăr în faţa celor care-l chemau.

Apoi îşi spuse că erau nebuni.

Dar dacă venea, Dumnezeu avea s-o apere! Ea îi aparţinea lui Dumnezeu, nu diavolului.

„Ajută-mă! Ajută-mă, Doamne!” încercă ea să spună – şi se gândi la Pierre.

El îi spusese să se ducă la petrecere.

Poate Dumnezeu avea să-l facă să înţeleagă că greşise, şi urma să vină s-o salveze! S-o salveze de sub stăpânirea răului.

Simţea că din clipă-n clipă oamenii aceia puteau s-o atingă. Că avea să le simtă mâinile pe trupul ei gol.

Încercă din nou să ţipe, însă constată iar că buzele, ca şi restul trupului, îi erau paralizate.

— Bunule Iisus! Bunule Iisus!… O… Pierre…! Pierre!

Voia să-l strige pe nume, cât mai tare.

Simţea că, dacă reuşea s-o facă, Pierre o

putea auzi.

Atunci văzu întinzându-se din nou deasupra ei cele două braţe, în mânecile robei cabalistice.

De astă dată, erau întoarse în jos.

Vadă ştiu că foloseau puteri hipnotice sau mesmerice asupra trupului ei.

Aveau s-o atingă!

Răpusă de teamă, închise ochii.

— Pierre… Pierre…

Încercă să mai strige o dată, şi în clipa aceea auzi o trosnitură.

— Opriţi blasfemia asta!

Era un glas puternic şi autoritar, răsunând prin toată sala, şi dintr-odată se lăsă tăcerea.

Intonările se opriră.

Mâinile care pluteau deasupra Vadei dispărură.

Se auziră zbierete, aproape ca nişte mârâieli de animale:

— Daţi-l afară! Afară cu el! N-are dreptul!

Urmă glasul lui Pierre, plin de autoritate –

glasul unui arhanghel al răzbunării!

— Dacă încearcă cineva să mă oprească, prietenul meu va trage!

Capitolul 7

Pierre înţelese imediat că se afla într-un Templu Satanic.

Pe draperia din spatele altarului era brodată imaginea uriaşă a unui ţap ridicat pe picioarele dinapoi, iar pe cealaltă, o femeie cu şapte sâni şi coadă de şarpe.

Sataniştii se retrăgeau din calea lui în timp ce mergea prin capelă, şi numai marchizul, aflat pe treptele altarului, rămase pe loc.

Cu un pistol în mână, Jacques îl urma pe Pierre, privind într-o parte şi-n alta. Aproape instinctiv, ceilalţi îi evitau ochii.

În acelaşi timp, cei ce nu stăteau drept în calea lui Pierre continuau să murmure împotriva lui.

Sunetul, animalic şi furios, părea să se înteţească, până când Pierre ajunse în faţa marchizului.

În spatele nobilului stătea un preot. Altarul era drapat în auriu, iar trupul gol al Vadei zăcea pe o pânză albă tivită cu dantelă.

Deasupra ei, uriaşul crucific răsturnat şi trupul negru al liliacului cu aripile întinse formau împreună o icoană a răului.

Peste tot ardeau nenumărate lumânări negre, iar mirosul de tămâie era aproape greţos de pătrunzător. Pierre ştia că amestecul conţinea afrodiziace.

Dar, dacă restul participanţilor se temeau, marchizului nu-i era frică.

Îl privea sfidător pe Pierre, cu pupilele dilatate de haşiş, negre.

— Pleacă de-aici, pleacă! Nu ne întrerupe! porunci el cu un glas răsunător care păru să reverbereze prin capelă. Acesta este Templul lui Lucifer cel Vitează şi nu ai nicio putere împotriva lui!

Cuvintele lui redeşteptară curajul celorlalţi adepţi, care înaintară furioşi, pregătindu-se să-l

atace pe Pierre şi să-l arunce afară din capelă.

Îi opri în loc numai Jacques care, cu spatele spre altar, îşi îndrepta pistolul când către cei din dreapta, când spre cei de la stânga.

Pierre profită de acea şovăire de o clipă şi se repezi la marchiz să-l doboare.

Îi aplică un uppercut puternic în bărbie şi o directă îndesată de stânga, în trup.

Marchizul se prăbuşi pe pardoseală. Roba brodată pe care o purta se desfăcu, dându-i la iveală trupul gol.

Atunci, Pierre îşi dădu seama că toţi cei prezenţi erau goi pe sub robele lungi, din materiale scumpe, cu glugi brodate.

Cu un ţipăt, marchizul se rostogoli pe trepte. Din colţul gurii îi curgea sânge.

Fie îl părăsise curajul, fie drogul îi amorţise simţurile – dar nu făcu nicio încercare să se mai ridice.

Pierre o privi pe Vadă şi, întorcându-se spre preot, care se rezemase de altar ca pentru a se

adăposti, îi smulse mantia de pe umeri şi acoperi cu ea trupul feţei.

Rămas gol, individul se ascunse în întunericul din spatele lumânărilor.

Cu blândeţe, Pierre o ridică pe Vadă în braţe.

— Vino în urma mea şi împiedică-i să ne urmărească, îi spuse el încet lui Jacques.

Şi, fără grabă, purtă trupul Vadei prin naosul capelei, ieşind pe uşa pe unde intraseră el şi Jacques.

Jacques îl urmă.

Aruncă o privire în urmă se sataniştii şocaţi care, cu şeful trântit la pământ şi preotul dispărut, nu mai făceau nicio încercare pentru a-l împiedica s-o ia pe Vadă din mijlocul lor.

În urma lui Pierre, Jacques închise uşa.

— Încui-o! îi spuse Pierre. Aşa, va trece mai multă până să le vină mintea la cap – dacă au!

Jacques trase zăvoarele peste uşa care izola capela de restul casei, apoi îl urmă pe Pierre

printr-un coridor scurt, până în sala de ospeţe.

Intraseră în casă pe o fereastră a acesteia, Pierre aşteptându-se ca în faţă să fie servitori care l-ar fi împiedicat să-l deranjeze pe stăpânul lor şi pe invitaţii acestuia.

Prin urmare, el şi Jacques săriseră gardul grădinii şi, aşa cum se aşteptaseră, constataseră că Templul Satanic era construit în spatele casei.

Avea ferestre gotice cu vitralii, pe unde intrarea ar fi fost imposibilă.

Dar sala de ospeţe avea ferestre largi, iar una dintre acestea era deschisă. Le fusese uşor să se strecoare înăuntru. Apoi se grăbiseră spre capelă, Pierre rugându-se ca Vadă să fi fost adormită înainte de ceremonie, pentru a nu-şi da seama ce i se întâmpla.

În timp ce o ducea prin sala de ospeţe, observă din privirea ei că era conştientă.

În acelaşi timp, nemişcarea trupului îl făcu să-şi dea seama că ceva o paralizase.

Ajunseră la fereastra pe unde intraseră, iar

Pierre spuse:

— Cred că în dreapta acestei camere e o uşă care dă în grădină.

— Mă duc să mă uit, răspunse Jacques.

Pierre îl urmă şi, într-adevăr, peste câteva momente ieşiră în grădină.

Trăsura cu care veniseră de pe Malul Stâng îi aştepta la mică distanţă, iar Pierre o urcă pe Vadă înăuntru şi, înfăşurând-o şi mai strâns cu mantia de mătase, o cuprinse în braţe.

— Unde vrei să mergi? îl întrebă Jacques.

— La studio.

Jacques închise uşa.

— Eu nu vin, îi spuse el pe fereastră. Rămân aici să-i urmăresc pe aceşti *sales cochons*. Va fi bine să ştiu cine sunt, pentru viitoarea ocazie.

— Nu te lua la harţă cu ei, îi ceru Pierre. Nu vreau ca domnişoara să fie implicată în vreun scandal.

— O să-i las în pace, dacă aşa îmi ceri, replică Jacques, dar eu şi prietenii mei o să-i

adăugăm pe lista de paraziţi care trebuie să fi exterminaţi!

Îi dădu vizitiului adresa studioului lui Pierre şi ridică mâna în semn de salut, când trăsura porni.

* * *

Vadă auzise totul, dar îi era greu să se gândească la altceva decât la faptul că era în siguranţă.

Rugăciunile ei îşi primiseră răspunsul.

Pierre venise! O salvase!

Teroarea Mesei Negre, oroarea mâinilor întinse deasupra ei, răutatea care o înconjura, pătrunzându-i simţurile odată cu mirosul de tămâie şi afrodiziace – toate dispăruseră.

Era în siguranţă!

Era cu Pierre şi nimic altceva nu mai conta.

Nu redeveni conştientă de realitatea din jurul ei decât când se simţi dusă în braţe pe scara îngustă, spre studioul lui Pierre.

După ce aprinse lampa cu gaz, Pierre se apropie de patul unde o întinsese.

— Iar acum, iubita mea, spuse el blând, trebuie să te readucem la viaţă. Şi nu suport să te văd îmbrăcată cu o haină pe care au purtat-o apostaţii ăia.

Dădu la o parte cuvertura, apoi o acoperi cu cearşaful şi pătura, după care îi scoase veşmântul de mătase, astfel încât să nu-i vadă goliciunea.

— Am să-ţi fac o cafea, spuse el. Vin în câteva minute.

Şi plecă, luând roba cu el.

Vadă auzi apa curgând de la un robinet, apoi clinchete de ceşti.

Încercă să-şi mişte braţele, dar îi era imposibil.

Încercă că vorbească, însă nu ieşi niciun sunet.

În sfârşit, Pierre reveni lângă pat şi puse pe măsuţă o ceaşcă de cafea neagră.

— Acum am să-ţi dau de mâncare, îi spuse

el cu blândeţe, vorbindu-i ca unui copil. Încearcă să înghiţi cafeaua, scumpa mea, pentru că va ajuta să treacă efectele drogului pe care ţi l-au dat.

În timp ce vorbea, o rezemă cu spatele pe perne, apoi o cuprinse pe după umeri şi o trase uşor spre el.

Luând cafea într-o linguriţă, i-o apropie de buze.

Un moment, Vadă crezu că era imposibil ca linguriţa să treacă printre buzele ei, dar Pierre, cum necum, reuşi.

Simţi lichidul cald pe limbă şi abia putu să înghită.

Încet, cu răbdare, Pierre îi dădu linguriţă după linguriţă, până când goli jumătate de ceaşcă.

Vadă îşi trase respiraţia.

— Pier… re! izbuti ea să bâiguie.

Vocea îi suna slab şi straniu, dar era o victorie extraordinară.

Braţul lui Pierre se strânse împrejurul ei.

— Poţi vorbi! exclamă el emoţionat. E

minunat, dulcea mea! mai încearcă! Hai, mai încearcă!

O oră mai târziu, Vadă constată că simţirea începea să-i revină în trup.

La început putu întoarce capul, apoi îşi mişcă şi degetele, şi în sfârşit, tot braţul.

Pierre îi mai aduse cafea, după care veni cu un păhărel de coniac diluat cu apă.

— Ce… încercau… să-mi… facă…? întrebă Vadă, când putu articula în sfârşit o frază întreagă.

— Am aflat de la un om pe nume Léo Taxil, care demască de mai mulţi ani magia neagră din Franţa, că Guaita încerca să extragă spiritul, sau sufletul, dintr-un trup, ca să-l înlocuiască cu un duh.

— Este… posibil să… facă una… ca asta? şopti Vadă.

— În niciun caz! răspunse Pierre cu convingere. Dar când sataniştii sunt drogaţi şi beţi, au halucinaţii şi văd multe dintre lucrurile pe care ar vrea să le vadă.

— Îl… chemau pe… diavol, spuse Vadă cu un tremur în voce.

— N-ar fi trebuit să fii conştientă, remarcă Pierre. Cum ai reuşit?

— Vinul pe care… m-au pus… să-l beau… avea un gust… oribil şi mi-a fost… frică să… beau prea mult, îi explică Vadă.

Făcu o pauză, după care, vorbind rar şi cu dificultate, îi povesti cum îi păcălise pe marchiz şi prieteni acestuia.

— Ai fost deşteaptă – foarte deşteaptă,*ma petite!* spuse Pierre. Totuşi, poate ar fi fost mai bine să fii complet inconştientă. Tot te-aş fi salvat.

— M-am rugat să… mă apere Dumnezeu şi să… vii tu, murmură Vadă.

— Iar rugăciunile tale s-au împlinit, replică Pierre. De fapt, iubita mea, îngerul tău păzitor trebuie să se fi străduit foarte tare în seara asta, căci doar întâmplător am intrat la *Soleil d'Or* ca să-l caut pe Deschamps!

— Poate că… instinctiv… ai ştiut că…

aveam nevoie… de tine…

— Dacă instinctul meu ar fi funcţionat cum trebuie, nu te-aş fi lăsat să te duci cu Guaita.

— Dar… acum sunt… în siguranţă!

— Eşti în deplină siguranţă, îţi dau cuvântul meu! îi jură Pierre.

Se lăsă tăcerea, apoi Vadă spuse încet:

— Nu crezi că… s-ar fi putut… să-mi facă… ceva? Mi-era… frică de ei.

— Pe plan mintal, nu-ţi pot face nimic împotriva voinţei tale. Întotdeauna am fost convins că mulţi oameni care se cred posedaţi de diavoli sunt doar împinşi spre nebunie de excesele în care s-au complăcut, sau poate pentru că au fost slabi de minte încă din naştere.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— O persoană inteligentă ca tine nu poate fi afectată de nicio vrajă pe care o plăsmuiesc sataniştii.

— Eşti… sigur?

— Absolut sigur!

Pierre o strânse scurt în braţe, înainte de a continua:

— Există un lucru despre care toţi ştim că e mai puternic decât răul şi pe care nicio magie neagră din lume nu-l poate învinge.

— Ce anume… este? întrebă Vadă.

— Iubirea! răspunse Pierre. Şi deoarece cred că mă iubeşti puţin, *ma belle*, vreau să-mi promiţi că vei încerca să uiţi ce ţi s-a întâmplat în noaptea asta. Dacă ţii minte, nu vei reuşi decât să-ţi faci griji în viitor, acordându-i incidentului o importanţă nemeritată.

O sărută pe frunte şi urmă:

— Vreau ca în schimb să-ţi aminteşti că ai fost aici, cu mine. Suntem aproape unul de altul şi nimic altceva nu contează, numai iubirea noastră.

Profunzimea şi sinceritatea din glasul lui o făceau pe Vadă să vibreze ca niciodată.

— Te iubesc… Pierre! şopti ea.

Încet, parcă temându-se să n-o lovească, Pierre se aplecă şi-i găsi buzele cu ale lui.

Era un sărut tandru, parcă dat unui copil.

— Acum trebuie să ne gândim cum te pot duce înapoi la hotel.

Un moment, Vadă fu uşor dezamăgită pentru că n-o mai sătura, apoi făcu un efort să spună:

— Nu cred… că pot… merge.

— Am să te duc eu în braţe, răspunse Pierre. De asemenea, portarului de la *Hotel Meurice* i se poate părea ciudat dacă te aduc înapoi dezbrăcată.

Vadă râse slab.

— Nu la fel de şocat ca… Charity, când va… descoperi că rochia mea… a dispărut!

— De problema asta o să ne ocupăm mâine dimineaţă. Acum trebuie să vedem de noaptea asta. Iartă-mă dacă te las singură câteva minute. Am o vecină care ştiu că-ţi va împrumuta una dintre rochiile ei.

Se ridică, zâmbindu-i.

— Să nu-ţi iei zborul în lipsa mea. Faci nişte lucruri atât de imprevizibile, încât mă tem să te

scap din ochi!

— Am să… te aştept, promise Vadă.

Îl privi cum pornea spre uşă, gândindu-se că vorbele ei puteau fi profetice.

* * *

Pierre lipsea de câtva timp, iar Vadă începea să se teamă că vecina lui era atât de fermecătoare, încât ziaristul nu se grăbea să se întoarcă la ea.

„Pesemne o cunoaşte foarte bine!” îşi spuse ea.

Vadă era prea inteligentă pentru a nu-şi da seama că femeile foloseau multă prefăcătorie doar ca să-şi mângâie amorul propriu şi să se convingă că erau mult mai atrăgătoare decât în realitate.

„Cum m-ar putea Pierre iubi cu adevărat?” se întrebă ea, în panică.

Vieţile lor fuseseră atât de diferite, şi avea dreptate să se teamă, pentru că se cunoşteau atât de puţin.

Şi totuşi, cum ar fi putut să-i spună adevărul?

Auzise mult prea clar tonul sarcastic pe care vorbea despre „Domnişoara Bani-cu-sacul” şi „femeile americane în căutare de titluri”.

Dispreţul lui faţă de cei bogaţi şi cei pe care nu-i interesa decât viaţa mondenă era vizibil.

Odată, când vorbeau despre domnia lui Ludovic al XVI-lea, Pierre spusese:

— Puterea, rangul şi banii i-au răzgâiat pe aristocraţi, şi încă îi mai răsfaţă pe oameni şi în zilele noastre.

— De ce? întrebase Vadă.

— Fiindcă-i izolează de realitate, de suferinţa fizică şi de nevoia de a lupta.

— Şi aceste lucruri sunt importante?

— Cred că da. Omul trebuie să lupte, nu numai pentru bogăţii materiale. Ci şi ca să-şi dovedească virtutea.

— Iar cei bogaţi… nu trebuie… să facă… asta?

— Nu, ei trec cu caleştile lor de lux, fără să le pese de cei pe care-i stropesc cu noroi. Văd viaţă printr-un geam protector, şi cei mai mulţi sunt făcuţi din carton.

În glasul lui Pierre se simţise un dispreţ pe care Vadă n-avea cum să nu-l ignore.

Din nou, i se părea că era încătuşată de lanţurile aurite care o ţinuseră captivă toată viaţa.

Apoi, îşi dădu seama că Pierre o iubea pentru ceea ce era; o iubea pe fata neimportantă şi săracă, pe domnişoara de companie atât de neînsemnată încât putea veni la Paris neînsoţită.

„Nu trebuie să afle niciodată adevărul!” îşi spuse ea, înnebunită. „Dacă pierd iubirea lui, atunci voi pierde tot ce e important pentru mine!”

Chiar în timp ce se gândea astfel la el, Pierre intră în cameră, cu o rochie pe braţ.

Era făcută din material alb şi negru, cu un corsaj strâmt care contrasta cu poatele ample, cu volane. La guler şi manşete avea puţin roşu care-i conferea acel şic nedefinit la care aveau dreptul

toate franţuzoaicele, bogate sau sărace.

— Ai lipsit mult! spuse Vadă pe un ton aproape acuzator, neputându-se stăpâni.

— Te-ai temut pentru tine, sau pentru mine? i-o întoarse amuzat Pierre.

Vadă spera că era încă prea amorţită ca să roşească. Pierre îi ghicise gelozia.

— Prietena mea, îi explică el, avea musafiri, şi nu i-am putut deranja până nu şi-au luat rămas bun.

— Parcă spuneai că nu se… cuvine să primeşti un domn în cameră… noaptea.

Ochii lui Pierre licăreau jucăuş. Punând rochia pe pat, se aşeză lângă Vadă.

— Eşti doar curioasă, sau geloasă, draga mea? o întrebă.

Un moment, Vadă vru să-l mintă, apoi se răzgândi.

— Şi una şi alta! şopti ea, plecându-şi privirea.

Râzând încet, Pierre se aplecă s-o sărute

uşurel pe buze.

— De gelozie nu e nevoie, spuse el, iar curiozitatea am să ţi-o satisfac. Prietena mea este actriţă şi trăieşte într-o lume în care, dacă te pot împiedica, tu n-ai să te amesteci niciodată.

Zâmbind, adăugă:

— În acelaşi timp, e generoasă şi bună, gata oricând să-i ajute pe cei care au nevoie. Mi-a împrumutat una dintre cele mai frumoase rochii ale ei.

În timp ce vorbea, se ridică şi desfăcu rochia.

— Ridică-te.

Vadă se supuse, ţinându-şi cearşaful pe piept.

Pierre îi petrecu rochia peste cap, strecurându-i braţele prin mâneci.

— O să-ţi vină bine.

Când termină, poate l bogate ale rochiei rămaseră întinse în jurul Vadei, peste cearşaf.

— Dacă te aşezi pe margine, continuă

Pierre, am să te încalţ cu papucii pe care i-am adus.

— Nici acum nu-mi simt picioarele… murmură Vadă. Parcă n-ar fi ale mele.

Pierre îi luă piciorul drept în mână, privindu-i degetele mici şi adâncitura tălpii.

— Atunci, poate că sunt ale mele!

O încălţă cu grijă, apoi îi sărută pe rând ambele picioare.

— Aş prefera… să mă săruţi… pe gură… şopti ea sfioasă.

— Eu aş prefera să te sărut peste tot, să fiu sigur că fiecare parte din tine, iubita mea, îmi aparţine.

Se ridică, zâmbindu-i.

— Iar acum, trebuie să facem ceva şi cu părul.

— Cred că… agrafele mele… au rămas acolo… cu hainele…

— Dacă ţi-l leg la spate cu o panglică, vei arăta foarte respectabil.

Deschise un sertar, spunând:

— Nu am panglici femeieşti, dar cred că una dintre cravatele mele o să meargă.

Reveni cu o cravată de mătase neagră.

Strângând părul Vadei de pe umeri, i-l adună la ceafă şi-l legă cu o fundă.

— Iar acum, cobor să caut o *voiture*. Nu voi lipsi mult. La ora asta, circulă destule.

Fără s-o mai privească, ieşi din studio, iar Vadă îi ascultă paşii îndepărtându-se pe scară.

Vadă îşi dorea cu disperare să nu plece, ci să rămână unde se găsea.

De ce trebuia să se întoarcă la hotel, părăsindu-l pe Pierre?

„Chiar dacă aş cunoaşte o mie de bărbaţi”, îşi spuse ea, „niciunul nu s-ar compara cu el”.

Era omul pe care-l iubea, bărbatul pe care-l dorea, cel pe care-l căutase în visele ei de când crescuse destul de mare ca să se gândească la dragoste.

— Îl iubesc! şopti.

Nu ştia ce să facă, dar singurul lucru care conta în viaţa ei era să-l păstreze pe Pierre.

„Nu trebuie să afle niciodată adevărul despre mine”, îşi spuse ea.

Îl auzi urcând scara şi aşteptă, cu ochi strălucitori, până când Pierre intră în studio.

Fără să se poată stăpâni, deschise braţele.

Pierre se lăsă într-un genunchi, lângă pat, şi o strânse la piept.

O sărută cu pasiune, fără să se poată stăpâni.

După un timp, continuând s-o ţină în braţe, murmură cu glas nesigur:

— Dacă foloseşte cineva magia, tu eşti aceea!

— E o magie… bună?

— Minunată! Iar farmecul tău, mica mea Vrăjitoare Albă, e aproape irezistibil!

— A… aproape? repetă Vadă, cu buzele lipite de ale lui.

Pierre o sărută din nou, apoi spuse:

— Vino, trăsura aşteaptă şi nu suntem

milionari. Birjarul cere o sumă anormală de *sous* pentru tot timpul cât stă cu calul fără să facă nimic.

În trăsură, Pierre îi spuse:

— Încearcă să dormi cât mai mult, mâine dimineaţă. Îi poţi lăsa un bilet lui Charity, să nu te trezească.

— Da, aşa voi face, încuviinţă Vadă. Dar cum am să-i explic de ce m-am întors cu o rochie străină?

Pierre se gândi câteva momente, apoi răspunse:

— Îi poţi spune că s-a întâmplat un mic accident, cu o cafetieră…

— Da, bună idee, aşa că a trebuit să împrumut o rochie de la o prietenă.

— Voi lua rochia şi pantofii mâine când vin la tine, continuă Pierre, iar apoi ne putem face planurile.

— Ce planuri?

— Planuri despre noi… răspunse el evaziv.

— Spune-mi! îl rugă Vadă.

— Nu vreau să te tulbur cu aşa ceva în noaptea asta…

Dar pe Vadă o biruia curiozitatea.

— Spune-mi, altfel n-am să închid un ochi, tot întrebându-mă despre ce e vorba!

— Trişezi, cum bine ştii! replică el.

— Poate că sunt feminină şi atât.

Râzând uşor, Pierre o sărută pe obraz.

— Dacă tot insişti atât de mult… trebuie să vorbim despre căsătorie!

Vadă rămase nemişcată.

— Doar nu crezi că te pot lăsa să mai intri în vreun necaz? continuă el. Vreau să am grijă de tine, iar calea cea mai simplă este aceea de a te lua de soţie.

Un moment, Vadă nu se putu gândi la nimic; nu-şi găsea cuvintele ca să-i răspundă. Apoi spuse, cu voce foarte mică:

— Dar credeam că… nu vrei să te însori… că preferi să fii… liber.

— Aşa credeam şi eu…

După câteva clipe de tăcere, Pierre urmă:

— Nu susţin că în viaţa mea n-au existat alte femei – dar niciodată n-am vrut să mă însor, până te-am întâlnit pe tine – şi ăsta-i adevărul!

Continuă cu un glas mai profund, mai scăzut:

— Am înţeles că eşti tot ce contează în viaţa mea. Îmi aparţii. Am de gând să-ţi port de grijă, să te apăr şi să te iubesc!

În timp ce-i vorbea, îi puse o mână sub bărbie, iar buzele i le atinseră pe ale ei.

Sărutul era posesiv şi poruncitor, dar Vadă simţea că-i dăruia nu numai inima, ci şi sufletul lui.

Îşi simţi propriile buze răspunzând şi ştiu că era recunoscătoare pentru că o iubea la fel cum îl iubea şi ea.

— Te iubesc, spuse încet Pierre, iar când vei fi soţia mea, îţi vei da seama cât de mult!

Cu un şoc de durere fizică, îşi dădură seama

că se opriseră. Trăsura ajunsese la *Hotel Meurice*.

Portarul veni grăbit să le deschidă portiera.

— Noapte bună, iubita mea, îi spuse Pierre cu drag, după ce o ajută să se culce. Mâine voi veni pe la amiază şi, dacă te simţi destul de bine, mergem să luăm prânzul undeva.

— Voi număra minutele până atunci!

Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, pentru un răstimp mult prea scurt. Apoi, cu un zâmbet, plecă, închizând încet uşa în urma lui.

Vadă rămase rezemată de perne.

O iubea! Voia s-o ia de soţie!

Urma să fie soţia lui!

Apoi îşi dădu seama, cu inima frângându-i-se dintr-odată, că nu se putea mărita cu Pierre atâta timp cât încă mai era logodită cu ducele.

Mai întâi trebuia să se elibereze, altfel nu s-ar fi putut mărita cu conştiinţa împăcată.

Închise ochii.

Avea să fie foarte greu dar, cumva, trebuia

să-şi găsească puterea de a face ceea ce ştia că era just.

Capitolul 8

La ora şase dimineaţa, Vadă sună după Charity.

Când bătrâna cameristă intră grăbită să vadă ce se întâmplase, îi spuse:

— Vrei să începi imediat să împachetezi, Charity? Plecăm în Anglia.

Charity păru gata s-o întrebe ceva, dar apoi se răzgândi şi răspunse:

— Foarte bună treabă, dacă vrei să-mi ştii părerea, domnişoară Vadă! Cu cât ajungem mai repede în Anglia, cu atâta o să ne-ntoarcem mai curând în America.

Cu ajutorul a doua cameriste ale hotelului, putură pleca la gară pentru a prinde trenul de la ora nouă, spre Calais.

Vadă scrisese o scrisoare care urma să-i fie predată lui Pierre la amiază, când sosea.

I-ar fi fost imposibil să-i spună în faţă că

pleca, sau să mintă, dacă el o lua la întrebări.

Îi scrisese cu caligrafia ei elegantă şi armonioasă:

Pierre.

Trebuie să mă duc în Anglia şi e un lucru pe care nu-l pot refuza. Totuşi, am să revin în trei zile, şi atunci fi cu tine, liberă – ceea ce-mi doresc mai presus decât orice pe lume.

Vadă

După-amiază la ora două, ajunseră la Calais, unde-i aştepta vaporul spre Dover.

Traversarea dură numai trei ore. Vadă îi trimisese ducesei moştenitoare o telegramă, aşa cum o învăţase Nancy Sparling, aşa că în port le aştepta un curier.

— V-am rezervat un cupeu în tren, domnişoară Holtz. Dacă aşteptaţi acolo cu camerista dumneavoastră, vin şi eu imediat, cu bagajele.

În compartiment le aştepta un coş plin cu delicatese de toate soiurile, inclusiv o sticlă de şampanie şi una cu ceai. Mai erau pleduri pentru picioare şi cel puţin o duzină de reviste, plus toate ziarele din ziua aceea.

— Cât de departe de gară e castelul? îl întrebă Vadă pe curier, după ce acesta veni să le anunţe că bagajele lor erau în vagonul de poştă.

— La mai puţin de o oră. Trăsura Excelenţei Sale a fost construită anume pentru a alerga cu viteză şi sunt sigur că vă veţi simţi foarte confortabil.

— Nu mă îndoiesc, răspunse Vadă cu un mic zâmbet.

Curierul se înclină, apoi plecă spre compartimentul lui.

Vadă mâncă puţin din bunătăţile puse în coş, în timp ce Charity bea cu plăcere din ceai.

— Eşti foarte tăcută, domnişoară Vadă, spuse ea după un timp.

— Mă gândeam… răspunse Vadă.

— Acuma, nu te necăji! o admonestă Charity. Mama dumitale ştie ce-i cel mai bine pentru dumneata şi numai la fericirea dumitale s-a gândit.

— Da, ştiu.

Curierul nu exagerase când spusese că trăsura era foarte confortabilă.

Avea arcuri speciale, astfel încât se legăna lin chiar şi peste cele mai mari hârtoape ale drumului, iar atelajul din patru murgi magnifici gonea cu o viteză care Vadei i se părea aproape incredibilă.

În sfârşit, intrară pe o poartă uriaşă de fier forjat, cu lei heraldici de piatră mari într-o parte şi-n cealaltă.

Vadă văzu o alee lungă şi, în capătul ei, castelul scăldat în lumina asfinţitului.

Construit şi reconstruit de-a lungul secolelor, frumuseţea lui se contopea cu copacii, lacul şi peisajul din jur.

În ferestrele cu şprosuri se reflectau ultimele

raze ale soarelui la apus, scânteind iridescent pe măsură ce trăsura se apropia.

Când opriră în faţa scării, uşile fură deschise, iar din casă se revărsă o lumină aurie, caldă şi primitoare.

Puţin buimăcită de viteza cu care se deplasaseră, Vadă coborî. O întâmpină un majordom curtenitor ca un diplomat distins.

— Fie-mi îngăduit să vă urez bun-venit, domnişoară, la Grantham Castle, o salută el. Excelenţa Sa vă aşteaptă.

O conduse pe Vadă printr-un enorm hol de marmură, decorat cu stindarde strămoşeşti şi armuri.

Deschise uşa unui salon mare şi, o clipă, Vadă nu văzu decât scăpărarea candelabrelor, reflexele oglinzilor şi abundenţa de tablouri şi de plante de seră.

Apoi, în capătul opus al încăperii, aşezată în faţa unei magnifice console de marmură, o văzu pe ducesa moştenitoare.

Ducesa se ridică. Era zveltă şi graţioasă, în pofida vârstei, şi veni spre Vadă cu mâinile întinse.

— Draga mea copilă, spuse ea, sunt atât de încântată că te văd!

Se vedea că în tinereţe fusese o femeie frumoasă, căci mai păstrase mult din farmecul de altă dată, în ochii adânciţi în cap şi nasul drept, aristocratic.

Era îmbrăcată în negru şi avea la gât şase şiraguri de perle superbe, iar la urechi îi străluceau perle şi diamante.

— Ai călătorit bine?

— Totul a fost perfect, vă mulţumesc, răspunse Vadă cu sfială.

— Pesemne eşti obosită, continuă ducesa, şi sunt sigură că ţi-este şi foame. Am poruncit să servească mai târziu cina, ca să ai timp să faci o baie şi să te schimbi fără a te grăbi.

Râse uşor.

— Nimic nu e mai iritant decât să trebuiască

să te grăbeşti după ce ai ajuns la destinaţie.

Îi zâmbi din nou Vadei, adăugând:

— Sper că ai reuşit să găseşti cele mai elegante rochii la Paris. Mama dumitale mi-a spus că te-ai dus să-ţi cumperi cea mai mare parte a trusoului de la redutabilul domn Worth. Este un adevărat geniu.

Vadă se simţi stânjenită la auzul cuvântului „trusou”, dar se hotărâse să nu-i spună nimic ducesei despre decizia de a nu se mai mărita cu fiul ei. Se temea să nu-i creeze greutăţi, dacă afla că-i zădărnicise planurile.

Aproape ca şi cum ar fi simţit că Vadă se gândea la căsătorie, ducesa spuse:

— Mă tem că nu-l vei vedea pe duce în seara asta. Ieri a trebuit să plece pe neaşteptate la Londra, dar va sosi mâine dimineaţă la prima oră. Atunci vă veţi cunoaşte.

O clipă, Vadă se simţi uşurată. Apoi îşi spuse că asta însemna că trebuia să stea mai mult decât intenţionase.

Plănuise să-i spună ducelui în aceeaşi seară că nu se putea mărita cu el, iar a doua zi să se întoarcă la Pierre.

În timp ce se gândea la ceea ce avea de făcut, ducesa porni cu ea spre hol.

— Ai atât de multe de aflat despre casă şi istoria ei, îi spuse, conducând-o spre scara mare, sculptată. Castelul e foarte mare. Îmi amintesc că, la sosirea mea aici, ca mireasă, m-a copleşit, dar atmosfera e prietenoasă – cum vei constata şi dumneata, la fel ca mine.

— Este foarte frumos… murmură Vadă.

— Speram să-l găseşti aşa. Este o moştenire care se transmite din generaţie în generaţie şi la care fiecare contribuie cu ceva, la rândul său.

Se opri la jumătatea scării, arătând spre peretele de vizavi.

— Drapelul etalat acolo, spuse ea, e cel pe care strămoşul fiului meu l-a adus de la Waterloo, iar cel din dreapta lui a fost capturat de un alt membru al familiei, care a luptat sub

Marlborough.

„Ar trebui să fiu fascinată”, îşi spuse Vadă, „dacă toate astea ar însemna ceva pentru mine”.

— Cred că-ţi va plăcea dormitorul, continuă ducesa, cu vocea ei melodioasă. I se mai spune „Camera Reginei” şi fiecare viitoare mireasă care soseşte în acest castel doarme acolo.

Vadă se întrebă ce-ar fi spus ducesa dacă afla că de fapt era o impostoare.

Nu avea dreptul să ocupe „Camera Reginei”, dar acela nu era momentul cel mai potrivit ca s-o spună.

— I-am spus domnişoarei Holtz, o anunţă ducesa pe Charity, care le supraveghea pe cameristele cu bonete şi şorţuri albe în timp ce despachetau, că are destul timp să se schimbe. Cina a fost amânată pentru ora nouă.

— Sunteţi foarte bună, răspunse Vadă.

— Nu vrem decât să te simţi ca acasă, replică ducesa, părând să accentueze ultimul cuvânt.

Apoi ieşi din odaie, lăsând-o pe Vadă cu Charity şi cele două cameriste.

* * *

A doua zi dimineaţă, Vadă se trezi din somn cu un sentiment de însufleţire.

Ultimele efecte ale drogului primit de la marchiz trecuseră în sfârşit, şi nu putea să nu se simtă fascinată de castel şi toate comorile din el.

Înţelegea de ce ducele voia să păstreze castelul aşa cum îl ţinuseră toţi strămoşii lui.

„Va găsi altă moştenitoare”, încercă ea să se consoleze.

Voia ca ducele să fie fericit, la fel de fericit cum aveau să fie ea şi Pierre.

Ziua trecu repede, iar ducesa şi Vadă tocmai îşi beau ceaiul, singure în salon, când ducele intră.

— David, te-ai întors! exclamă ducesa, ridicându-se în picioare. Sperasem să prinzi primul tren.

Ducele se apropie.

Arăta ca în portretele pe care le văzuse Vadă, dar era mult mai slab şi arăta considerabil mai vârstnic decât în majoritatea dintre ele.

Purta o elegantă redingotă gri şi, după ce se aplecă să-şi sărute mama pe obraz, se întoarse spre Vadă, întinzându-i mâna.

— Trebuie să-mi prezint scuzele pentru că nu m-am aflat aici ca să vă primesc, doamnă Holtz, spuse el.

Glasul îi era blând şi prietenos, iar Vadă simţi că nu se mai temea de el.

Avea sentimentul că urma s-o înţeleagă.

După ce ducele bău un ceai, povestindu-i mamei sale nişte întâmplări amuzante din timpul călătoriei, ducesa se ridică.

— Diseară vom da un dineu, spuse ea. Mă veţi ierta dacă mă duc să mă culc puţin. Petrecerile mă obosesc, dacă nu sunt odihnită dinainte.

— Mă voi ocupa eu de domnişoara Holtz, mamă, răspunse ducele.

Se duse la uşă, conducându-şi mama, iar când se întoarse, Vadă îi spuse cu voce sufocată:

— Aş putea… să vorbesc ceva cu… Excelenţa Voastră?

— Dar bineînţeles, răspunse el. Mergem la bibliotecă, unde stau eu de obicei? E mult mai comod şi nu ne vor deranja servitorii, când vin să strângă serviciul de ceai.

— Ar fi foarte… plăcut, răspunse cu voce mică Vadă.

Biblioteca era mobilată cu o canapea şi fotolii din piele roşie. Rafturile cu cărţi se întindeau din podea până în tavan, iar printr-un bovindou se vedea lacul.

Ducele o privi cercetător pe Vadă, ca şi cum i-ar fi simţit nervozitatea, apoi o întrebă:

— Ce vă tulbură?

— Nu… nu mă pot… însura cu dumneavoastră! izbucni Vadă.

Ducele nu spuse nimic, continuând s-o privească, în timp ce fata vorbea mai departe:

— Ştiu că… mama dumneavoastră şi… a mea au aranjat totul şi… am acceptat, pentru că… atunci nu puteam… face nimic altceva. Dar acum, totul… s-a schimbat.

— Vă pot întreba în ce fel? se interesă ducele.

Vadă trase adânc aer în piept.

— M-am… îndrăgostit.

Sprâncenele ducelui se înălţară.

— Poate vi se pare ciudat, până şi mie îmi vine greu să cred, dar la Paris am cunoscut pe cineva…

— Dacă nu mă înşel, o întrerupse ducele, aţi stat la Paris doar câteva zile.

— Da, într-adevăr. Ne-am cunoscut întâmplător şi, deşi niciunul dintre noi nu o dorea, ne-am îndrăgostit.

Vocea îi tremură o clipă, apoi se lumină dintr-odată la faţă, continuând:

— Îl iubesc! îl iubesc atât de mult, încât nici n-aş putea concepe… să mă mărit cu altcineva. Vă

rog să mă înţelegeţi!

Ducele zâmbi.

— Înţeleg, răspunse el. Dar mama dumneavoastră ştie despre toate acestea?

— Mama nu ştie nimic. Însă orice-ar spune sau ar face, nu mă poate opri!

Îi zâmbi şi ea.

— Ştiu ce argumente veţi aduce, le-am auzit deja de la bărbatul pe care-l iubesc, dar niciunul dintre ele nu are importanţă.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Poate credeţi că sunt prea tânără ca să ştiu ce simt – dar ştiu! Şi mai ştiu şi că o iubire ca a noastră apare doar o dată în viaţă. Nu pot risca s-o pierd!

— Ce veţi face?

— Dacă mă ajutaţi, aş dori să mă întorc la Paris imediat… Mâine!

— Singură? întrebă ducele.

— Nu voi mai fi singură când ajung acolo, răspunse Vadă. Mă voi mărita de îndată, înainte de

a mă putea opri cineva! Înainte ca mama mea să poată veni din America pentru a mă împiedica, aşa cum sunt sigură c-o să încerce, când ducesa îi va spune ce s-a întâmplat.

Ducele tăcu un moment, apoi spuse:

— Desigur, mi-aţi creat o problemă. Nu ştiu ce să fac…

— Ajutaţi-mă doar, îi ceru Vadă, şi nu încercaţi să mă opriţi!

Ridicându-se în picioare, ducele se duse la fereastră şi privi în grădina însorită.

— Sunteţi foarte tânără… spuse el pe un ton îngrijorat.

— Dar nu prea tânără ca să… mă îndrăgostesc! răspunse Vadă. Şi n-am fost prea tânără nici ca să mă… mărit cu dumneavoastră!

Ducele zâmbi.

— Aşa este, desigur. Totodată, mamele noastre au aranjat această căsătorie considerând că ne potrivim unul cu altul.

— Dar nu ne iubim, ripostă Vadă, şi deşi vă

găsesc un om foarte bun şi înţelegător, acum ştiu că n-aş putea niciodată să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc!

Se ridică şi veni lângă duce, la fereastră.

— Vă rog… vă rog să mă ajutaţi! îl imploră ea. Dacă aţi iubit vreodată pe cineva în viaţa dumneavoastră, înţelegeţi prin ce trec acum. El e tot ce mi-am dorit vreodată de la un bărbat. Întotdeauna am ştiut că există un asemenea om, undeva în lume – de-aş putea numai să-l găsesc!

Agitaţia şi pasiunea din cuvintele Vadei îl făcură pe duce s-o privească.

Faţa ei, rugătoare şi însufleţită, arăta negrăit de frumoasă.

— Am să vă ajut, spuse el încet, dar nu susţin că va fi uşor.

— Mă ajutaţi? exclamă Vadă. O, vă mulţumesc… vă mulţumesc atât de mult! Am ştiut eu, cumva, că veţi înţelege!

Ducele oftă uşor.

— Cred că vă invidiez pentru că sunteţi atât

de tânără şi fericită, spuse el. Totodată, dacă lăsaţi totul în seama mea, cred că vă pot promite că mâine veţi fi la Paris şi nimeni nu va încerca să vă împiedice.

— Vorbiţi serios? întrebă Vadă. O, cât vă mulţumesc! Vă mulţumesc din toată inima!

Impulsiv, pentru că era atât de recunoscătoare, îl sărută pe duce pe obraz.

Chiar în acel moment, uşa se deschise, iar majordomul anunţă:

— Lord Peter, Excelenţa Voastră!

Vadă se retrase de lângă duce, iar acesta se întoarse spre uşă.

— Peter! exclamă el încântat. Mă bucur că mi-ai răspuns la telegramă.

Indiferentă, Vadă întoarse capul spre bărbatul care intrase în bibliotecă, venind spre ei. Era nemulţumită că îi întrerupea tocmai în acel moment.

Apoi, deodată, rămase încremenită – ţintuită în locul unde stătea.

Cel care intrase în încăpere era Pierre!

Pierre, arătând ciudat şi foarte neobişnuit, într-o redingotă la fel ca a ducelui, cu guler alb înalt şi cravată înnodată elegant.

I-ar fi fost imposibil să nu-l recunoască; imposibil să nu simtă că inima i se dăduse peste cap în piept!

— Am venit cât am putut de repede, spuse Pierre.

— Ştiam, răspunse ducele, dar nu i-am spus mamei că te-am chemat. Aşa că, dacă mă scuzi un moment, mă duc s-o anunţ înainte de a afla vestea de la servitori.

Se întoarse spre Vadă, cu un zâmbet.

— Vreau să faceţi cunoştinţă cu fratele meu. Peter, dumneaei este domnişoara Emmeline Holtz, despre care ai auzit.

În timp ce vorbea, ieşi din bibliotecă, iar uşa se închise în urma lui.

Vadă şi Pierre rămaseră uitându-se unul la altul.

— Domnişoara… Emmeline… Holtz… spuse încet Pierre, făcând pauze între cuvinte. Deci, iată cine erai!

— Pot… să… am… fost… începu Vadă, numai pentru a fi întreruptă:

— Aşadar, m-ai înşelat! La Paris ai fost doar ca să te distrezi, ştiind tot timpul că urma să vii aici şi să te măriţi cu fratele meu, pentru titlu! Asta aveai de gând să faci, dar ţi-ai jucat cu mult talent rolul domnişoarei de companie sărace!

— Pierre… ascultă-mă… îl rugă Vadă, dar nu putu continua, căci Pierre continuă, vorbind tot mai tare:

— A fost un spectacol splendid! Perfect! Tânăra, inocenta, nesofisticata domnişoară Sparling – şi eu chiar am crezut că erai speriată, prima oară când te-am dus în studioul meu!

— Pot… pot… să-ţi… explic… abia reuşi să îngaime Vadă.

— Să-mi explici? Ce poţi să-mi explici? Că te-ai distrat, aşa cum fac toţi americanii când vin

la Paris, fără să-ţi pese de consecinţe? Fără să te gândeşti pe cine vei face să sufere?

Râse, cu un sunet deloc plăcut.

— Ce păcat că nu te-am lăsat să savurezi punctul culminant al Mesei Negre! Ar fi fost o experienţă foarte interesantă pentru tine! O piesă nepreţuită în albumul tău de amintiri!

Glasul îi deveni sălbatic, când adăugă:

— Poate că, dacă-ţi scoteau sufletul din trup şi-l înlocuiau cu al altcuiva, ar fi fost mai bine. Indiferent de unde venea, nu putea fi atât de josnic, de mişel, de prefăcut ca al tău! Sufletul unei mincinoase! Sufletul unei femei gata să se vândă numai pentru un titlu!

Aproape că scuipă aceste cuvinte, iar Vadă întinse mâinile spre el, strigând:

— Pierre… Pierre…! Trebuie să mă asculţi!

— N-am să mai ascult nicio minciună! i-o reteză el brutal.

Apoi, cu glasul reverberându-i prin bibliotecă, adăugă:

— Piei din ochii mei! Plec înapoi la Paris şi mă rog lui Dumnezeu să nu te mai văd niciodată!

În timp ce vorbea, se îndepărtă de ea, mergând spre fereastră.

O auzi scoţând uşor strigăt, după care urmă sunetul paşilor ei, ieşind în fugă.

Pierre rămase la fereastră, fără să vadă altceva decât tenebrele propriei lui furii.

Tremura de mânie, iar în jurul gurii îi apăruse o linie albă.

Cât timp stătu acolo, cu pumnii strânşi, nu ştiu, dar auzi pe cineva intrând şi-şi dădu seama că era fratele lui.

— Mama e întotdeauna imprevizibilă, îi spuse ducele. Acum, că ai sosit, e absolut încântată şi abia aşteaptă să te vadă. Dar mai întâi vreau să-ţi vorbesc, Peter.

Fără tragere de inimă, Pierre se întoarse de la fereastră şi porni spre consolă.

Ducele nu păru să-i observe expresia.

— Ţi-am cerut să vii imediat acasă, spuse el,

fiindcă vreau să-ţi spun că am trecut castelul şi toate proprietăţile pe numele tău.

— Ai… ce-ai *făcut?!?* strigă Pierre.

— Mă temeam că va fi un şoc, continuă ducele, dar altă soluţie nu am, şi numai tu poţi să mă ajuţi.

— Ce tot vorbeşti? Ce s-a întâmplat? întrebă Pierre.

— Ştiu de mai mult timp că nu sunt sănătos, răspunse fratele lui. Acum trei zile, am consultat un specialist de la Londra. Spusele lui confirmă ceea ce bănuiam.

— Ce-i cu tine?

— Am tuberculoză. Dacă mă duc imediat în Elveţia şi rămân acolo, s-ar putea să mai trăiesc un an, doi, dar mai mult e improbabil.

Se lăsă tăcerea.

Apoi, Pierre întinse o mână, punând-o pe braţul fratelui său.

— David… nu-mi vine să cred! spuse el, adânc mişcat.

— Ăsta-i adevărul – şi, sincer să fiu, Peter, nu mă prea deranjează. În ultimul an, toate s-au adunat pe capul meu. Sunt atâtea de făcut pe moşie, iar banii nu ajung. Mama devine tot mai dificilă şi încep să simt că nu mai suport.

Oftă.

— Cum ţi-am spus în scrisoare, ea a fost cu ideea să mă însor cu fata asta americană. A aranjat totul şi nici măcar nu mi-a spus că fata acceptase, decât când era deja pe drum încoace, din America.

Pierre rămase nemişcat, apoi spuse cu un glas care suna oarecum ciudat:

— Din ceea ce-am văzut când am intrat în cameră, îmi imaginez că i-ai spus… domnişoarei Holtz despre toate astea, şi că a acceptat situaţia?

Ducele zâmbi.

— Intenţionam să-i spun adevărul, desigur, însă nu a mai fost nevoie.

— De ce?

— Pentru că atrăgătoarea domnişoară Holtz s-a îndrăgostit la nebunie de un bărbat pe care l-a

cunoscut la Paris! Mi-a spus că n-o să se însoare cu mine şi m-a convins s-o ajut să se întoarcă acolo, mâine.

— Ţi-a spus ea asta…?

Glasul lui Pierre era răguşit.

— Dumnezeu ştie dacă e bine ce fac, răspunse ducele, dar pare să fie îndrăgostită până peste cap.

Pierre îşi apucă fratele de braţ.

— Spune-mi, David, îi ceru el, în care cameră doarme domnişoara Holtz?

Ducele îl privi cu uimire.

— De ce vrei să ştii?

— Am să-ţi explic mai târziu, spune-mi numai: unde e?

— În „Camera Reginei”, desigur. Puteai să te aştepţi ca mama s-o fi…

Constată că vorbea cu pereţii.

Incredibil de repede, fratele lui ieşise din bibliotecă, luând-o la fugă pe culoar.

Ducele privi perplex pe urmele lui.

Nu putea să înţeleagă ce se întâmpla.

* * *

Pierre deschise uşa de la „Camera Reginei” fără să bată şi intră.

Aşa cum se aşteptase, Vadă zăcea pe pat cât era de lungă, plângând.

Pierre închise uşa după el şi o încuie. Apoi străbătu camera, privind-o pe Vadă.

— Vadă, spuse el, cu glasul lui profund.

— Pleacă suspină ea. Du-te… de-aici! Ştiam… că vei… gândi… aşa!

În vocea ei se simţea disperarea, dar expresia de pe chipul lui Peter era foarte tandră.

Se aşeză pe pat şi o cuprinse încet în braţe.

Vadă nu se împotrivi, ci continuă doar să plângă la pieptul lui.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el după un moment.

— Mama a zis că… ni-nimeni nu m-ar…

iubi vreodată… pentru… ceea ce sunt.

— Şi când voiai să-mi spui?

Tăcere.

— Tot ar fi trebuit să-mi spui la un moment dat, continuă el. Când credeai că avea să fie momentul potrivit?

Vadă îşi ridică faţa de pe umărul lui.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar genele îi erau ude. Cu buze tremurătoare, îl imploră:

— Te rog… însoară-te cu mine… Pierre! Te rog… te rog… Putem… să renunţăm… la bani! Poţi uita de ei! Dar te rog… ia-mă de soţie. Fără tine… nu pot… să trăiesc!

— Avem multe de discutat, spuse încet Pierre.

Urmă o pauză, înainte ca Vadă să întrebe speriată:

— Ce… anume?

— Să începem cu o explicaţie a motivului pentru care ai venit aici, propuse Pierre.

— Nu puteam… să mă mărit cu tine… când

ar fi trebuit să fiu… logodită… cu alt bărbat, se bâlbâi Vadă.

— Şi urma să te întorci mâine la Paris, la mine, lăsându-mă să cred că eşti altcineva?

— D… da.

— Câţi ani are domnişoara Sparling – adevărata domnişoară Sparling?

— A… aproape şaizeci… cred. Şi-a fracturat piciorul la Cherbourg şi a spus să mă duc la Paris… singură, ca să-mi cumpăr trus… rochiile.

— Sunt sigur că nu se aştepta să ieşi în oraş cu bărbaţi străini, nu?

— Tu nu… păreai… străin.

— Ocoleşti răspunsul, cum foarte bine ştii! replică el sever. Cum ai putut fi atât de nebună încât să iei cina cu un om despre care nu ştiai nimic, iar apoi să te duci la studioul lui?

Un moment, Vadă nu răspunse. Apoi spuse:

— Nu ştiam… că artiştii… dorm în studiouri… Credeam că acolo… lucrează, numai.

— Asta nu explică de ce ai cinat singură nu numai cu mine, ci şi cu marchizul.

— Fiindcă era singura mea… şansă, cât timp eram… liberă… să fac… ce voiam.

Pierre nu răspunse, iar Vadă adăugă cu voce tremurândă:

— Mi-am spus… că era… o aventură.

— O aventură! exclamă Pierre. Mă îngrozesc la gândul necazurilor în care ai fi putut să intri.

— Am dat de un… necaz… dar tu… m-ai salvat!

— Graţie unei şanse care se putea ivi doar o dată la un milion de ori!

Văzând cât de aspru o dojenea, Vadă încercă să riposteze:

— Şi tu te-ai prefăcut! N-o căutai pe domnişoara Holtz ca să scrii despre ea în ziar, nu?

— Într-adevăr. Fratele meu mi-a scris că urma să se căsătorească, şi că fata, pe care n-o cunoştea, locuia la *Hotel Meurice,* în Paris.

— Aşa că ai vrut să vezi… cum eram.

— Mi s-a spus că domnişoara Holtz încă nu sosise, dar am găsit-o acolo pe foarte tânăra, fermecătoarea şi ştrengăriţa ei domnişoară de companie!

Vadă scoase un mic murmur nearticulat, după care spuse:

— Te-ai prefăcut francez.

— Nu m-am prefăcut cu adevărat. După cum am mai spus, avem multe de aflat unul despre celălalt. De fapt, numele meu chiar este Valmont.

Văzând-o că-l asculta cu curiozitate, continuă:

— Aşa l-a chemat pe naşul meu. El era Ducele de Valmont şi a fost primul om care mi-a trezit interesul pentru arta franceză. Mi-am petrecut multe vacanţe şcolare în Franţa, iar apoi, în loc că mă duc la Oxford, cum făcuse fratele meu, am studiat la Sorbona.

— Universitatea din Paris, murmură Vadă.

— Am stat acolo trei ani, continuă Pierre,

petrecându-mi tot timpul liber cu naşul meu, iar rezultatul a fost acela că am devenit aproape francez, ca limbă, mentalitate şi gusturi.

Vadă nu-l întrerupse, iar el urmă:

— După cum vezi, nu arăt ca David avem concepţii de viaţă foarte diferite. Când m-am întors în Anglia, am criticat felul cum erau administrate moşiile. Şi mă mai şi plictiseam. Niciodată nu m-am înţeles bine cu mama mea, aşa că m-am întors la Paris.

— Ca să devii simbolist?

— Am început să scriu şi, cum locuiam în Cartierul Latin, mi-a fost mult mai uşor să fiu francez decât englez. Am început să semnez cu numele de „Pierre Valmont”.

Zâmbi, adăugând:

— Şi am dovezi concrete ale sârguinţei mele, pentru că luna viitoare o să apară o carte despre simbolism scrisă de mine.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Vadă.

— Am vrut să fie o surpriză.

— Voi fi foarte… mândră şi emoţionată… când am s-o văd, spuse ea cu voce mică.

— Mi-a plăcut viaţa la Paris, continuă Pierre, dar acum s-a terminat.

— Ce vrei să spui? întrebă Vadă alarmată.

— David tocmai mi-a spus că e grav bolnav. Nu s-ar fi putut însura cu tine chiar dacă ai fi vrut, pentru că are tuberculoză. Medicii insistă să se ducă în Elveţia.

— O, nu! exclamă Vadă. Îmi pare rău… nespus de rău…

— Şi mie. Iar asta înseamnă că va trebui să iau eu moşiile în primire.

Vadă rămase nemişcată.

— Vrei să spui că… trebuie să pleci de la Paris… şi să trăieşti în Anglia?

— Da.

Se lăsă tăcerea, după care Vadă murmură cu voce slabă şi întretăiată:

— Atunci… nu ai… nevoie… de mine?

— N-am spus asta.

— Dar este… adevărat… nu-i aşa? Dacă urmează să… trăieşti aici… în angla… nu-ţi doreşti… o soţie?

Pierre zâmbi.

— De fapt, voi avea mult mai mare nevoie de o soţie decât aş fi avut la Paris.

Făcu o pauză, iar Vadă îşi ţinu respiraţia.

— Există o singură persoană, continuă el, cu care m-aş gândi să mă însor!

— Cu mine… Adică? şopti ea cu sufletul la gură.

— Cineva trebuie să-ţi poarte de grijă! replică Pierre aproape furios. Te porţi atât de inadmisibil, asumându-ţi toate riscurile acelea de nedescris, încât nu pot îngădui ca asta să mai continue!

— Deci, te însori cu mine? Chiar ai să te… însori cu mine, Pierre? Te rog… spune că da!

Pierre o strânse cu putere la piept, iar buzele i se lăsară peste ale ei.

Nu era un sărut blând sau tandru, ci unul

aprig şi poruncitor.

Vadă simţi o flacără aprinzându-se într-însa şi ştiu că şi el simţea acelaşi lucru.

Într-un târziu, Pierre înălţă capul, spunând cu un glas ciudat de nesigur:

— Eşti absurd de frumoasă, iubita mea, şi nu voi risca să te pierd. Am să mă însor cu tine cât mai curând posibil.

— Ai… încercat… să fii… raţional.

— Şi am eşuat lamentabil. Acum trebuie să te iau de soţie.

Vadă simţi cum o străbătea un fior de extaz.

— Asta… jinduiesc… să fiu, şopti ea. Şi putem… să dăm încolo… banii mei nesuferiţi… ca să nu… mă dispreţuieşti… din cauza lor.

— Nu-i chiar atât de simplu, replică Pierre. Nu poţi fugi de responsabilităţile tale, după cum nici eu nu mă pot eschiva de la ale mele.

— Ce vrei… să spui?

— Vreau să spun că, la fel cum eu trebuie să preiau administrarea moşiilor şi să fac tot ce pot

pentru ele, şi tu trebuie să faci ceea ce se cuvine cu banii tăi.

— Şi ce se cuvine…? întrebă Vadă cu voce speriată.

— Sunt de făcut multe pentru care e nevoie de bani. Moşia Grantham e ca un monstru uriaş şi flămând care devorează tot ce primeşte şi mereu mai cere.

Oftă, deprimat de ceea ce spunea, înainte de a continua:

— Sunt nenumăraţi pensionari de întreţinut, şcoli, case de caritate şi orfelinate de construit… Mai avem şi o mahala întinsă din Londra pe care sunt hotărât s-o dărâm şi să construiesc în schimb case noi.

Cu glas serios, urmă:

— Dacă te măriţi cu mine, aşa îţi vei cheltui milioanele. N-ai să mergi la petreceri în rochiile de la Worth, strălucind de diamante, ci vei munci la fel ca mine, ca să înlăturăm abuzurile vechiului regim şi să punem în locul lor ceva de valoare.

Vadă scoase o mică exclamaţie.

— Pot face… asta cu… tine?

— Dacă vrei, răspunse el, pentru că asta voi cere de la soţia mea.

O strânse în braţe, apoi spuse:

— N-o să fie uşor. Vor exista foarte multe probleme, multe bătăi de cap, poate şi multe împotriviri, până să obţin ceea ce vreau. Eşti pregătită să mă ajuţi, scumpa mea?

— Şii că tot ce vreau… e să fiu… cu tine! răspunse Vadă cu pasiune. Să fac ce vrei tu… şi să… te iubesc.

Se întrerupse un moment, apoi adăugă cu voce mică:

— Credeam că voi locui cu tine în studio, ca să-ţi gătesc şi să-ţi spăl.

Pierre râse.

— Poate n-ar strica să păstrăm studioul. Când vei începe să-ţi dai prea multă importanţă şi să te umfli în pene, am să te duc la Paris. S-ar putea chiar să ne petrecem luna de miere acolo.

Vadă ridică din nou faţa.

— Singuri?

— Nu mă gândeam să iau şi pe altcineva cu noi, replică Pierre, râzând.

— Ştii ce vreau să spun… murmură Vadă.

— Vom fi singuri, iubita mea. Fără cameriste, fără valeţi, fără servitori cu nasul pe sus! La Paris e doar o bătrână care vine să frece podelele!

— Voi avea grijă de tine, şopti Vadă.

Pierre zâmbi.

— Vei putea să-mi arăţi cât de bine ştii să fii o soţie pricepută pentru un scriitor sărac.

Ochii Vadei străluceau ca stelele, dar imediat murmură, cam fără şir:

— Nu prea… ştiu să… gătesc.

— Ştiu eu, aşa că am să te învăţ.

— Va fi minunat! mai minunat decât orice mi s-a întâmplat vreodată! Când putem să… ne căsătorim?

Pierre o strânse la piept şi spuse, cu buzele

îngropate în părul ei:

— Mai e ceva. N-am de gând să mă duc la New York ca să am o nuntă aşa cum vrea mama ta. Ne vom căsători imediat, foarte discret. Vreau ca David să-mi fie cavaler de onoare şi, cu cât va ajunge mai curând în Elveţia, cu atât va avea mai mult de trăit.

— Mama o să se supere, dar nimic nu va mai conta, atâta vreme cât voi fi soţia ta.

— O să se consoleze, fără îndoială, cu gândul că într-o bună zi fiica ei va fi ducesă.

În glasul lui se simţea o undă de ironie, apoi continuă, mai serios:

— Las-o pe mama ta în seama mea. Am şi eu o mamă căreia trebuie să-i fac faţă. Nu aveau dreptul, niciuna dintre ele, să-ţi impună o căsătorie cu un bărbat pe care nu-l văzuseşi niciodată.

— Fratele tău e atât de bun!

— Şi de ce îl sărutai?

— Ca mulţumire!

— Sper ca pe viitor să nu-ţi mai arăţi

recunoştinţa atât de generos. M-a făcut să cred că-i promiseseşi să te măriţi cu el, şi ţi-am spus câteva lucruri foarte crude.

Vadă îşi ascunse din nou faţa.

— Cum ai putut… crede că… eram aşa?

— Număram minutele până aveam să te revăd. Şi, dintr-odată, am crezut că m-ai înşelat!

— Ştiai că… te iubeam.

— Da, aşa credeam. Dar când te-am văzut sărutându-l pe fratele meu, mi-am închipuit că greşisem.

— Niciodată n-aş putea… iubi pe altcineva… în afară de tine.

În vocea Vadei se simţea o adâncă emoţie.

— Ai să mă ierţi? o întrebă încet Pierre.

— Te iert… pentru orice… dacă te… însori cu mine.

Pierre râse tandru.

— La fel ca toate femeile, numai un singur lucru ai în minte. Dar ce ciudat, frumoasa mea, şi mie-mi stă mintea la acelaşi lucru – să ne

căsătorim, şi cât mai repede!

Îi puse mâna sub bărbie şi-i ridică faţa spre el. Niciodată nu mai văzuse o femeie atât de fericită.

— Niciunul dintre noi nu vrea să mai aştepte, spuse el cu blândeţe. Ştim că ne aparţinem unul altuia, ştim că am găsit ceea ce căutam fiecare de la începutul timpurilor.

O simţi înfiorându-se.

— Este iubirea, nepreţuita mea, *ma belle*. E iubirea – magică şi inexplicabilă, iar tu care faci parte din toată frumuseţea lumii, eşti a mea.

Când termină de vorbit, buzele i se lăsară peste ale ei.

Vadă simţi din nou uimirea şi extazul din acea primă noapte, când sărutul lui Pierre fusese una cu râul, cu cerul şi cu catedrala Notre Dame.

Acum erau şi mai aproape.

I se părea că nici nu mai avea o identitate separată de a lui. Era una cu el, acum şi pentru totdeauna.

Ştia că îi aşteptau greutăţi, dar asta nu conta, atâta timp cât erau împreună.

„Te… iubesc… te iubesc… cu atâta disperare!” vru ea să spună, dar buzele îi erau ţinute captive de ale lui.

— *Ma petite* – iubirea mea scumpă! murmură răguşit Pierre.

Vadă îi simţi inima bătând înnebunită, în timp ce flacăra se învăpăia în piepturile amândurora.

O văpaie care avea să mistuie tot ceea ce era rău, neplăcut şi nedrept; un foc divin.

Un foc care-i ridica pe amândoi spre cerul luminat de stele, unde nu mai erau decât muzica şi poezia iubirii – vechile versuri ce păreau să se repete la nesfârşit:

Nimeni n-o să îţi explice ce e dragostea.
Asta singur într-o zi de vară vei afla.
Şi atunci să nu uiţi de inima ta.

Binele şi rău-n jurul tău se vor juca.

Lumea asta moartă va-ncerca să-ţi fure dragostea;

Niciodată să nu uiţi de inima ta.

— Sfârşit